3627

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΜΕΡΙΜΝΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ — ΤΜΗΜΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ, ΟΔΟΣ ΝΕΓΡΙΓΥ 17, ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.—Ἐξάμηνος δραχμαὶ 36.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἐξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ Δ'. | ΑΘΗΝΑΙ, 1 ΙΟΥΛΙΟΥ 1956 | ΤΕΥΧΟΣ 75ΟΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ (1921-1956)

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ** Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α'

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΙΕ'. Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ

V. Η ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ ΑΘΗΝΩΝ.

—ΠΟΛΙΟΡΚΙΑ ΚΑΙ ΚΑΤΑΛΗΨΙΣ ΤΟΥ Ζ' ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ—

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

91. Θέσις Ζ' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος (Κυψέλης) καὶ πολιορκία αὐτοῦ κατὰ τὴν 3-12-44.

92. Ἀπόφασις ἀμύνης τοῦ Ἀστυνομικοῦ Τμήματος ἀπὸ τοὺς ἐθνικόφρονας Ἀξιωματικούς.

93. Παράδοσις τοῦ Ἀστυνομικοῦ Τμήματος.

***

91. Θέσις Ζ' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος (Κυψέλης) καὶ πολιορκία αὐτοῦ κατὰ τὴν 3-12-44.

Τὸ Ζ' Ἀστυνομικὸ Τμῆμα περιλαμβάνει κυρίως τὴν περιοχὴ Κυψέλης καὶ τὸ Οἴκημά του βρίσκεται στὴν ὁδὸ Ὑακίνθου 3. Τὸ Τμῆμα τοῦτο λόγῳ τῆς ἐδαφικῆς του θέσεως καὶ τῶν γύρωθεν ὑψωμάτων, ποὺ ἀποτελοῦν ἄριστα στρατηγικὰ σημεῖα, ἀπετέλεσε στόχο τῶν κομμουνιστῶν καὶ ἐκρίθη ὅτι ἔπρεπε νὰ καταληφθῇ ἐκ τῶν πρώτων. Γιαυτὸ ἀφ' ἑνὸς μὲν τὸ Ε.Α.Μ. καὶ τὸ Κ.Κ.Ε. εἶχαν κάμει ἄριστες προόδους καὶ εἶχαν προσηλυτίσει μερικοὺς βαθμοφόρους καὶ κατωτέρους ἀστυνομικοὺς τοῦ Τμήματος αὐτοῦ, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὸ σχέδιο τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ Δεκεμβρίου περιελάμβανε καὶ ἐπίθεση πρὸς κατάληψη τοῦ Τμήματος αὐτοῦ, ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς ἐκδηλώσεως τῆς στάσεως.

Κατὰ τὴν Κυριακὴ λοιπόν, τῆς 3ης Δεκεμβρίου 1944, ὅλη σχεδὸν ἡ δύναμις τοῦ Ζ' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος, ὑπὸ τὸν Διοικητὴν του Ἀστυνόμον Β' κ. Βάλλαν Στέργιον καὶ ὅλη ἡ δύναμις τοῦ Ζ' Παραρτήματος Ἀσφαλείας, ὑπὸ τὸν Διοικητήν του ἀείμνηστον Ἀστυνόμον Β' Μαΐτὸν Δημήτριον, κατόπιν διαταγῆς τῆς Ἀστυνομικῆς Δ/νσεως, εἶχε μεταβῆ ἀπὸ τῆς 6ης πρωϊνῆς ὥρας στὴ Β' Ὑποδ/νση (ἕδρα στὸ Δ' Ἀστυνομικὸ Τμῆμα) καὶ ἐχρησιμοποιήθη γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τοῦ παρανόμου κομμουνιστικοῦ συλλαλητηρίου.

Ἔτσι στὸ Ζ΄ Τμῆμα εἶχαν παραμείνει ἐλάχιστοι ἀστυφύλακες, τῆς ἐσωτερικῆς ὑπηρεσίας καὶ ὁ Ἀξιωματικὸς τῆς Ὑπηρεσίας. Δηλαδὴ κατ' οὐσίαν τὸ Τμῆμα παρέμεινεν ἀφρούρητο.

Στὶς 9 π.μ. παρετηρήθη ὅτι, ἀνὰ δύο ἢ ἀνὰ τρεῖς, ἔνοπλοι κομμουνισταὶ κατέλαβον θέσεις στὶς γωνιὲς τοῦ οἰκοδομικοῦ τετραγώνου, ὅπου τὸ Ἀστυνομικὸ Κατάστημα. Ἐπρόκειτο προφανῶς περὶ πολιορκίας τοῦ Τμήματος τούτου.

Καὶ ἐνῷ ἀκόμη δὲν εἶχαν ἐκδηλωθῆ τὰ γεγονότα, ἤτοι οἱ συγκρούσεις τῶν κομμουνιστῶν μὲ τοὺς ἀστυνομικοὺς στὴν πλατεῖα Συντάγματος, οἱ πολιορκηταὶ τοῦ Ζ΄ Τμήματος, στὶς 9.30΄ π.μ. ἀκριβῶς, μὲ τὸ χωνὶ ἀνήγγειλαν στὴ φρουρὰ τοῦ Τμήματος ὅτι εἶναι περικυκλωμένοι καὶ ὅτι ἀπαγορεύεται ἡ ἔξοδος παντὸς ἀστυνομικοῦ. Ὕστερα μάλιστα ἀπὸ λίγη ὥρα ἡ πολιορκία ἐνισχύθη μὲ νέους ἐλασίτες, ἐτοποθετήθησαν δὲ εἰς ἐπίκαιρα σημεῖα καὶ σὲ ἀπόσταση 150 μέτρων ἀπὸ τὸ Τμῆμα πολυβόλα καὶ διεκόπη ἡ τηλεφωνικὴ γραμμὴ τοῦ Τμήματος.

Τὴν 13.30΄ ὥραν, ἐγνώσθη στὴν Β΄ Ὑποδ/νση ἡ πολιορκία τοῦ Ζ΄ Τμήματος καὶ διετάχθη ὁ Ἀστυνόμος Μαϊτὸς Δημήτριος νὰ μεταβῇ σ' αὐτὸ μὲ τὴ δύναμή του. Πράγματι ὁ Μαϊτὸς ἔφθασε στὸ Τμῆμα, χωρὶς νὰ ἐμποδισθῇ ἀπὸ τοὺς κομμουνιστάς, οἱ ὁποῖοι μ' αὐτὸ ἐπεδίωκαν προφανῶς νὰ ἐγκλωβίσουν μεγαλύτερη δύναμη στὸ Τμῆμα αὐτό. Ὁ Διοικητὴς τοῦ Τμήματος Ἀστυν. Β΄ κ. Βάλλας Στέργιος, ὁ ὁποῖος μὲ τὴ δύναμή του ἐφρούρει τὴν οἰκία τοῦ ἀειμνήστου Γονατᾶ στὴν ὁδὸ Κοδριγκτῶνος καὶ Ι. Δροσοπούλου, ἐπληροφορήθη τὰ συμβαίνοντα στὸ Τμῆμα του καὶ γιὰ νὰ μὴ πέσῃ σὲ παγίδα δὲν πῆγε σ' αὐτὸ ἀλλ' ἐπέστρεψε στὴ Β΄ Ὑποδ/νση ὅπου καὶ παρέμεινε. Ἡ πολιορκία τοῦ Τμήματος ἐσυνεχίσθη ὅλη τὴν ἡμέρα τῆς Κυριακῆς καὶ γιαυτὸ ὅταν τὶς ἑσπερινὲς ὧρες ἡ Β΄ Ὑποδ/νσις ἐζήτησε ἀπὸ τὸν Ἀστυνόμο Μαϊτὸ νὰ σταλῇ ἐνίσχυση στὸ κέντρο δὲν κατωρθώθη τοῦτο, γιατὶ οἱ πολιορκηταὶ ἀπηγόρευαν οἱαδήποτε ἔξοδο ἐθνικοφρόνων ἀστυνομικῶν καὶ ἐπέτρεπον τὴν κυκλοφορία μόνον ἐκείνων οἱ ὁποῖοι διέκειντο πρὸς αὐτοὺς φιλικῶς καὶ οἱ ὁποῖοι τοὺς καθωδήγουν καὶ κατέδιδον πᾶσα σκέψη καὶ πᾶσα κίνηση τῶν ὑπὸ τὸν Μαϊτὸν ἀστυνομικῶν. Οἱ ἐθνικόφρονες ὅμως Ἀξιωματικοί, παρὰ τὴν πολιορκία, κατώρθωσαν νὰ ἐπικοινωνήσουν μὲ ἔμπιστους ἰδιώτας ἀγγελιοφόρους μετὰ τῆς Β΄ Ὑποδιευθύνσεως, ὅπου ἀνέφεραν τὰ γεγονότα, πλὴν δὲν κατωρθώθη νὰ σταλῇ ἀπὸ ἐκεῖ ἐνίσχυσις ἢ νὰ ἐπιτευχθῇ ἡ λύσις τῆς στενῆς πολιορκίας τοῦ Τμήματος.

92. Ἀπόφασις ἀμύνης τοῦ Ἀστυνομικοῦ Τμήματος ἀπὸ τοὺς ἐθνικόφρονας Ἀξιωματικούς.

Ἡ νύκτα τῆς Κυριακῆς πρὸς τὴ Δευτέρα ἦταν κρίσιμη γιὰ τὸ Ζ΄ Ἀστυνομικὸ Τμῆμα. Οἱ πολιορκηταὶ κομμουνισταὶ εἶχαν κόψει τὰ τηλεφωνικὰ καλώδια καὶ ἀπειλοῦσαν μὲ θάνατο κάθε ἀστυνομικό, ποὺ θὰ ἐπεχείρει νὰ διαφύγῃ. Μέσα στὸ Τμῆμα ὑπῆρχε μιὰ ἰσχυρὴ ὁμάδα κομμουνιστῶν ἀστυνομικῶν, ὑπὸ τοὺς Ὑπαστυνόμους Β΄ Κανδαράκην Κ., Ζαφειρίου Κ. καὶ Ροδομαγουλάκην Στυλ., ποὺ ἀριθμοῦσε πλέον τῶν 25 ἀστυνομικῶν καὶ ἡ ὁποία ἦταν ἕτοιμη νὰ ἐξουδετερώσῃ κάθε ἀντίσταση τῶν ἐθνικοφρόνων ὑπαλλήλων.

Παρὰ ταῦτα ὁ Ἀστυνόμος Β΄ Μαϊτὸς Δημήτριος μὲ τοὺς Ὑπαστυνόμους κ.κ. Καρυδάκην Νικόλαον καὶ Καραχασάνην Παναγ., τοὺς Ἀνθυπαστυνόμους κ.κ. Γκομώλην Παναγιώτην καὶ Ντρὲν Γεώργιον, τὸν Ἀρχιφύλακα Τζινόγλου Νικόλαον καὶ λίγους ἀστυφύλακας, συνεννοήθησαν κατὰ τὸ δυνατὸν μυστικὰ καὶ ἔλαβαν μέτρα ἀποκρούσεως αἰφνιδιαστικῆς ἐπιθέσεως καὶ ἀπὸ ἔξω καὶ ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ Τμῆμα. Πρὸς τοῦτο ἐτοποθέτησαν τρεῖς ἀστυφύλακες μὲ αὐτόματα Στὲν στὴν ταράτσα τοῦ Οἰκήματος καὶ ἄλλους μὲ τὸν Ἀνθ/μο κ. Γκομώλη στὸ γραφεῖο τοῦ Ἀξ/κοῦ Ὑπηρεσίας.

Κατὰ τὴ νύχτα αὐτή, ὁ Ἀστυνόμος Μαϊτὸς κατώρθωσε νὰ φθάσῃ στὴ Γενικὴ Ἀσφάλεια γιὰ ἐμπιστευτικὴ ὑπηρεσία καὶ ἀμέσως κατόπιν ἐπανῆλθε, χωρὶς νὰ γίνῃ ἀντιληπτὸς ἀπὸ τοὺς κομμουνιστάς.

Πάντως ἡ νύχτα τῆς Κυριακῆς πρὸς τὴ Δευτέρα πέρασε χωρὶς νὰ ἐκδηλωθῇ

ἐπίθεσις κατὰ τοῦ Τμήματος. Εἰς τοῦτο προφανῶς συνετέλεσε ἡ ἀπόφασις τῶν ἐθνικοφρόνων ἀστυνομικῶν ὅπως ἀμυνθοῦν, ἡ ὁποία μετεδόθη στοὺς πολιορκητὰς κομμουνιστὰς ἀπὸ τοὺς συντρόφους των ἀστυνομικοὺς καὶ ἐκρίθη σκοπιμώτερο νὰ συγκεντρωθῇ μεγαλύτερη δύναμη γιὰ τὴν ἐπίθεση. Πάντως δὲν ἔπαψε ν' ἀσκῆται ψυγολογικὴ πίεση γιὰ τὴν παράδοση τῶν ὑπαλλήλων. Ἔτσι στὶς 6 π.μ. τῆς Δευτέρας (4-12-1944) δυὸ ἔνοπλοι κομμουνισταὶ παρουσιάσθησαν στὸ Τμῆμα καὶ ζήτησαν ἀπὸ τοὺς Ὑπαστυνόμους κ.κ. Καρυδάκην Νικόλαον καὶ Λυμπερόπουλον Κλέαρχον νὰ παραδοθῇ ὁ ὁπλισμὸς τοῦ Τμήματος. Ἐκεῖνοι ὅμως ἀπήντησαν ἀρνητικῶς. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἄρχισαν νὰ καταφθάνουν νέες δυνάμεις κομμουνιστῶν καὶ νὰ περικυκλώνεται στενώτερα τὸ Τμῆμα, περιπολίες δὲ ἐνόπλων τοῦ Ε.Λ.Α.Σ νὰ διασχίζουν ἐπιδεικτικὰ τοὺς δρόμους. Στὶς 15.30′ ἔφεραν βαρειὰ πολυβόλα, τὰ ὁποῖα ἐτοποθέτησαν σ' ὅλες τὶς γύρω ἀπὸ τὸ Τμῆμα ταράτσες, ποὺ ἐδέσποζαν αὐτοῦ.

† ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΜΑΪΤΟΣ

Ἦτο φανερὸν ὅτι ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ θὰ ἐξεδηλώνετο μεγάλη ἐπίθεση κατὰ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Τμήματος.

93. Παράδοσις τοῦ Ἀστυνομικοῦ Τμήματος.

Ὁ Ἀστυνόμος Β′ Μαϊτὸς Δημήτριος, ὁ ὁποῖος ἀπουσιάζοντος τοῦ Διοικητοῦ τοῦ Τμήματος ἦτο καὶ ὁ φυσικὸς ἀναπληρωτής του, ἀλλὰ καὶ ὁ κατὰ βαθμὸν ἀνώτερος, γνωστὸς δὲ γιὰ τὴν ἀνδρεία του καὶ τὴν ἄκρα προσήλωσή του στὸ καθῆκον, ἀντελήφθη ὅτι εἶχε ν' ἀντιμετωπίσῃ ἐντὸς ὀλίγου διπλῆ ἐπίθεση. Ἐκ τῶν ἔξω, τῶν ἐνόπλων κομμουνιστῶν καὶ ἐκ τῶν ἔσω, τῶν ἀστυνομικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐκδήλως συνειργάζοντο μὲ τοὺς κομμουνιστάς. Παρὰ ταῦτα συνεκάλεσε σύσκεψη ὅλων τῶν ἐθνικοφρόνων ὑπαλλήλων (περίπου 35), ἵνα ἀπὸ κοινοῦ ἀποφασίσῃ περὶ τῆς περαιτέρω στάσεως, κυρίως ὅμως ἵνα πάρῃ μαζὶ μ' αὐτοὺς ὁριστικὴ ἀπόφαση περὶ ἀντιστάσεως ἢ περὶ ἐξόδου τοῦ Τμήματος. Κατὰ τὸ χρόνο τῆς συσκέψεως, εἰδοποιηθέντες οἱ κομμουνισταὶ προφανῶς ἀπὸ ἀστυνομικοὺς ποὺ διέκειντο φιλικὰ πρὸς αὐτούς, ἔστειλαν στὸ Τμῆμα 4 ἐνόπλους μὲ αὐτόματα, οἱ ὁποῖοι κατ' ἐντολὴν τοῦ Ε.Λ.Α.Σ. ἠξίωσαν τὴν παράδοση τοῦ ὁπλισμοῦ ἐντὸς 2′ τῆς ὥρας.

Ὁ Ἀστυνόμος Μαϊτὸς προσπάθησε νὰ κερδίσῃ χρόνο καὶ ζήτησε μικρὴ προθεσμία γιὰ νὰ συνεννοηθῇ μὲ τὴν Προϊσταμένη Διεύθυνση, πλὴν τοῦ ἐδηλώθη ὅτι ἐὰν δὲν παρεδίδετο ἀμέσως ὁ ὁπλισμός, θὰ ἄρχιζε ἡ ἐπίθεσις ἀμέσως. Δυστυχῶς καὶ ἡ ὁμὰς τῶν κομμουνιστῶν ἀστυνομικῶν τοῦ Τμήματος τούτου, ὑπὸ τὸν Ὑπαστυνόμον Κανδαράκην, μὲ τὴ στάση τους ἐνέκριναν τὴν παράδοση τῶν ὅπλων καὶ ἔτσι ὁ Μαϊτὸς ἠναγκάσθη νὰ παραδώσῃ τὰ ὅπλα στοὺς κομμουνιστάς, οἱ ὁποῖοι καθ' ὁμάδας μπῆκαν μέσα στὸ Τμῆμα ὁδηγούμενοι ἀπὸ τοὺς προδότας.

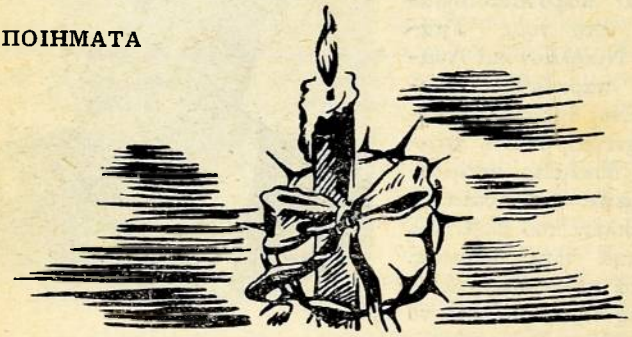
Οἱ ἐθνικόφρονες ἀστυνομικοὶ βλέποντες ὅτι ἡ τύχη τους διεγράφετο σκληρά, κατώρθωσαν ἐπωφελούμενοι τῆς συγχύσεως τῶν πρώτων στιγμῶν νὰ διαφύγουν καὶ νὰ συγκεντρωθοῦν στὴ Β′ Ὑποδ/νση, ὅπου ἔλαβον μέρος στὶς μάχες τοῦ Δ′ Τμήματος καὶ τῆς Τροχαίας Κινήσεως. Οἱ ὑπάλληλοι αὐτοί, οἱ ὁποῖοι μάλιστα διεκρίθησαν κατὰ τὶς μάχες μὲ τοὺς κομμουνιστάς, ἦσαν οἱ Ὑπαστυνόμοι κ.κ. Καρυδάκης Νικόλαος καὶ Καραχασάνης Παναγιώτης, ὁ Ἀνθ/μος κ. Γκομώλης Νικόλαος, οἱ Ἀρχιφύλακες Ζ 10 Χριστοδουλόπουλος Σταῦρος καὶ Ζ 4 Πιπερόπουλος Νικό-

λαος καὶ οἱ ἀστυφύλακες Ζ18 Καζάβελος Παναγιώτης, Ζ72 Βασιλόπουλος Ἀριστ., Ζ25 Καλφακᾶκος Πέτρος, Ζ29 Οἰκονόμου Δημήτριος, Ζ39 Παπαθεοδώρου Κων/νος, Ζ45 Σταματίου Ἀνδρέας, Ζ53 Παπασωτηρίου Σωτήριος, Ζ63 Μπεκρῆς Χρῆστος, Ζ79 Σαραντῖνος Γεώρ., Ζ19 Χαπαλάμπους Ἀντών., καὶ ὁ Ἀνδρεουσᾶτος Ἐλευθέρ.

Ὁ Ἀστυνόμος Μαϊτὸς Δημήτριος συνελήφθη κατόπιν ἀπὸ τοὺς κομμουνιστὰς καὶ ἐδολοφονήθη ἀγρίως.

(Εἰς τὸ ἑπόμενον ἡ δρᾶσις ἑτέρων Ὑπηρεσιῶν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεως Ἀθηνῶν)

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Πίσω ἀπὸ τὴ γρίλλια τὴν κλειστή

Δύο πανώριες κοπελλιές, δυὸ νέες ἀδελφοῦλες,
ποὖναι στὸν κόσμο ξακουστὴ ἡ τόση λεβεντιά τους
δύο κορίτσια ζωηρὰ γλυκειὲς Ἑλληνοποῦλες,
ζῇ ἡ μιὰ ἀπ' τὴν ἄλλη χωριστὰ καὶ καίγεται ἡ καρδιά τους,

*

Κυττάζει ἡ μιὰ ἀδελφὴ τὴν ἄλλη πονεμένη,
κλαίει καὶ κείνη καὶ πονεῖ στὰ τόσα βάσανά της
κι' ἔτσι ὅπως εἶναι αἰχμάλωτη μὲ ἅλυσσες δεμένη,
βλέπει νὰ πολεμοῦν γι' αὐτὴν τριγύρω τὰ παιδιά της.

*

Κι' ἐνῷ τὴ βλέπει ἀπὸ μακριὰ πικρὰ νὰ σιγοκλαίῃ
καὶ μὲ τὸν φόβο στὴ καρδιὰ νὰ βγαίνῃ στὸ μπαλκόνι,
πίσω ἀπ' τὴ γρίλλια τὴν κλειστὴ κάποια φωνὴ τῆς λέει,
πὼς θἄρθῃ γρήγορα ἡ στιγμή. Θὰ πάψῃ νἆναι μόνη...

*

Κι' ἂν τώρα χύνῃ τὸ αἷμα της, ζεστὴ θἆν' ἡ πνοή της
κι' ὅσο κι' ἂν τὴν παιδεύουνε δὲν θὰ τὴν κάνουν δούλα,
μὴ τὸ θαρροῦν πὼς θὰ χαθῇ γιὰ πάντα ἡ ζωή της,
γιατ' ἔχει αἷμα Ἑλληνικό. Γιατ' εἶν' Ἑλληνοπούλα.

*

Κι' ἂν δυὸ παιδιά της πέθαναν δὲν πρέπει νὰ λυπᾶται,
ἄλλα παιδιὰ ἰσάξια θὰ βγοῦν στὸ πρόσωπό τους
νὰ πολεμήσουνε σκληρά· αὐτὸ νὰ τὸ θυμᾶται!!!—
γιὰ κείνους ὅπου χάθηκαν καὶ γιὰ τὸν ἑαυτό τους.

*

Κάνε κουράγιο καὶ μὴ κλαῖς. Ἥσυχη πάντα μεῖνε.
Ὅσο ψυχή σου κι' ἂν θρηνῇ, ὅσο καὶ ἂν πονάῃ,
μὴ τὸ ξεχνᾷς, πὼς μιὰ σκιὰ μακριά μας καὶ ἂν εἶναι,
μὲ τὸ ραβδί της τ' ἅγιο, **πάντα μᾶς εὐλογάει !!!**

Νίνα Γεωργίου

ΠΩΣ ΝΑ ΔΙΟΙΚΗΣ
Ἢ
ΠΩΣ ΘΑ ΓΙΝΗΣ ΚΑΛΟΣ ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΣ

Ὑπὸ τοῦ Συμβούλου τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου
καὶ Διδάκτορος τοῦ Δικαίου
κ. **ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΜΑΓΚΡΙΩΤΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΙΙΙ. ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ ΑΡΧΗΓΟΥ· Ἢ ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΥ

1. Πίστις εἰς τὴν ἀποστολήν του, ἐνθουσιασμὸς καὶ αἰσιοδοξία.

Ὅπως ἐλέχθη, ἡ ἀποστολὴ τοῦ ἀρχηγοῦ εἶναι νὰ κατευθύνῃ τὴν δραστηριότητα τῶν ὑπαγομένων εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του προσώπων, πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ ἐπιδιωκομένου σκοποῦ.

Εἶναι συνεπῶς ἀνάγκη νὰ γνωρίζῃ καλῶς τὰ ἀντικείμενα τοῦ κλάδου του. Καὶ ὄχι μόνον τοῦτο, ἀλλὰ νὰ πιστεύῃ εἰς τὴν ἀποστολήν του. Ἐπὶ πλέον δὲ νὰ κάμνῃ καὶ τοὺς ἄλλους νὰ συμμερίζωνται τὴν πίστιν του αὐτήν.

Ἓν ἀπὸ τὰ κυριώτερα προσόντα ἐκείνου ποὺ διοικεῖ ὁμάδα ἀνθρώπων εἶναι νὰ ἐμπνέῃ, νὰ μεταβιβάζῃ εἰς τοὺς ἄλλους τὴν ἐσωτερικὴν φλόγα τοῦ ἐνθουσιασμοῦ του, τῆς πίστεώς του εἰς τὴν χρησιμότητα τοῦ ἔργου του, τῆς ἐλπίδος καὶ τῆς αἰσιοδοξίας του, ὅτι θὰ φέρῃ εἰς πέρας, ὅτι θὰ ὑπερνικήσῃ τὰς ἐναντιότητας ποὺ θὰ συναντήσῃ. «Μόνον ἐκεῖνος ποὺ ἐργάζεται μὲ ὅλην του τὸν καρδίαν, μὲ πάθος, εἶναι δυνατὸν νὰ ἐργασθῇ ἀποδοτικῶς. Ἐκεῖνος ποὺ ἐργάζεται ἁπλῶς καὶ μόνον διὰ νὰ κερδίσῃ χρήματα καὶ δὲν ἔχει ἀγάπην καὶ πάθος διὰ τὸ ἐπάγγελμά του δὲν θὰ γίνῃ ποτὲ ἄνθρωπος ἀξίας», ἔλεγε ὁ Camille Cavallier, ὁ ἱδρυτὴς τῶν Χαλυβουργείων τῆς Γαλλίας.

Ἡ ὁμαδικὴ συνεργασία, οἱαδήποτε καὶ ἂν εἶναι, ἀπαιτεῖ πολλὰς προσπαθείας καὶ κόπους, ἐπιβάλλει στερήσεις καὶ θυσίας τῶν ἐπὶ μέρους συμφερόντων καὶ ζητεῖ ἀπὸ τοὺς ἐργαζομένους ἔντασιν δυνάμεων καὶ αὐστηρὰν πειθαρχίαν. Ἀλλὰ πῶς θὰ εἶναι δυνατὸν νὰ κατορθωθοῦν ὅλ' αὐτά, ἐὰν οἱ ἐργαζόμενοι δὲν ἐμπνέωνται ἀπὸ τὴν ἀνωτέραν πνοὴν τοῦ ἀρχηγοῦ των;

Ὁ πρῶτος ὅρος τῆς ἐπιτυχίας εἶναι νὰ πιστεύῃς εἰς ἐκεῖνο ποὺ κάμεις, νὰ εἶσαι βαθύτατα πεπεισμένος εἰς τὴν ἀξίαν τοῦ σκοποῦ ποὺ ἐπιδιώκεις καὶ νὰ ἐλπίζῃς εἰς τὴν δυνατότητα νὰ τὸ ἐπιτύχῃς. Πίστις, ἀγάπη καὶ ἐλπίς, ἰδοὺ αἱ ἀπαραίτητοι ἀρεταὶ διὰ κάθε ἄνθρωπον ποὺ θέλει νὰ κάμῃ ἔργον δημιουργικὸν καὶ γόνιμον.

Καὶ ἡ καλλιτέρα διάνοια, μία ἀληθινὴ μεγαλοφυΐα, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ πλούσιον συναισθηματικὸν κόσμον καὶ ἰσχυρὰν βούλησιν, εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐπιτύχῃ κάτι τὸ ἀνώτερον καὶ γόνιμον. Ἐκεῖνος ποὺ δὲν κατορθώνει νὰ μεταβιβάζῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους ποὺ διοικεῖ τὸν ἐνθουσιασμόν του καὶ τὴν πίστιν του εἰς αὐτὸ ποὺ κάμνει, ὁμοιάζει μὲ τὸν μηχανικὸν ποὺ προσπαθεῖ νὰ κινήσῃ ἀτμομηχανὴν χωρὶς ἀτμὸν ἢ ἄλλην κινητήριον δύναμιν.

Ὁ ἐνθουσιασμός, ὅταν ἐννοεῖται ἀπορρέῃ ἀπὸ ὥριμον σκέψιν, ἀπὸ ἐσωτερικὴν πεποίθησιν εἰς τὴν χρησιμότητα τῆς ἀναληφθείσης προσπαθείας καὶ ὄχι ἀπὸ ἁπλοῦν συναισθηματισμόν, εἶναι δύναμις ἀληθῶς δημιουργική.

Ὁ Ἀμερικανὸς φιλόσοφος Ἔμερσον, λέγει: «Κάθε μεγάλο ἡγεμονικὸν κίνημα εἰς τὰ χρονικὰ τοῦ κόσμου δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο, παρὰ θρίαμβος τοῦ ἐνθουσιασμοῦ. Ἡ ἱστορία δὲν ἔπαυσε νὰ ἐπικυρώνῃ τὴν μεγάλην αὐτὴν ἀλήθειαν...».

Ὅλοι ὅσοι ὑπερέτησαν μὲ αὐτοθυσίαν τὴν Πατρίδα μας καὶ συνέβαλον εἰς τὸ μεγαλεῖον της, ὅλοι ὅσοι ἀφιερώθησαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ εἰς τὴν Ἐπιστήμην, ὅλοι οἱ μεγάλοι ἀναμορφωταὶ καὶ κήρυκες ἰδεῶν, ὅλοι οἱ μάρτυρες, οἱ ἡγήτορες με-

γάλων ἀνθρωπιστικῶν κινημάτων, ὡς ὁ Σβάϊτσερ, ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας, ἔγιναν δημιουργοὶ ἱστορικῶν σταθμῶν, χάρις εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ τῆς αὐτοθυσίας ποὺ τοὺς ἐνέπνευσεν.

Ὁ μεγάλος Ἀμερικανὸς ποιητὴς Longfellow λέγει σχετικῶς: «Ὁ ἐνθουσιασμὸς γεννᾷ ἐνθουσιασμόν». Ὁ δὲ Buliver λέγει, ὅτι «τίποτε δὲν εἶναι περισσότερον μεταδοτικὸν ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμόν».

Εἰς οἱανδήποτε λοιπὸν σφαῖραν καὶ ἂν δρᾷ ὁ ἄνθρωπος, μόνον ἂν ἐμπνέεται ἀπὸ πίστι καὶ ἐνθουσιασμὸν εἶναι δυνατὸν νὰ κάμῃ τοὺς ἄλλους νὰ τὸν ἀκολουθοῦν μέχρις αὐτοθυσίας καὶ νὰ φέρῃ καταπληκτικὰ ἀποτελέσματα εἰς τὸ ἔργο του.

Οἱ σκεπτικισταί, οἱ ἀπαισιόδοξοι, οἱ γρινιάρηδες, οἱ σβυσμένοι ἄνθρωποι, ὅσοι διαρκῶς ἀμφιβάλλουν καὶ δὲν παύουν νὰ διερωτῶνται, «πρὸς τί ὅλη αὐτὴ ἡ προσπάθεια» καὶ τὰ παρόμοια, ἔχουν ἡττηθῆ ἐκ τῶν προτέρων, ἀποπνέουν πτωμαΐνην. Δηλητηριάζουν τὸν ἑαυτόν τους καὶ τοὺς ἄλλους...

«Χωρὶς ἱερὴ φλόγα καὶ ἐνθουσιασμόν, τίποτε τὸ μεγάλο καὶ ὑψηλὸν δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ εἰς τὴν ζωήν», ἔλεγεν ὁ Γκαῖτε.

«Ἄνθρωπος μὲ κοινὸν νοῦν, ἀλλὰ μὲ καρδία γεμάτην ἀπὸ ἐνθουσιασμὸν καὶ πίστιν, προχωρεῖ συνήθως πολὺ μακρύτερα, ἀπὸ μιὰ μεγαλοφυΐα, ποὺ ἐξυπηρετεῖ ὅμως ψυχρὴ καρδία», λέγει ὁ André Maurois.

Ὁ ἐνθουσιασμὸς συμβαδίζει μὲ τὴν αἰσιοδοξίαν. Μερικοὶ θέλουν νὰ χαρακτηρίζουν τοὺς αἰσιοδόξους, ἂν μὴ ὡς ἀνοήτους, τουλάχιστον ὡς ἐπιπολαίους.

Ἐννοεῖται ὅτι τοιαῦται κρίσεις διατυπούμεναι μάλιστα μὲ τόσην γενικότητα εἶναι ὄχι μόνον ἄδικοι, ἀλλὰ καὶ κακεντρεχεῖς. Ὑπάρχουν μερικὰ πρόσωπα τὰ ὁποῖα ἀπὸ ὑστεροβουλίαν θέλουν νὰ βλέπουν πάντοτε τὴν κακὴν ὄψιν εἰς κάθε ζήτημα. Καὶ πράττουν τοῦτο ἀπὸ σκοποῦ, διὰ νὰ ἔχουν τὴν δυνατότητα, ἐν περιπτώσει κακῆς ἐκβάσεως μιᾶς ὑποθέσεως ἢ ἐνεργείας, νὰ λέγουν ἔπειτα: «Βλέπετε, δὲν σᾶς τὸ προεῖπα;» κ.λ.π.

Ἡ πεῖρα τῆς ζωῆς διδάσκει ὅτι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θέλει κάτι νὰ δημιουργήσῃ, ὀφείλει νὰ εἶναι αἰσιόδοξος. Προτιμώτερον εἶναι νὰ βλέπῃς τὴν καλὴν ὄψιν τῶν πραγμάτων παρὰ τὴν κακήν. Ἐνδεχόμενον εἶναι βεβαίως καὶ νὰ διαψευσθῇς, ἀλλ' ἡ αἰσιοδοξία θὰ σοῦ χαρίζῃ τουλάχιστον τὴν χαρὰν τῆς ζωῆς.

Δὲν ἀρνούμεθα, ὅτι ὑπάρχει καὶ ἡ κακῶς ἐννοουμένη αἰσιοδοξία, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ κατάστασιν πνευματικῆς νωχελείας καὶ μοιρολατρείας. Ἐκεῖνος ποὺ ἐγκαταλείπεται εἰς αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς αἰσιοδοξίας, ἀντὶ νὰ προβλέπῃ, νὰ συνδυάζῃ καὶ νὰ δρᾷ, ἀναμένει παθητικῶς ὅπως τὰ πράγματα στραφοῦν ἀφ' ἑαυτῶν κατὰ τὰς ἐπιθυμίας του καὶ τὰ συμφέροντά του. Εἶναι περιττὸν καὶ νὰ εἰποῦμε ὅτι ἡ παθητικὴ αὐτὴ αἰσιοδοξία ἀποτελεῖ κατάστασιν νοσηρὰν καὶ ἄκρως ἐπικίνδυνον διὰ κάθε ἄνθρωπον, πολὺ δὲ περισσότερον δι' ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος θέλει νὰ ἡγῆται μιᾶς συλλογικῆς προσπαθείας.

Ἐννοοῦμεν ἐνταῦθα τὴν ἐνεργητικὴν καὶ φωτισμένην αἰσιοδοξίαν, ἐκείνην ποὺ ἀπορρέει ἀπὸ τὴν προσεκτικὴν καὶ ὥριμον μελέτην τῶν πραγμάτων, ἐκείνην ποὺ κατορθώνει νὰ διακρίνῃ τὴν καλὴν ὄψιν εἰς κάθε ζήτημα καὶ ἐπιδιώκει νὰ ἐπωφεληθῇ ἐξ αὐτῆς.

Ὁ ἔχων ἐνεργητικὴν αἰσιοδοξίαν γνωρίζει νὰ στρέφῃ τὸν ροῦν τῶν πραγμάτων πρὸς τοὺς σκοποὺς τοὺς ὁποίους ὁ ἴδιος ἐπιδιώκει. Θὰ ἠδυνάμεθα δὲ νὰ χαρακτηρίσωμεν αὐτὸν μᾶλλον ὡς ρεαλιστήν.

Καὶ ἐνῷ ὁ παθητικὸς αἰσιόδοξος βαυκαλίζεται καὶ αὐταπατᾶται ὅτι τὰ πάντα πηγαίνουν καλῶς, ἀναμένει δὲ μοιρολατρικῶς νὰ πραγματοποιηθοῦν τὰ σχέδιά του, τὰ ὁποῖα βασίζονται μᾶλλον ἐπὶ τῆς φαντασίας παρὰ ἐπὶ τῶν πραγμάτων, ἀντιθέτως, ὁ ἐνεργητικὰ αἰσιόδοξος, προσπαθεῖ νὰ προσαρμοσθῇ πρὸς κάθε κατάστασιν, ὅπως τοῦ παρουσιάζεται, ἔστω καὶ ἂν τὸ γεγονὸς ἐκ πρώτης ὄψεως δὲν εἶναι διό-

ΑΣΘΕΝΕΙΑΙ ΠΟΥ ΠΡΟΒΛΕΠΟΝΤΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΔΙΟΡΑΣΙΝ

Τοῦ κ. **ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑ**
Προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν

Στὸ προηγούμενο τεῦχος μιλήσαμε διεξοδικῶς γιὰ τὸ φαινόμενον τῆς «σταχτιᾶς σκιᾶς», ποὺ ἐμφανίζεται τὶς τελευταῖες ἡμέρες τῆς ζωῆς ἑνὸς προσώπου καὶ συμβολίζει τὸν θάνατόν του. Σήμερα θὰ σᾶς ἀναφέρωμε ὡρισμένας περιπτώσεις ἐμφανίσεως τῆς «σταχτιᾶς σκιᾶς» ποὺ ἀντελήφθη τὸ μέντιουν Σοφία Βεράϊντε:

1) Ἕνα βράδυ ἐβάδιζε σὲ κάποιο δρόμο τοῦ Ὄσλο, ὅταν εἶδε προχωροῦντα ἐμπρός της γέροντα ἰατρὸν ἐκ τῶν γνωστοτέρων, δεξιόθεν τοῦ ὁποίου καὶ εἰς ἀπόστασιν ἡμίσεος μέτρου εἶδε τὴν «σταχτιὰν σκιάν». Ὅταν ὁ ἰατρὸς μπῆκε στὴν ὁδὸν Ὀσκαργκάτε, ἕνας σκύλλος ἄρχισε νὰ τὸν γαυγίζῃ μανιωδῶς, ἐνῷ ἐκεῖνος προσεπάθει εἰς μάτην νὰ τὸν καταπραΰνῃ. Τόση δὲ ἦτο ἡ περίεργη ἐπιμονὴ τοῦ ζώου ὥστε καὶ ὅταν ἀκόμη ὁ ἰατρὸς μπῆκε πρὸς προφύλαξιν σὲ παρακειμένην οἰκίαν ἐξηκολούθει γαυγίζων ἔξω ἀπὸ τὴν θύρα. Τὸ γαύγισμα ἐξηκολούθει ἕως ὅτου τὸ μέντιουμ προχώρησε τόσο ποὺ δὲν ἄκουε πιά. Ὀλίγον κατόπιν ὁ ἰατρὸς ἀπέθανε.

2) Ἐνῷ κάποια μέρα ἐργαζόταν στὸ γραφεῖον της εἶδε προβάλλουσαν ἀπὸ τὴν κλειστὴ θύρα τὴν «σταχτιὰν σκιάν». Συγχρόνως κτύπησε καὶ μπῆκε ἕνας κύριος 50-60 ἐτῶν, ποὺ ἐζήτησε νὰ ἴδῃ τὸν προϊστάμενόν της. Ἡ Βεράϊντε ὄντως τὸν ἀνήγγειλε, ἀλλὰ διηγήθηκε συγχρόνως ἐκείνη τὴ στιγμὴ καὶ τὸ ὅραμα τῆς σκιᾶς, γιὰ τὸ ὁποῖο ὁ προϊστάμενός της ἐνδιεφέρθη ζωηρῶς, διότι ἐπρόκειτο περὶ παιδικοῦ γνωρίμου, τὸν ὁποῖο δὲν εἶχεν ἰδῆ ἀπὸ καιροῦ.

Λοιπὸν μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ξένου, τῆς διηγήθη ὅτι εἶχεν ἔλθη μὲ τὴν παράκλησιν νὰ τοῦ κανονίσῃ τὰς ὑποθέσεις του, διότι ὁ ἰατρὸς τοῦ ἀνεκοίνωσεν ὅτι ἔπασχεν ἀπὸ καρκίνο καὶ δὲν θὰ ἔζη πολύ. Ὄντως δὲ μετὰ μίαν ἑβδομάδα ἀπέθανε.

Σχετικῶς πρὸς τὴν ἰδιοφυΐαν τῆς Βεράϊντε ἔχω καὶ ἐγὼ μίαν ὁμοιαν ἀτομικὴν περιεργοτάτην παρατήρησιν «σταχτιᾶς σκιᾶς». Κατὰ τὴν πρώτην δεξίωσιν τοῦ 4 διεθνοῦς συνεδρίου εἰς τὸ ξενοδοχεῖον «Ἀκροπὸλ Παλλὰς» τῶν Ἀθηνῶν, προσεφώνησα ὡς συνήθως τοὺς συναδέλφους εὐχηθεὶς τὸ καλῶς ἦλθαν.

Ὀλίγας ἡμέρας κατόπιν ὁ ἱδρυτὴς τῶν διεθνῶν συνεδρίων Ψυχοφυσιολόγος Κάρολος Βέττ, μοῦ ἀνέφερεν ὅτι κατὰ τὸ διάστημα τῆς ὁμιλίας μου ἡ Βεράϊντε ἔβλεπε ἐν ὁμοιωμά μου, εἶδος εἰδώλου, ἀνορθούμενον κ α τ ὰ τ ὸ ἥ μ ι σ υ μ ό ν ο ν ὑπεράνω μου καὶ τὸ ὁποῖο ἐπανελάμβανε τὰς φράσεις καὶ τὰς χειρονομίας μου.

Ἀμέσως τότε γνωρίζων τὴν δύναμιν τῆς Βεράϊντε εἶχα τὴν ἀνήσυχην συναίλου εὐχάριστον, ἴσως μάλιστα καὶ ἀντίθετον πρὸς τοὺς σκοποὺς ποὺ ἐπιδιώκει. Ἀλλὰ δὲν παύει νὰ καταβάλῃ προσπαθείας νὰ ἐπωφεληθῇ ἀκόμη καὶ ἀπὸ αὐτὰς τὰς ἀντιξοότητας. Εἶναι λοιπὸν προφανὲς ὅτι ἡ μεταξὺ τῶν δύο καταστάσεων αἰσιοδοξίας διαφορὰ εἶναι βασική, καὶ ἡ μὲν μία δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ μοιρολατρική, ἡ δὲ ἄλλη ἐνεργητική.

Ἐξ ὅσων ἀνωτέρω ἐσημειώσαμεν προκύπτει, ὅτι ἐκεῖνος εἶναι δυνατὸν ν' ἀναδειχθῇ εἰς δημιουργικὸν προϊστάμενον, ὅστις πιστεύει εἰς τὴν ἀποστολήν του, ἀγαπᾷ μὲ πάθος τὸ ἐπάγγελμά του, πάλλεται ἀπὸ φωτισμένον ἐνθουσιασμὸν καὶ ἔχει ἐνεργητικὴν αἰσιοδοξίαν.

Περὶ τῶν λοιπῶν ἰδιοτήτων καὶ ἀρετῶν θὰ γίνῃ ἐν συνεχείᾳ λόγος εἰς τὰ ἑπόμενα ἄρθρα.

(Συνεχίζεται)

σθησιν ὅτι ἐνδεχομένως θ' ἀσθενήσω σοβαρῶς, ἀλλὰ ὅτι θὰ σωθῶ. Καὶ ὄντως αὐτὸ συνέβη.

Φαίνεται ἀπὸ μικρᾶς μου ἡλικίας ὑπέφερα ἀπὸ λανθάσουσαν κρυπτικὴν ἀμυγδαλίτιδα, ποὺ ἐξεδηλώθη ἐντονώτατα μετὰ ἕνα μῆνα στὸ Φραγκοκάστελλον τῆς Κρήτης, ὅπου εἶχα μεταβῆ πρὸς ἐξέτασιν τοῦ φαινομένου τῶν Δροσουλιτῶν ('Αντικατοπτρισμός).

'Η ἀσθένεια ἐξελήφθη κατ' ἀρχὰς ὡς ἐλώδεις πυρετοί, ἐπειδὴ δὲ εἶχα εὐπάθειαν πρὸς τὴν κινίνην μοῦ ἐδόθη Πλασμωχίνη ἐκ τῆς ὁποίας ἔπαθα ὀξεῖαν δηλητηρίασιν μετὰ νεφρίτιδος. 'Η ἀσθένεια ἔληξε μετὰ μακρὰν θεραπείαν δι' ἐγχειρίσεως (ἀφαιρέσεως τῶν ἀμυγδαλῶν).

'Εκ πρώτης ὄψεως λοιπὸν θὰ ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι πρόκειται περὶ προρρήσεως, ἐνῷ πραγματικῶς τὸ 'Υποσυνείδητον τῆς Βεράϊντε διῃσθάνθη τὴν σηπτικὴν κατάστασιν τῶν ἀμυγδαλῶν, ἥτις θὰ ἐπέφερε τὴν νόσον.

Καὶ ἤδη ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς σκιᾶς νομίζομεν ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν ν' ἀποκλεισθῇ ἡ ἰδέα τῆς ψευδαισθήσεως.

Αὐτὸ δέ, διότι ἄλλα μέντιουμ ἔχοντα ἐπίσης τὴν προαίσθησιν τοῦ θανάτου τρίτων δὲν ἀντιλαμβάνονται σκιάν, ἀλλὰ ἁπλῶς ἔχουν τὴν ἐντύπωσιν χωρὶς νὰ δύνανται νὰ καθορίσουν, ἕνα δὲ ἐξ αὐτῶν, κυρία ἀνεπτυγμένη ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, μοῦ περιέγραψε ὅτι ἀντιλαμβάνεται τοῦτο ἐκ τῆς λάμψεως καὶ τῆς ἐκφράσεως τῶν ὀφθαλμῶν.

«Τὸ βλέπω ἀπὸ τὰ μάτια...» ὅπως ἔλεγε.

Τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι τὸ 'Υποσυνείδητον τοῦ μέντιουμ ἀντιλαμβανόμενον ὀργανικὰς ἀλλοιώσεις τοῦ μελλοθανάτου, ἐξωτερικεύει αὐτὰς ἢ διὰ ψευδαισθήσεως σταχτιᾶς σκιᾶς, ἢ λάμψεως τῶν ὀφθαλμῶν κλπ.

Πῶς ἀντιλαμβάνεται ὅμως ἆρά γε τὰς ἀλλοιώσεις αὐτάς;... Μήπως προσεγγίζοντος τοῦ τέλους ἐντείνεται ἡ ἀνθρωπίνη ραδιενέργεια καὶ ἀρχίζει εἶδος ἀνωμάλου ἀπορροῆς ἢ ἀκτινοβολίας, τὴν ὁποίαν ἀντιλαμβανόμενα τὰ ζῷα ταράσσονται (οὔρλιασμα σκυλλιῶν ὅπως παρετηρήθη ὅταν προαισθάνωνται σεισμούς, κυκλῶνας, ἐκρήξεις ἡφαιστείων κ.τ.λ.);

Τὰ διάφορα φαινόμενα τῆς Βεράϊντε συνοψίζονται κατὰ τὴν ἰδίαν εἰς τὰ ἑξῆς:

1) 'Εὰν κατὰ συνεδριάσεις οἱ παριστάμενοι σχηματίζουν ἅλυσσον, βλέπει φωτεινὸν δακτύλιον ἑνοῦντα τὰς χεῖρας των κατὰ μῆκος τῆς τραπέζης.

2) Συχνάκις, ἀλλὰ πάντοτε ξαφνικά, βλέπει ἀκτινοβολίαν φωτεινὴν πέριξ ἀνθρώπων, τὴν λεγομένην Αὔραν (ψυχοβολίαν, εἶδος ραδιενεργείας).

3) Πολλάκις εἶδε τὸ εἴδωλον (ἐκτοπλασματικὴν προβολὴν) ἐκ τοῦ σώματος μέντιουμ ἀπομιμουμένην τὸ σχῆμα του.

4) Πολλάκις βλέπει εἴτε εἰς ὁράματα εἴτε εἰς ὄνειρα, νεκρούς, οἵτινες ἀνακοινώνουν εἰς αὐτὴν διάφορα γεγονότα.

Μετὰ τὴν ἀνάπτυξιν ποὺ ἐκάμαμεν εἰς τὰ προηγούμενα περὶ Διοράσεως ὡς ζωντανῶν ἀκτίνων Ραϊντγκεν, αἱ ὁποῖαι βλέπουν διὰ μέσου τῆς ὕλης καὶ διαγιγνώσκουν ἀσθενείας, παραθέτομεν καὶ τὰ ἑξῆς περιστατικά:

'Ο 'Αθ. Βρυζάκης εἶδεν ἐν 'Αθήναις καθ' ὕπνον, ὅτι εὑρίσκετο εἰς μέρος ἄγνωστον, πρὸ μεγάλης οἰκίας, στὴν ὁποίαν καὶ μπῆκε:

'Εκεῖ, συναντήσας μίαν καταπακτὴν κατέβηκε τὴν κλίμακά της καὶ εὑρέθη εἰς μακρὸν διάδρομον ἑκατέρωθεν τοῦ ὁποίου ἦσαν θύραι κλειστάί. 'Επροχώρησε καὶ ἀνοίξας τὴν θύραν τοῦ βάθους πρόβαλε τὸ κεφάλι του. 'Εκεῖ, εἶδε δεξιὰ τῆς ἑστίας κατακειμένην καὶ κοιμωμένην τὴν θεία του Ἄνναν 'Αραβαντινοῦ, ποὺ εἶχε τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἐπισκεφθῆ ἀσθενῆ ἀπὸ κρυολόγημα. 'Αριστερὰ ὅμως διέκρινε καὶ τὸν πατέρα του, τὴν ἐποχὴν ἐκείνην δικαστὴν ἐν 'Αγρινίῳ (ἀπολαύοντα ἄκρας ὑγείας ἄνευ οὐδεμιᾶς κακῆς κληρονομικότητος) τοῦ ὁποίου ἡ θέα τὸν ἐπάγωσε. Διότι ἐφαί-

νετο κατὰ τὸ ἥμισυ σκελετὸς καὶ τὸ ἕτερον ἥμισυ μόνον φυσιολογικὸς ἄνθρωπος.

Πρὸς ἐπίμετρον τοῦ τρόμου του, ὁ πατήρ του ὑψώσας τὴν ὑγιᾶ χεῖρα τοῦ ἔκαμε ἔντονον ἀπωθητικὴν χειρονομίαν νὰ φύγῃ.

Ὅντως ἔκλεισεν ἀποτόμως τὴν θύραν καὶ ἔφυγε πανικόβλητος πρὸς τὴν ἔξοδον, ὅτε καὶ ἐξύπνησε περίτρομος.

'Αποκοιμηθεὶς μετὰ ἀϋπνίαν ὀλίγων ὡρῶν, εἶδε καὶ πάλιν τὸ ἴδιο ὄνειρον ἀπαράλλακτα ὅπως τὴ πρώτην φοράν.

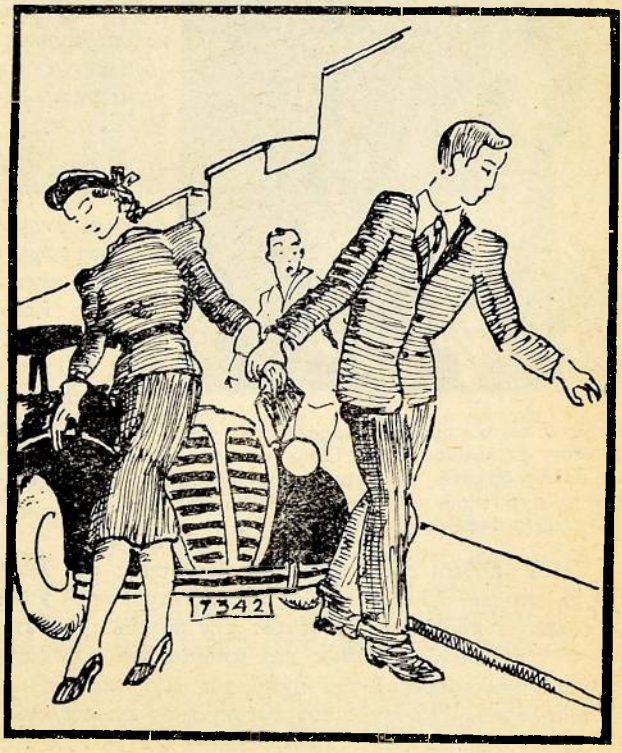
Τό ὄνειρον αὐτὸ διηγήθηκε σὲ πολλούς, μεταξὺ τῶν ὁποίων σὲ μίαν ἄλλην θείαν του, τὴν Καλλιόπην Λιδωρίκη, ἤδη ἀποθανοῦσαν καθὼς καὶ στὴν ἀδελφήν του.

Μετὰ πέντε ἡμέρες λοιπὸν ἀπὸ τοῦ διπλοῦ ὀνείρου ἀπέθνησκε ἡ θεία του. Τὴν ἰδίαν δὲ ἡμέραν προσεβλήθη καὶ ὁ πατέρας του, πού ἔμενε στὸ 'Αγρίνιον, ἀπὸ ἡμιπληγίαν, ὅπως τοῦ ἐτηλεγραφήθη καὶ μετὰ δυὸ ἡμέρας ἀπέθνησκε καὶ αὐτός.

Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν πού προξενεῖ τόσην ἐντύπωσιν μὲ τὴν ζωηρὰν δραματοποίησιν τῆς διαισθήσεως τῶν γεγονότων ἀπὸ τὴν φαντασίαν, παρατηροῦνται δυὸ περιπτώσεις Δ ι ο ρ ά σ ε ω ς.

Εἰς τὴν πρώτην ὁ κοιμώμενος διῃσθάνθη τὰς θανασίμους ἀλλοιώσεις εἰς τὸν ὀργανισμὸν τῆς κρυολογημένης θείας του, εἰς τὴν ἄλλην δὲ, τὴν ἀλλοίωσιν τῶν ἀρτηριῶν τοῦ πατρός του, ἡ ὁποία θὰ ἐπέφερε τὴν ἡμιπληγίαν καὶ τὸν θάνατον.

ΟΔΗΓΙΕΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ ΤΡΟΧΑΙΑΣ ΚΙΝΗΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΠΕΖΟΥΣ

Εἶναι νέοι ἴσως ἐρωτευμένοι. Δὲν πρέπει ὅμως ὅταν θέλουν νὰ περάσουν ἀπὸ τὸ ἕνα πεζοδρόμιο εἰς τὸ ἄλλο νὰ κρατοῦνται χέρι-χέρι, διότι κινδυνεύουν ἀπὸ τὰ αὐτοκίνητα παρασύροντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλον πρὸς ἀντίθετες κατευθύνσεις.

ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΚΗ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΕΡΕΥΝΑ

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΩΞΙΝ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

Συνέντευξις τοῦ Δ)ντοῦ F.B.I. κ. J. Edgar Hoover πρὸς τὸν κ. Τζαίημς Γκόλντον, κατὰ μετάφρασιν Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Κ. ΓΙΑΝΝΟΥΛΗ**

Ἀποκλειστικότης δημοσιεύσεως ἐν Ἑλλάδι τοῦ περιοδικοῦ «Ἀστυν. Χρονικά»

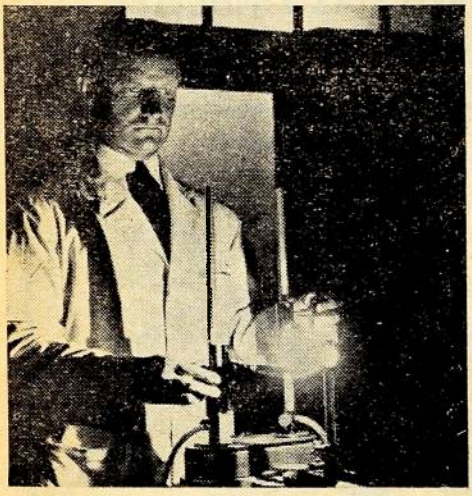
ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

1. Γενικά.
2. Ὁ φασματογράφος.
3. Ὁ θάνατος τῆς μεθόδου «Μπερτιγιόν».
4. Φασματομετρητὴς—Μεταλλογράφος—Μαγκναφλὲξ—Χημεία καὶ Φαρμακολογία.
5. Ἠλεκτρονικὸν μικροσκόπιον (τρίχες καὶ ἐκρηκτικαὶ ὕλαι).

***

1. Γενικά.

Πλησιάζει ἡ στιγμὴ κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Ἐπιστήμη, ἀδυσώπητη, θὰ καταστήσῃ σχεδὸν ἀδύνατο στὸν ἐγκληματία νὰ διαφύγῃ μετὰ τὴν διάπραξι ἑνὸς ἐγκλήματος, παραμένων ἄγνωστος. Μὲ τὶς παντὸς εἴδους ἐπιστημονικὲς ἀνακαλύψεις καὶ ἐφευρέσεις εἰς τὸν τομέα τῆς τεχνικῆς ἢ τῆς χημείας ἢ ὁπουδήποτε καὶ μὲ τὴν τελειοποίησι τῶν νέων ἐπιστημονικῶν ὀργάνων καὶ προαγωγὴ πάσης ἐπικουρίας, τὸ ἐνδεχόμενο νὰ παραμείνῃ ἀνεξιχνίαστο καὶ ἀτιμώρητον ἕνα ἔγκλημα διαρκῶς ἀπομακρύνεται.

Αὐτὸς ὁ φασματογράφος προσδιορίζει τὴν σύνθεσιν ἀνοργάνου ὕλης. Εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πολλὰ ὄργανα ποὺ χρησιμοποιοῦνται ἀπὸ τὰ ἐργαστήρια τοῦ Ἔφ-Μπὶ-Ἄϊ εἰς τὸν ἀγῶνα ἐναντίον τοῦ ἐγκλήματος.

2. Ὁ φασματογράφος.

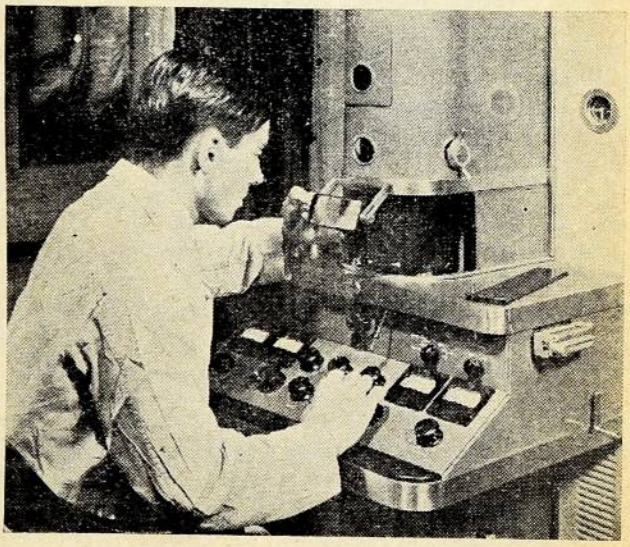
Καὶ γιὰ νὰ ἀναφέρουμε ἕνα παράδειγμα, μνημονεύουμε τὸν φασματογράφο, ἕνα ἐπιστημονικὸ ὄργανο ποὺ ἐδανείσθη ἀπὸ τὴν τεχνικὴ ἐξέλιξι τὸ Ὁμοσπονδιακὸ Γραφεῖο Ἐρευνῶν καὶ τὸ προσήρμοσε στὴν ἐργαστηριακή του τεχνικὴ τῆς ἀποκαλύψεως τοῦ ἐγκλήματος. Πρόκειται περὶ ὀπτικοῦ ὀργάνου, ποὺ χρησιμεύῃ νὰ προσδιορίζῃ τὴ σύνθεσι πολλῶν ἀνοργάνων σωμάτων καὶ πρακτικῶς ἔχει ἀποδειχθῆ ἀποτελεσματικὸ γιὰ τὰ αὐτοκίνητα ἐκεῖνα ποὺ ἀκολουθοῦν τὴ μέθοδο: «χτύπα καὶ φύγε».

Μιὰ ὑπόθεσι τῆς ἀνατολικῆς Πολιτείας τοῦ Μαίρηλαντ ἔρχεται στὸ νοῦ μου αὐτὴ τὴ στιγμή. Ὁ ὁδηγὸς ἑνὸς αὐτοκινήτου, ἀφοῦ χτύπησε κι' ἐθανάτωσε ἕνα παιδὶ ποὺ ἐπέβαινε ποδηλάτου, συνέχισε τὴν πορεία του. Μπογιὰ ἀπὸ τὸ ποδήλατο ἐκόλλησε στὸ αὐτοκίνητο, καθὼς καὶ μπογιὰ ἀπὸ τὴν ἐμπρόσθια πλάκα ἀναγνωρίσεως (ἀριθμοῦ κυκλοφορίας) τοῦ ὀχήματος εἶχε κολλήσει στὸν ὀπίσθιο προφυλακτῆρα τοῦ ποδηλάτου. Ὁ ὁδηγὸς τοῦ αὐτοκινήτου ἐγκατέλειψε τὸν τόπο τοῦ δυστυχήματος καὶ ἐξηφανίσθη, μὲ τὴν προφανῆ ἐλπίδα ὅτι τὸ ἔγκλημά του δὲν θὰ ἀπεκαλύπτετο.

Ἀλλὰ ἡ τοπικὴ Ἀστυνομία ἀνεκάλυψε τὸ ὄχημα καὶ ἔλαβε ξέσματα χρώματος εὑρεθέντος ἐπ' αὐτοῦ, τὰ ὁποῖα μαζὺ μὲ τὸ ποδήλατο καὶ τὴν πλᾶκα ἀναγνωρίσεως τοῦ αὐτοκινήτου ἀπέστειλεν εἰς τὰ ἐργαστήρια τοῦ Ἔφ-Μπὶ-Ἄϊ.

Ἡ φασματογραφικὴ ἐξέτασις τοῦ ἐρυθροῦ καὶ λευκοῦ χρώματος, ποὺ εἶχαν ληφθῆ ἀπὸ τὸ ψυγεῖο τοῦ αὐτοκινήτου, ἀπέδειξεν ὅτι ἦσαν τῆς αὐτῆς συστάσεως μὲ τὰ χρώματα λευκὸ καὶ ἐρυθρὸ τοῦ ποδηλάτου. Τὸ πράσινο χρῶμα ποὺ ἀνεκαλύφθη στὸ ποδήλατο, ἀπεδείχθη νὰ εἶναι ἀκριβῶς τὸ ἴδιο μὲ τὸ πράσινο χρῶμα τῆς πλακὸς ἀναγνωρίσεως τοῦ ὀχήματος. Τὸ πόρισμα διεβιβάσθη εἰς τὸν Εἰσαγγελέα (1). Ὁ ὕποπτος παρεπέμφθη εἰς δίκην ὡς «ἔνοχος».

Πολλὲς εἶναι οἱ ὑποθέσεις, ὅπως αὐτὴ ἐδῶ, ποὺ ὁ ὕποπτος εὑρισκόμενος ἀντιμέτωπος μὲ τὰ πορίσματα τῶν ἐργαστηριακῶν ἐξετάσεων τοῦ Ἔφ-Μπὶ—Ἄϊ, βελτιώνει τὴν ἀπολογία του ἀπὸ τὸ «δὲν εἶμαι ἔνοχος» στὸ «παραδέχομαι τὴν ἐνοχή μου» καὶ ζητεῖ τὴν ἐπιείκια τοῦ Δικαστηρίου. Καὶ ἀντιστρόφως, οἱ ἐξετάσεις τοῦ φασματογράφου ἀπέδειξαν πολλὲς φορὲς ὅτι, πρόσωπα θεωρηθέντα ὕποπτα διαπράξεως ἐγκλημάτων, ἦσαν, ἁπλούστατα, ἀθῶα. Ἂν θέλετε τὴν προσωπική μου γνώμη, προτιμῶ νὰ ἀποδεικνύεται ἡ ἀθῳότης ἑνὸς ὁ ὁποῖος κατηγορεῖται ὅτι διέπραξε κάποιο ἔγκλημα, παρὰ ἡ ἐνοχὴ ἑνὸς ἄλλου πραγματικοῦ ἐγκληματίου.

Ἐπιστήμων τοῦ Ἔφ-Μπὶ-Ἄϊ χειρίζεται ἠλεκτρονικὸν μικροσκόπιον, τὸ ὁποῖον μεγεθύνει 20.000 φορὲς καὶ θεωρεῖται ἀνεκτίμητος βοηθὸς στὴν ἐξιχνίασι τοῦ ἐγκλήματος.

Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι ὁ φασματογράφος εἶναι μόνον ἕνα ἀπὸ τὰ πολλὰ ὄργανα ποὺ χρησιμοποιοῦν τὰ Ἐργαστήρια τοῦ Ἔφ—Μπὶ—Ἄϊ. Τὸ ἐνδιαφέρο μας καλύπτει ὅλα τὰ πεδία τῆς ἐπιστήμης, πρὸς ἐξοπλισμὸ καὶ οἰκειοποίησι τεχνικῆς καὶ μεθόδων, μὲ τὰ ὁποῖα ἐνισχυόμεθα στὸ ἔργο μας καὶ ἔχουμε κύριο μέλημά μας νὰ ἐξακολουθήσουμε αὐτὲς τὶς προσπάθειες. Ἐπειδὴ εἶναι ὁ μοναδικὸς τρόπος νὰ ἐπιτύχουμε στὸν ἀμείλικτον ἀγῶνα ἐναντίον τοῦ ἐγκλήματος.

3. Ὁ θάνατος τῆς μεθόδου «Μπερτιγιόν».

Ὅταν τὸ 1924 ἀνέλαβα τὴ διεύθυνση τοῦ Γραφείου, κανεὶς δὲ μποροῦσε νὰ ὀνειρευθῆ τὴν ἐξιχνίασι τοῦ ἐγκλήματος, ὅπως μᾶς εἶναι γνωστὴ σήμερα. Κυρία ἐπιστημονικὴ μέθοδος ποὺ ἐχρησιμοποιεῖτο στὸ Ἔφ—Μπὶ—Ἄϊ, ἐκείνη τὴν ἐποχή, ἦτο ἡ τῆς ἐξακριβώσεως τῆς ταυτότητος διὰ τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων. Ἀλλὰ κι' αὐτὴ εὑρίσκετο ἀκόμη στὰ σπάργανα, ἐπειδὴ μόνον ἕνας πολὺ μικρὸς ἀριθμὸς

1. Σημ. Μεταφρ. Ὁ Εἰσαγγελεὺς ἐνεργῶν ὡς Ἀνακριτὴς ἀναλαμβάνει τὴν ἐξιχνίασιν ἐγκλημάτων καὶ τὴν ἑδραίωσιν τῆς κατηγορίας, διαθέτων πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν ἀστυνομικὰ ὄργανα.

δελτίων δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων εὑρίσκετο στὰ 'Αρχεῖα τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν· καὶ αὐτά, γιὰ νὰ γίνεται ἡ μέθοδος ἀκόμα χειρότερη, δὲν ἦσαν συγκεντρωμένα.

'Η περίφημη ὑπόθεση «Γουὲστ Μπράδερς», στὶς Φυλακὲς τοῦ Λίβενγουορθ (Κάνσας), ἐτίναξε κυριολεκτικὰ στὸν ἀέρα τὴ μέθοδο ἐξιχνιάσεως τοῦ ἐγκλήματος ποὺ καθιέρωσε ὁ Μπερτιγιόν, μέθοδο ἡ ὁποία ἐβασίζετο εἰς ἕνα σύστημα φυσικῶν μεγεθῶν. Ὅλοι ἐπίστευσαν ὅτι θὰ ἦτο μιὰ θετικὴ καὶ ἐπιστημονικὴ μέθοδος ἐξακριβώσεως τῆς ταυτότητος. Δυστυχῶς ὅμως διεψεύσθησαν.

Σᾶς δίνουμε μὲ λίγα λόγια ἕνα περιστατικὸ πολὺ χαρακτηριστικό: 'Ο «Γουΐλ» Γουὲστ παρεπέμφθη στὶς Φυλακὲς τοῦ Λίβενγουορθ καὶ μετὰ ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες τὸν προσήγαγον ἐνώπιον τοῦ ἁρμοδίου ὑπαλλήλου νὰ τοῦ συντάξῃ «δελτίον», σύμφωνα μὲ τὴ μέθοδο Μπερτιγιόν. 'Ο ὑπάλληλος ρώτησε τὸν «Γουΐλ» ἂν εἶχε φυλακισθῇ ἄλλη φορὰ καὶ ὁ «Γουΐλ» ἀπήντησεν «ὄχι». 'Ο ὑπάλληλος ὅμως ἀμφέβαλε καὶ ἤλεγξε τὸ ἀρχεῖο «Μπερτιγιὸν» ποὺ τηροῦσε. 'Εκεῖ βρῆκε μιὰ κάρτα στὸ ὄνομα ἑνὸς «Γουΐλλιαμ» Γουέστ, ὁ ὁποῖος πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια εἶχε σταλῇ στὸ Λίβενγουορθ μὲ ἰσόβιο κάθειρξι καὶ ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐκτίῃ τὴν ποινή του.

Τὰ κατὰ τὸ μετρικὸν σύστημα Μπερτιγιὸν μέτρα τῶν δύο ἀνδρῶν, οἱ ὁποῖοι ὅπως ἐγνώσθη δὲν εἶχαν καμμιὰ σχέσι μεταξύ των, ἦσαν σχεδὸν τὰ ἴδια. Οἱ φωτογραφίες «ἀν-φὰς» καὶ «προφίλ» τῶν προσώπων των ἦσάν τόσο καταπληκτικὰ ὅμοιες, ὥστε καθιστοῦσαν ἀδύνατο τὴ βεβαίωσι τῆς ταυτότητος. Τὰ δακτυλικά των ὅμως ἀποτυπώματα ἦσαν ἐντελῶς διαφορετικά. Ἔγινε λοιπὸν μιὰ σύγκρισις τῶν δύο ἐγκλημάτιῶν καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ ἀπέθανε τὸ σύστημα «Μπερτιγιὸν» ἐξακριβώσεως τῆς ταυτότητος ἐγκλημάτιῶν.

4. Φασματομετρητὴς— Μεταλλογράφος — Μαγκναφλὰξ — Χημεία καὶ Φαρμακολογία.

Τὰ 'Εργαστήρια τοῦ Ἔφ—Μπὶ—Ἄϊ ἐγκαθιδρύοντο τὸ 1932, πλὴν ὅμως γιὰ τὴ διεκπεραίωσι τῶν ἐργασιῶν του εἶχε διατεθῇ μόνον ἕνας ὑπάλληλος. Οἱ βελτιώσεις, ποὺ ἔκτοτε ἔχουν ἐπέλθει στὴν τεχνικὴ καὶ τὰ ὄργανα τοῦ 1932, ἀνάγονται κατὰ ἕνα μικρὸ μέρος στὸ πεδίο τῆς ὀπτικῆς. Δὲν μᾶς ἔλειψεν ἡ αἴσθησις τῆς πραγματικότητος, ὅτι δηλαδὴ ὑπῆρχαν πολλὰ ὄργανα χρησιμοποιούμενα στὴ Βιομηχανία, τὴ Χημεία καὶ ἄλλες ἐπιστῆμες καὶ ἐργασίες, ποὺ μποροῦσαν μὲ κατάλληλη προσαρμογὴ νὰ βοηθήσουν στὸ ἔργο ἐξιχνιάσεως τοῦ ἐγκλήματος. Αὐτὸ ἀπεδείχθη ἤδη μιὰ μεγάλη ἀλήθεια. Ἔχουμε προσαρμόσει ἀπολύτως στὴν ἐργασία μας, ὅπως ἔγινε καὶ μὲ τὸν φασματογράφο, ἕνα μεγάλον ἀριθμὸ ὀργάνων καὶ μεθόδων τεχνικῆς, τῶν ὁποίων ἡ βοήθεια ὑπῆρξε σημαντική, ὥστε νὰ διαλευκανθοῦν πολλὰ ἐγκλήματα καὶ νὰ τιμωρηθοῦν χιλιάδες ἐγκληματίες, ἐγκλήματα ποὺ διαφορετικὰ θὰ παρέμεναν καθ' ὁλοκληρίαν ἀνεξιχνίαστα καὶ ἀτιμώρητοι οἱ δρᾶσται. 'Η ἐργαστηριακὴ δραστηριότης τοῦ Ἔφ—Μπὶ—Ἄϊ ἔχει εἰσχωρήσει στὰ πεδία τῆς Φυσικῆς, τῆς Χημείας, τῆς Μηχανικῆς, ἀκόμη δὲ καὶ τῆς Βιολογίας. Εἰς τὸ πεδίον τῆς Φυσικῆς ἐκτὸς ἀπὸ τὸν φασματογράφο, χρησιμοποιοῦμε τὸν φασματοφωτομετρητὴν (σπεκτροφωτομῆτερ), ἕνα ὄργανο ποὺ χρησιμεύει νὰ προσδιορίζῃ τύπους βαφῶν καὶ ἄλλων χρωστικῶν οὐσιῶν, εἴτε φυσικῶν, εἴτε τεχνητῶν. Δυὸ ἄλλα ὄργανα, ποὺ ἀνευρίσκονται εἰς συγγενεῖς ἐπιστημονικοὺς κλάδους, εἶναι ὁ μεταλλογράφος καὶ τὸ μάγκναφλάξ, χρησιμοποιούμενα στὴν ἐξέτασι μετάλλων, γιὰ μιὰ μεγάλη ποικιλία περιπτώσεων. —

Πολλὲς ὑποθέσεις—πραγματικὰ μυστήρια—διελευκάνθησαν μὲ τὸν προσδιορισμὸ τοῦ χρησιμοποιηθέντος πυροβόλου ὅπλου. Αὐτὸς ὁ τομεὺς ἐργαστηριακῆς ἐρεύνης τοῦ Ἔφ—Μπὶ—Ἄϊ ἔχει ὀργανωθῇ πρὸ πολλῶν ἐτῶν. καὶ αὐτὸ εἶναι γνωστὸ βέβαια, ἀλλ' ἂς μὴ μᾶς διαφεύγῃ οὔτε γιὰ μιὰ στιγμή, πὼς ἀποτελεῖ παράλληλα ἕνα σπουδαῖο κεφάλαιο τῆς ἐφηρμοσμένης Φυσικῆς, χρήσιμο σ' ὁποιοδήποτε ἐπιστημονικὸ ἐργαστήριο διερευνήσεως τοῦ ἐγκλήματος. Μὲ τὴν πάροδο τῶν ἐτῶν ἐκάμαμε

κτῆμά μας πολλὲς γνώσεις ποὺ ἀνάγονται στὴν τεχνικὴ τῆς Χημείας καὶ Φαρμακολογίας ἐπίσης, ἀποβλέποντες στὴν ἐξυπηρέτησι τῶν εἰδικῶν ἀναγκῶν ποὺ δημιουργεῖ τὸ ἔργον τῆς ἐπιβολῆς τοῦ νόμου. Φόνοι, πράξεις βίας, φαρμακίαι καὶ ἐμπρησμοί, ἔχουν διαλευκανθῆ ἀπὸ τὰ ἐργαστήρια τοῦ Ἔφ—Μπὶ—Ἄϊ μὲ τὰ λεπτότατα σωληνίδια τῆς Χημείας.

Ἡ ψυχρὴ στατιστικὴ προκαλεῖ τὴν ἀνία, στὶς πλεῖστες τῶν περιπτώσεων. Πλὴν ὅμως, νομίζω, ὅτι γίνεται ἐνδιαφέρουσα καὶ σημαντικὴ ὅταν μᾶς πληροφορῆ ὅτι τὸ 1947 εἰς τὰ Ἐργαστήρια τοῦ Ἔφ—Μπὶ—Ἄϊ ἐνηργήθησαν 73.753 ἐξετάσεις, ἐπὶ 63.336 ἰχνῶν καὶ δειγμάτων γενικά, ποὺ ὑπεβλήθησαν πρὸς ἐξέτασιν, ἀναφερόμενα εἰς 17.229 ὑποθέσεις. Στατιστικὲς σὰν αὐτὴ ὑποχρεώνουν τὸ Ἔφ—Μπὶ—Ἄϊ νὰ ἀγρυπνῆ πάντοτε ἀπέναντι ὅλων τῶν μελλοντικῶν ἐπιτευγμάτων καὶ εἰς ἄλλους τομεῖς τῆς Ἐπιστήμης, ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ μᾶς βοηθήσουν σ' αὐτὲς τὶς ἐξετάσεις.

5. Ἠλεκτρονικὸν μικροσκόπιον (τρίχες καὶ ἐκκρηκτικαὶ ὕλαι).

Τὸ πλέον πρόσφατο ἀπόκτημα τοῦ Γραφείου εἶναι τὸ ἠλεκτρονικὸν μικροσκόπιο, χρησιμοποιούμενο ἀπό τινος χρόνου ἀπὸ τὴ Χημεία καὶ Βιολογία. Μέχρι τῆς στιγμῆς αὐτῆς δὲ μποροῦμε νὰ ποῦμε τίποτε τὸ ὁριστικό, ἀλλὰ ἐκτιμῶντες τὰ πράγματα αἰσθανόμεθα ὅτι οἱ δυνατότητές του, μέσα στὸ πλαίσιο τῆς ἐπιβολῆς τοῦ νόμου εἶναι ἀπεριόριστοι. Μέχρις ὅτου ἀποκτήσουμε τὸ ἠλεκτρονικὸ μικροσκόπιο ἡ μεγαλύτερη μεγέθυνσις ποὺ μποροῦσε νὰ γίνῃ στὰ ἐργαστήριά μας μὲ τὸ ὀπτικὸ μικροσκόπιο, περιεστρέφετο γύρω στὶς 2.500 φορές. Τὸ ἠλεκτρικὸ μικροσκόπιο ἐπιτυγχάνει μεγενθύνσεις 20.000 φορές.

Ἐπιστήμονες τοῦ Ἔφ-Μπὶ-Ἄϊ ἐξετάζουν καὶ φωτογραφοῦν κομμάτι μετάλλου μὲ τὴ βοήθεια τοῦ μεταλλοσκοπίου—ἑνὸς ἀπὸ τὰ πολλὰ ἐπιστημονικὰ ὄργανα ποὺ χρησιμοποιοῦνται ὑπὸ τοῦ Γραφείου στὴ δίωξι τοῦ ἐγκλήματος. Τὸ μεταλλοσκόπιο χρησιμεύει στοὺς ἐπιστήμονας νὰ μελετοῦν τὴ σύστασι τῶν μετάλλων.

Ἀρκετὰ πειράματα ἔχουν διεξαχθῆ μ' αὐτὸ τὸ εἰδικὸ μικροσκόπιο, γιὰ μερικὰ δὲ ἀπὸ αὐτὰ θὰ ἐθεωρεῖτο ἀπρονοησία νὰ μιλήσω αὐτὴ τὴ στιγμή. Ὁπωσδήποτε καὶ γιὰ νὰ σᾶς δώσω μιὰ ἰδέα τοῦ κενοῦ ποὺ πρόκειται νὰ συμπληρωθῆ, θὰ ἤθελα νὰ σᾶς μιλήσω γύρω ἀπὸ δύο πειράματα ποὺ διεξάγουμε τώρα. Τὸ ἕνα ἀφορᾶ τὶς τρίχες τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ γραφεῖο πιστεύει, πὼς αὐτὸ τὸ πείραμα ἐνέχει μεγάλο ἐνδιαφέρον, ἐπειδὴ τρίχες ἀνευρίσκονται συχνὰ στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος. Σήμερα οἱ ἐπιστήμονες μποροῦν νὰ προσδιορίσουν ἂν οἱ τρίχες εἶναι ἢ ὄχι ζώου ἢ ἀνθρώπου· καὶ στὴν περίπτωσι ποὺ εἶναι ἀνθρώπου, ἂν προέρχωνται ἢ ὄχι ἐκ τῆς κεφαλῆς ἑνὸς ἀνθρώπου Καυκασίας, Νεγρικῆς ἢ Μογγολικῆς φυλῆς ἢ καὶ ἀπὸ ποιὸ εἰδικὰ μέρος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. Ὁπωσδήποτε συχνά, ἀνευρέθησαν δυὸ δείγματα τριχῶν ποὺ ἦσαν τόσο διαφορετικὰ στὴ σύστασί τους, ὥστε θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ ἀποφανθῆ ὅτι δὲν προέρχονται ἀπὸ τὸ ἴδιο ἀνθρώπινο κεφάλι. Ἐξ ἄλλου, ὅταν ἔχουμε δυὸ τμή-

ματα τριχῶν τῆς αὐτῆς συστάσεως, ἡ ἀπάντησις πού κατὰ τὸ πλεῖστον μπορεῖ νὰ δοθῇ εἶναι ὅτι προέρχονται ἀπὸ τὴν κεφαλὴ τοῦ ἰδίου ἀνθρώπου.

Τόσον ἐκτεταμένη καὶ ἀξιοσημείωτη ἐπιστημονικὴ ἐργασία ἔχει ἐπιτευχθῆ μέχρι σήμερα στὰ Ἐργαστήρια τοῦ Ἔφ—Μπὶ—Ἄϊ, ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἐξωτερικὰ γνωρίσματα καὶ τὴν ἐσωτερικὴ ὑφὴ τῶν τριχῶν. Μὲ τὶς μεγεθυντικὲς ὅμως δυνατότητες τοῦ ἠλεκτρονικοῦ μικροσκοπίου, ἐλπίζουμε ὅτι θὰ καταστῇ δυνατὸν νὰ ἐπιτύχουμε τὸ ἀπόλυτο. Μὲ ἄλλες λέξεις, ἐλπίζουμε τελικὰ νὰ ἀποδείξουμε, ὅτι μιὰ συγκεκριμένη τρίχα προέρχεται ἀπὸ μιὰ συγκεκριμένη κεφαλή, μὲ τὴν ἴδια ἐπιστημονικὴν ἀκρίβεια, μὲ τὴν ὁποία ἀποδεικνύουμε σήμερα τὴν ταυτότητα τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων.

Ἄλλη μιὰ κατηγορία πειραμάτων ἔχει σχέσιν μὲ τὰ ἐναπομένοντα στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος ὑπόλοιπα ἐκρηκτικῶν ὑλῶν. Μὲ τὰ σημερινὰ ἐφόδιά μας, εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ προσδιορίσουμε μόνον ἂν μιὰ ἔκρηξις προεκλήθη ἀπὸ ἐκρηκτικὴ ὕλη μεγάλης ἢ μικρᾶς ἐκρηκτικῆς δυνάμεως. Μὲ τὸ ἠλεκτρονικὸ μικροσκόπιο ἐλπίζουμε νὰ προσδιορίζουμε ἐπακριβῶς τὸ αἴτιον τῆς ἐκρήξεως, στὴ συγκεκριμένη περίπτωσι: δυναμίτιδα, νιτρογλυκερίνη, κεραυνὸν ἢ καὶ ὁποιοδήποτε ἄλλο ἐκρηκτικὸ στοιχεῖο καὶ αἴτιο θὰ εἶναι αὐτό.

Τὰ σημερινὰ ἐπιστημονικὰ ἀποκτήματά μας, ἦταν ἀδύνατο νὰ τὰ ὀνειρευθῇ κανεὶς πρὸ 20ετίας. Ἂν στὸ μέλλον κατορθώνουμε νὰ προχωροῦμε πρὸς τὰ ἐμπρὸς μὲ τὴν ἴδια σταθερότητα, ὅπως καὶ στὸ παρελθόν, ἀσφαλῶς ὑπάρχει κάθε λόγος νὰ πιστεύωμεν ὅτι ἡ ἐπιστήμη θὰ καταπείσῃ τὸν ἐγκληματία τὴν παλαιὰ παροιμία του «τὸ ἔγκλημα δὲν πληρώνει» νὰ διορθώσῃ εἰς «τὸ ἔγκλημα δὲν ἀντέχει νὰ πληρώνῃ».

ΤΕΛΟΣ

Ο ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

Ὁ γυιὸς ἑνὸς πρόσφυγος τῆς Ἀνατολικῆς Γερμανίας, παρακολουθεῖ στὴ Δυτικὴ Γερμανία μαθήματα Θρησκευτικῶν. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ δάσκαλος ἐρωτᾷ:

—Ποιὸς ἀπὸ σᾶς παιδιά, θέλει νὰ πάῃ στὸν Παράδεισο;

Ὅλοι οἱ μικροὶ σηκώνουν τὸ χέρι, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν μικρὸ πρόσφυγα.

—Ἐσὺ δὲν θέλεις νὰ πᾷς; τὸν ἐρωτᾷ ὁ δάσκαλος;

—Ἐγὼ μόλις ἔφυγα ἀπὸ τὸν Παράδεισο καὶ δὲν ἔχω καμμιὰ ὄρεξη νὰ ξαναγυρίσω!

Ἐφημερὶς «Ἀπογευματινὴ» 5-6-56

ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΙΚΑΙ ΠΛΑΝΑΙ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α'
κ. ΑΝΑΣΤ. ΓΑΡΔΙΚΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

7. Ὑποκειμενικαὶ συμβολαὶ τῶν λειτουργιῶν.
8. Ψυχολογικὰ αἴτια μαρτυρικῶν πλανῶν. Α) Ἐσωτερικὰ καὶ Β) Ἐξωτερικά.
9. Ἐπίλογος.

*
* *

7. Ὑποκειμενικαὶ συμβολαὶ τῶν λειτουργιῶν.

Ἀπεδείχθη ὅτι εἰς κάθε τοῦ ἀνθρώπου ἐνέργειαν καὶ σκέψιν ὑπεισέρχεται ὅλως ἀθελήτως ὁ ὑποκειμενικὸς παράγων π.χ. ἐὰν ἐξετάσωμεν ἀπολύτως ἀντικειμενικῶς καὶ μετὰ μεγίστης προσοχῆς μίαν μηχανήν, σχηματίζεται παρ' ἡμῖν ἡ παράστασις ταύτης, ἥτις ἀποτελεῖται ἐκ τοῦ συνόλου τῶν ἐπὶ μέρους εἰκόνων. Ἐὰν μετὰ παρέλευσιν ὀλίγου χρόνου ἀφ' ἧς ἀπομακρυνθῶμεν ἐκ τῆς μηχανῆς, ἐρωτηθῶμεν περὶ ταύτης, παρατηροῦμεν ὅτι συνεπείᾳ τῶν ὑποκειμενικῶν συμβολῶν ἤτοι τῆς διεισδύσεως ὑποκειμενικῶν συμβάντων παραπλεύρως τῆς κεντρικῆς παραστάσεως τῆς μηχανῆς, ἡ ὅλη συνθετικὴ ἐργασία βάσει τῆς ὁποίας θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἀπαντήσωμεν περιπλέκεται καὶ λέγομεν ὅτι «μοῦ ἐφάνη ὅτι...» ἢ «νομίζω ὅτι...» κ.τ.λ.

Καίτοι πάντες γνωρίζομεν τὴν ἐπίδρασιν τῶν ὑποκειμενικῶν συμβολῶν, ἐν τούτοις οὐδεὶς παραδέχεται προθύμως ὅτι ὑπόκειται εἰς τοιούτου εἴδους ἐπιδράσεις. Ὅλοι γνωρίζομεν ὅτι ὅταν συνομιλοῦμεν μὲ ἄλλον τινὰ περιοριζόμεθα εἰς τὸ νὰ σκεπτώμεθα καὶ νὰ ὁμιλοῦμεν ἀκριβῶς δι' ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν διεξαγομένην συζήτησιν καὶ ἀποσιωπῶμεν ὅ,τι κατὰ τύχην εἶναι δυνατὸν νὰ σκεπτώμεθα, ὅπερ πολλάκις μᾶς ἀναγκάζει νὰ ἐκτιθέμεθα εἰς τὸν συνομιλητήν μας δίδοντες εἰς αὐτὸν ἀπαντήσεις ἀσχέτους.

Διὸ δέον νὰ παραδεχθῶμεν ἀδιστάκτως ὅτι εἴμεθα ἡ ἕδρα ἐπικουρικῶν καὶ δορυφόρων σκέψεων, αἵτινες εἰσὶν διάφοροι τῶν ἐκ προθέσεως τοιούτων.

Αἱ πάσης φύσεως σκέψεις μας ἐπιδροῦν ἐφ' ἡμῶν ὡς συνδεόμεναι μὲ ὁλόκληρον σειρὰν συναισθημάτων, ἀντιλήψεων κ.λ.π. καὶ ἐν ὀλίγοις μὲ πάσης φύσεως ὑποκειμενικὰς συμβολὰς ἃς προσπαθοῦμεν νὰ θέσωμεν εἰς σιγήν.

Κατόπιν τῶν ὅσων μέχρι τοῦδε ἐλέχθησαν σαφῶς καταδείκνυται ὅτι αἱ μαρτυρικαὶ καταθέσεις δύο ἀτόμων κατὰ πάντα εὐϋπόληπτων περὶ τοῦ αὐτοῦ γεγονότος, ὅπερ ἀντελήφθησαν, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὦσιν ἀκριβῶς αἱ αὐταί.

8. Ψυχολογικὰ αἴτια μαρτυρικῶν πλανῶν.

Τὰ ψυχολογικὰ αἴτια τῆς ἀκουσίας ὑπὸ μάρτυρος τινὸς διαστροφῆς τῶν πραγματικῶν γεγονότων διακρίνομεν :

Α) Εἰς Ἐσωτερικὰ καί Β) Εἰς Ἐξωτερικά.

Α) Ἐσωτερικὰ αἴτια. Τὰ ἐσωτερικὰ αἴτια διακρίνομεν εἰς ἐκεῖνα ἅτινα ἐπιδροῦν ἐπὶ τοῦ μάρτυρος: 1) κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς διαδραματίσεως τοῦ συμβάντος καί 2) κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐξετάσεώς του.

1) Αἴτια ἐπιδρῶντα ἐπὶ τοῦ μάρτυρος κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς διαδραματίσεως τοῦ συμβάντος.

Τὰ αἴτια ἅτινα ἀνεξαρτήτως τοῦ λαβόντος χώραν συμβάντος ἐπιδροῦν ἐπὶ τοῦ μάρτυρος κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς διαδραματίσεως αὐτοῦ, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν διαστροφὴν τῶν πραγματικῶν γεγονότων, εἶναι :

α) 'Η νεαρὰ ἡλικία: 'Η κατάθεσις τοῦ παιδίου μέχρι πρό τινος, εἴτε ἐκ λόγων χριστιανικῆς περὶ τῆς ἀγαθότητος τῶν παίδων ἀντιλήψεως, εἴτε συνεπείᾳ τῆς λαϊκῆς παροιμίας καθ' ἣν «ἀπὸ μικρὸν κι' ἀπὸ τρελλὸν θὰ μάθῃς τὴν ἀλήθεια», ἐθεωρεῖτο αὐθεντικὴ καὶ ἀπετέλει τεκμήριον ἀκλόνητον. Εὐτυχῶς ὅμως ὑπὸ τὸ ἄπλετον φῶς τῆς νεωτέρας δικαστικῆς ψυχολογίας καὶ τῆς ψυχολογίας τοῦ παιδός, ἀπεδείχθη ὅτι αἱ ἀνωτέρω περὶ παιδὸς ἀντιλήψεις ἦσαν ἐσφαλμέναι.

Κατεδείχθη ὅτι ἡ φαιδρὰ τῆς παιδικῆς ἡλικίας αἰσιοδοξία, ἡ μικρὰ κατ' αὐτὴν στάθμισις ἑκάστης πράξεως, ἡ ἔλλειψις πνευματικῆς ἀναπτύξεως καὶ ἱκανότητος ἀκριβοῦς διατυπώσεως, ἡ μεγάλη ζωηρότης, ἡ ὑποβλητικότης, ἡ φαντασιοπληξία καὶ ὁ ρεμβασμὸς ἐπιδροῦν τοσοῦτον ἐπὶ τῆς ψυχολογικῆς τῶν παίδων ἱκανότητος, ὥστε ἡ ἀξία τῆς μαρτυρίας των νὰ μειοῦται αἰσθητῶς.

'Η μαρτυρία τῶν παίδων εἶναι ἐπισφαλὲς στοιχεῖον ἀποδείξεως, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ σοβαρὸς παράγων πλάνης. 'Η φαντασία τοῦ παιδὸς εἶναι ζωηρὰ καὶ ἡ ἀλαζονεία του ἀμέτρητος.

Εἰς τὰ κατὰ τῶν ἠθῶν ἀδικήματα, ἡ μαρτυρία τῶν παίδων εἶναι ἐπικινδυνωδεστάτη, ὡς ἐκ τῆς σπουδαιότητος τῶν φυσιολογικῶν νόμων τῆς ἀναπαραγωγῆς καὶ τῆς γενετησίου λειτουργίας. Εἰς τοιούτου εἴδους θέματα ἐξεταζόμενον τὸ παιδίον ἀναπτύσσει μυθομανίαν καὶ μὲ θαυμάσιον ὕφος πειστικῆς εἰλικρινείας προσπαθεῖ νὰ καταστῇ πιστευτόν. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω δὲν ἔπεται βεβαίως ὅτι πᾶν παιδίον ἐν πάσῃ ὑποθέσει θέλει ἀναγκαστικῶς ψευδομαρτυρήσῃ. Σχετικῶς ὁ καθηγητὴς κ. Κων. Γαρδίκας ἀναφέρει ('Εγκληματολ. Β' 2 σελ. 267) ὅτι πρόσφατοι ἔρευναι ἀπέδειξαν ὅτι οὐδόλως πρέπει νὰ ὑποτιμῶμεν τὴν μαρτυρίαν τῶν ἀνηλίκων. Διότι τὰ αἴτια τῶν σφαλερῶν μαρτυριῶν, δηλαδὴ ἡ ἀτελὴς ἀνάπτυξις τῶν νοητικῶν στοιχείων, τὸ ἄωρον τοῦ χαρακτῆρος καὶ ἡ ἐπίδρασις τοῦ οἰκογενειακοῦ καὶ λοιποῦ περιβάλλοντος ἐπὶ τοὺς ἀνηλίκους μάρτυρας, ἀναγνωρίζεται καὶ καθορίζεται πολὺ εὐχερέστερον ἢ ἐπὶ τῶν ἀνηλίκων.

β) 'Η παιδεία καὶ ἡ ἐν γένει μόρφωσις τοῦ μάρτυρος: 'Η ἔλλειψις παιδείας καὶ γενικῶς ἡ ἠλαττωμένη πνευματοκοινωνικὴ ἀνάπτυξις τοῦ μάρτυρος, ἐπιδροῦν ἐπὶ τῆς μαρτυρίας του, καθ' ὅσον ὁ ἀγράμματος μάρτυς, στερούμενος τῆς ἐξησκημένης μνήμης καὶ τῆς ἱκανότητος τῆς ἀκριβοῦς διατυπώσεως ἐκείνων ἅτινα ἐπιθυμεῖ νὰ καταθέσῃ, ἀκουσίως ἀλλοιοῖ τὰ πραγματικὰ γεγονότα.

γ) Τὸ ἀσκούμενον ἐπάγγελμα: 'Η διανοητικότης παντὸς ἀτόμου μεταμορφοῦται ἐκ τῆς ἐξασκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματός του, κατὰ τρόπον ὥστε πᾶν ἄτομον ἐξεταζόμενον νὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ καταθέτῃ σχεδὸν λεπτομερῶς τὰ γεγονότα, ἅτινα σχετίζονται μὲ τὸ παρ' αὐτοῦ ἀσκούμενον ἐπάγγελμα. Π. χ. ὁ ράπτης δύναται νὰ καταθέσῃ λεπτομερῶς περὶ τοῦ χρώματος καὶ τοῦ εἴδους τῆς ἐνδυμασίας ἐγκληματίου τινός, ὅστις μετὰ τὴν πρᾶξιν του ἐτράπη εἰς φυγήν. Ἐνῷ περὶ τῶν λοιπῶν χαρακτηριστικῶν του οὐδὲν σχεδὸν δύναται νὰ καταθέσῃ μετὰ βεβαιότητος.

δ) 'Η ψυχοπαθολογικὴ κατάστασις τοῦ μάρτυρος κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς διαδραματίσεως τοῦ συμβάντος.

'Η ψυχοπαθολογικὴ κατάστασις τοῦ μάρτυρος κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς διαδραματίσεως τοῦ συμβάντος, ἀσκεῖ ἀναμφισβητήτως ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς ἀξίας τῆς μαρτυρίας του. Δηλαδή, τὸ γενικὸν αἴσθημα ὅπερ ἐκυριάρχει εἰς τὸν μάρτυρα κατὰ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἔλαβε χώραν τὸ συμβάν, αἱ ψυχικαὶ ἀνωμαλίαι, αἱ ἀνωμαλίαι τῆς διαθέσεως αὐτοῦ, αἱ διάφοροι καὶ ἀπρόβλεπτοι συναισθηματικαὶ καταστάσεις, αἱ ψυχικαὶ κοπώσεις κλπ., μειώνουν τὴν ἀξίαν τῆς μαρτυρίας.

ε) Αἱ διάφοροι ψυχικαὶ νόσοι.

Εἰς πάντας εἶναι γνωστὴ ἡ ἐπίδρασις τῶν ψυχικῶν νόσων ἐπὶ τῆς ἀτομικότητος παντὸς ἀτόμου κατὰ τρόπον, ὥστε ἀναλόγως τῆς ἐντάσεως καὶ τοῦ εἴδους

αὐτῶν νὰ μεταβάλλεται ἡ ὅλη προσωπικότης τοῦ πάσχοντος. Ὅθεν, ἡ μαρτυρικὴ κατάθεσις ἀτόμου πάσχοντος ψυχικῶς εἶναι ἄνευ σχεδὸν σημασίας.

στ) Ἡ προσοχὴ τοῦ μάρτυρος.

Ἡ λέξις προσοχὴ (πρὸς—ἔχω, ἔχω κάτι ἐνώπιόν μου), δηλοῖ ὅτι κατὰ τὴν προσοχήν, μᾶς ἀπασχολεῖ κάτι, ἕνα ὡρισμένον γεγονός.

Ὅθεν προσοχὴν καλοῦμεν τὴν προσήλωσιν τοῦ Ἐγὼ πρός τι γεγονός.

Συνεπῶς, ἐὰν ὁ ἐξεταζόμενος εἶχεν συγκεντρωμένην τὴν προσοχήν του πρὸς τὸ σημεῖον εἰς ὃ ἔλαβε χώραν τὸ συμβὰν περὶ οὗ ἐξετάζεται, τότε ἡ μαρτυρικὴ αὐτοῦ κατάθεσις θὰ ἀνταποκρίνεται πρὸς τὰ πραγματικὰ γεγονότα, ἄλλως θὰ ἀφίσταται αὐτῶν: π.χ. ὁ Α βαδίζει εὐαρέστως ἢ δυσαρέστως, ἀπορροφημένος ἀπὸ τὰς σκέψεις του καὶ εὐθὺς ἀκούει ἕνα κρότον προερχόμενον ἐκ τῆς συγκρούσεως δύο ὀχημάτων, ἅτις ἐγγὺς αὐτοῦ ἔλαβε χώραν. Παρατηροῦμεν ὅτι ὁ Α εὐθὺς μετὰ τὸν κρότον συνεπείᾳ φόβου, ἐκπλήξεως καὶ τοῦ συναισθήματος τῆς αὐτοσυντηρήσεως, ἐκτελεῖ κινήσεις τινὰς προδιδούσας διάθεσιν πρὸς ἀποφυγὴν τραυματισμοῦ του (τρέχει πλησίον τοίχου ἢ ἐναγκαλίζεται δένδρον τι κλπ.) καὶ εὐθὺς ἀμέσως ἐκτελεῖ ἑτέρας τοιαύτας, ἵνα προσαρμοσθῇ πρὸς τὴν δημιουργηθεῖσαν κατάστασιν καὶ ἀντιληφθῇ περὶ τίνος πρόκειται. Τὸ ἄτομον τοῦτο ἐρωτώμενον περὶ τῶν συνθηκῶν τῆς συγκρούσεως, οὐδὲν τὸ θετικὸν δύναται νὰ καταθέσῃ, διότι ἡ προσοχή του κατὰ τὸν χρόνον τοῦ συμβάντος ἦτο ἀπησχολημένη πρὸς ἄλλον τομέα.

Ἕτερον ἄτομον ὅπερ ὀλίγον πρὸ τῆς συγκρούσεως εἶχε συγκεντρώσει τὴν προσοχήν του, ἵνα ἐκεῖ πλησίον περαιωθῇ εἰς τὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιον, δύναται σαφῶς νὰ καταθέσῃ περὶ τοῦ συμβάντος, λόγῳ τῆς κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐντάσεως τῆς προσοχῆς του.

Ἡ ἔντασις τῆς προσοχῆς προκαλεῖται εἰς πᾶσαν ζωτικὴν ἀνάγκην τῆς στιγμῆς καὶ χρησιμεύει διὰ τὴν προσαρμογήν μας εἰς νέους ὅρους καὶ συνθήκας τοῦ περιβάλλοντος.

ζ) Θυμικαὶ καταστάσεις.

Θυμικὰς καταστάσεις καλοῦμεν τὰς ἐκνευριστικὰς τοῦ ὀργανισμοῦ μας τοιαύτας. Αὗται ἀποτελοῦν εἶδος αἰφνιδίων ἐκρήξεων καὶ ἐκδηλοῦνται ὡς ἐκρηκτικαὶ ἐκφορτώσεις ἐνεργείας χαρακτηριζόμεναι ἀπὸ αὐτονομίαν καὶ σοβαρὰν ἀλλοίωσιν τῆς συνειδήσεως. Αἱ ἐν λόγῳ καταστάσεις αἰχμαλωτίζουν τὴν προσοχήν μας, καταργοῦν τὴν σκέψιν μας, ἐντείνουν τοὺς μῦς μας, ἐρεθίζουν ὡρισμένους ἀδένας καὶ προκαλοῦν ἀγγειοδιαστολήν, μὲ ἀποτέλεσμα τὸ πρόσωπόν μας νὰ ἐρυθροῦται καὶ γενικῶς νὰ ὑφιστάμεθα ἀπώλειαν τῆς καλῆς μας διαθέσεως καὶ αὐτοκυριαρχίας.

Τῶν καταστάσεων τούτων, ἡ θεὰ Ἔρις τῆς ἀρχαιότητος καὶ τὸ μῆλον αὐτῆς ἀποτελοῦν ἁπτὴν ἐνσάρκωσιν.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω, ὅταν ἄτομόν τι εὑρίσκεται ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν θυμικῶν καταστάσεων, οὐδὲν δύναται νὰ καταθέσῃ περὶ γεγονότος τινὸς ὅπερ ἔλαβε χώραν πρὸ τῶν ὀμμάτων του.

η) Ἡ μνημονικὴ ἱκανότης τοῦ μάρτυρος.

Ψυχολογιγῶς, πᾶν γεγονὸς ὅπερ ἀντιλαμβανόμεθα ἐντυποῦται ἡμῖν καὶ παραμένει ζωηρὸν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον εἰς τὴν μνήμην μας καὶ εἰς δεδομένην στιγμὴν δυνάμεθα νὰ ἀναπλάσσωμεν τοῦτο τῇ βοηθείᾳ τῆς μνήμης. Ὅθεν ἡ μνήμη ἐκτελεῖ τρεῖς ἐνεργείας, ἤτοι ἐντυπώνει, διατηρεῖ καὶ ἀναπλάττει τὸ γεγονός.

Ἡ μνήμη κατὰ τὴν ἀνάπλασιν τῶν παραστάσεων παρετηρήθη ὅτι ἀποδίδει ταύτας οὐχὶ ἀμεταβλήτους συνεπείᾳ διαφόρων πλανῶν, ἐξ ὧν αἱ κυριώτεραι εἶναι αἱ παραλείψεις, αἱ προσθέσεις, αἱ ὑποκαταστάσεις καὶ αἱ μεταμορφώσεις. Δι' ὅ, κατὰ τὴν ἀνάπλασιν τῶν παραστάσεων ἔχομεν τὰς καλουμένας ἀντιπροσωπευτικὰς παραστάσεις τῶν πραγματικῶν τοιούτων.

Τὴν ἱκανότητα τοῦ ἀναπλάττειν ἀντιπροσωπευτικὰς παραστάσεις ἐγγὺς ἢ οὗ εὑρισκομένας τῶν πραγματικῶν τοιούτων, καλοῦμεν μνημονικὴν ἱκανότητα. Αὕτη, ὡς εἰκός, τυγχάνει διάφορος μεταξὺ τῶν διαφόρων ἀτόμων, ἐξ οὗ καὶ ἡ διαφοροποίησις τῶν καταθέσεων αὐτῶν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πραγματικοῦ γεγονότος.

θ) 'Η βεβιασμένη μνήμη.

"Οταν αἱ ἀναμνήσεις τοῦ μάρτυρος ἐπί τινος σημείου εἶναι ἀόριστοι καὶ ἀβέβαιοι, δέον κατὰ τὴν ἀνάκρισιν νὰ μὴ ἐπιμένωμεν δι' ἐρωτήσεων εἰς τὸν καθορισμὸν αὐτῶν, καθ' ὅσον, ἐπιμένοντες βιάζομεν τὴν μνήμην τοῦ μάρτυρος καὶ ἐντεῦθεν πλεῖσται καὶ σοβαραὶ πλάναι δύνανται νὰ παραχθῶσιν.

'Ο καθηγητὴς τῆς Σορβώνης Binet ἀπέδειξεν ὅτι ἡ μνήμη δύναται νὰ ὑποστῇ τοιαύτας συγχύσεις, ὥστε νὰ ἀναθρώσκῃ συνεπείᾳ καὶ τῆς ὑποβολῆς, ἀντικείμενον ὅλως ἀνύπαρκτον.

ι) 'Η χαρά, ὁ πόνος, ὁ φόβος, ἡ ἔκπληξις, τὸ σκότος, ἡ συγκίνησις, ὁ ἔρως καὶ τὸ μῖσος ἐπιδροῦν ἐπὶ τῆς μαρτυρίας, καθ' ὅσον μεταβάλλουν τὴν ροὴν τῆς συνειδήσεως τοῦ μάρτυρος συνεπείᾳ τῶν προκαλουμένων ψυχικῶν διαταραχῶν, ψευδαισθήσεων, παραισθήσεων, αὐταπατῶν, ὑποβολῶν κλπ.

'Η συνείδησις, ὡς διεπίστωσεν ὁ ψυχολόγος James δὲν εἶναι σταθερά, ἀλλὰ συνεχῶς μεταβάλλεται καὶ ἡ μία κατάστασις αὐτῆς διαδέχεται τὴν ἄλλην, συνεπείᾳ διαφόρων ἀντιλήψεων, ἰδεῶν, ἀναμνήσεων, παντὸς εἴδους ψυχικῶν καταστάσεων, ἐπιθυμιῶν, συναισθημάτων, συγκινήσεων κλπ., ἐνῷ ταυτοχρόνως ἄπειραι ὀπτικαί, ἀκουστικαὶ κλπ. ἐντυπώσεις ἐκ τοῦ ἔξω κόσμου παρεμβαίνουν, ἐπιδροῦν καὶ τροποποιοῦν τὰς σκέψεις μας. Πάντα ταῦτα ἀποτελοῦν τὴν καλουμένην ροὴν τῆς συνειδήσεως.

ια) 'Η αὐταπάτη(1). Αὐταπάτην καλοῦμεν τὴν ἀνακριβῆ παράστασιν ἐν τῇ συνειδήσει γεγονότος ἢ ἀντικειμένου πράγματι ὑπάρχοντος.

'Η αὐταπάτη δύναται νὰ διαστρέψῃ πάσας τὰς αἰσθήσεις καὶ νὰ ἀλλοιώσῃ πάσας τὰς λειτουργίας τῆς διανοίας καὶ τῆς κρίσεως.

Οἱ λαβόντες μέρος εἰς πολεμικὰς ἐπιχειρήσεις, γνωρίζουσι καλῶς ὅτι πολλάκις σκοπός τις καλεῖ εἰς τὰ ὅπλα καὶ ὁλόκληρος δύναμις ρίπτεται εἰς ἔφοδον ἐναντίον κορμῶν δένδρων συνεπείᾳ τῆς αὐταπάτης.

'Ωσαύτως ὁ παρευρισκόμενος κατὰ τὴν διάπραξιν ἐγκληματικῆς τινος πράξεως, συνεπείᾳ αὐτῶν τούτων τῶν περιστατικῶν διαπράξεως ταύτης, αὐταπατᾶται καὶ κατὰ τὴν ἀνάκρισιν δύναται νὰ καταθέσῃ πράγματα ἀφιστάμενα τῶν πραγματικῶν τοιούτων.

ιβ) 'Η ψευδαίσθησις. Ψευδαίσθησιν καλοῦμεν τὴν ἀναπαράστασιν γεγονότος ἢ πράγματος οὐδόλως ὑπάρχοντος.

'Η ἐκ τῆς ψευδαισθήσεως τῶν μαρτύρων προκαλουμένη πλάνη, λίαν δυσκόλως ἀναγνωρίζεται, ἐνῷ ἡ ἐκ τῆς αὐταπάτης προκαλουμένη τοιαύτη δύναται νὰ ἀποδειχθῇ διὰ τῆς ἀσυμφωνίας μεταξὺ τῆς ἀντιλήψεως τοῦ ὑποκειμένου καὶ τοῦ πραγματικοῦ ἀντικειμένου, ἐφ' ὅσον βεβαίως τοῦτο ὑφίσταται καὶ ἡ ὕπαρξίς του δύναται νὰ γίνῃ ἀντιληπτὴ καὶ παρ' ἄλλων.

ιγ) Ὑποβολή. Αὕτη εἶναι συγγενὴς πρὸς τὴν αὐταπάτην καὶ τὴν παραίσθησιν, μεθ' ὧν καὶ συγκατοικεῖ εἰς τὰ μυθικὰ μέγαρα τῆς φαντασίας.

'Ο ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῆς ὑποβολῆς εὑρισκόμενος τελεῖ ἐν καταστάσει αὐθυποβολῆς.

(1) Τὴν αὐταπάτην ὁ Χ. 'Ανδροῦτσος καὶ ὁ Βορέας καλοῦν παραίσθησιν, ἐνῷ ὁ Γρατσιᾶτος πλάνην.

Ἐξ ὅλων τῶν ἱκανῶν νὰ στρεβλώσωσι τὴν μαρτυρικὴν κατάθεσιν φαινομένων, τὸ συχνότερον εἶναι ἡ ὑποβολή. Εἰς τοὺς γαμψοὺς ὄνυχας ταύτης, οὐχὶ σπανίως περιδράττονται τὰ ὄργανα τῆς Δημοσίας Τάξεως συνεπείᾳ τοῦ ὑπερβολικοῦ των ζήλου καὶ τῆς συνηθείας τοῦ ἀναζητεῖν τοὺς ἐνόχους ἐγκληματικῶν πράξεων.

Π ε ί ρ α μ α τ ο ῦ S l o s s o n. Πρὸς ἀπόδειξιν τῶν ἐκ τῆς ὑποβολῆς φαινομένων παραθέτω τὸ πείραμα τοῦ Slosson. Οὗτος ἐνώπιον δημοσίας συναθροίσεως ἀκροατῶν, σχεδὸν ἀγνώστων εἰς αὐτόν, ἔρριψεν ἐπὶ τιμαχίου βάμβακος καθαρὸν ὕδωρ ἐκ φιάλης τινὸς ἀπομακρύνας τὴν κεφαλήν του καὶ εἶπεν: "Οτι ἦτο βέβαιος, ὅτι οὐδεὶς ἐκ τῶν παρισταμένων ἐγνώριζε τὴν ὀσμὴν τοῦ ὑγροῦ τούτου, καίτοι αὕτη, ὡς εἶπεν, ἦτο ἰσχυρὰ καὶ εἰδική, ἀλλ' ἐν τούτοις οὐδένα θὰ ἠνώχλει. "Ινα δὲ μάθῃ μετὰ πόσης ταχύτητος θὰ διεδίδετο ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ τοῦ δωματίου ἡ ὀσμὴ τοῦ ὑγροῦ, παρεκάλεσε τοὺς παρευρισκομένους, ὅπως πᾶς ὅστις ἤθελεν αἰσθανθῇ τὴν ὀσμὴν τοῦ ὑγροῦ ἐγείρῃ τὴν χεῖρά του. Τότε παρετήρησεν ὅτι μετὰ παρέλευσιν 12 δευτερολέπτων, τὰ ἐν τῷ πρώτῳ θρανίῳ καθήμενα πρόσωπα ἤγειραν τὴν χεῖρά των καὶ πρὸ τῆς παρελεύσεως ἑνὸς λεπτοῦ, τὰ τρία τέταρτα τῶν παρευρισκομένων εἶχον ὑποπέσει εἰς τὴν ἐπίδρασιν τῆς ὑποβολῆς. Ἐσταμάτησε μάλιστα τὸ πείραμα εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ διότι θεαταί τινες, εἰς οὓς ἡ φανταστικὴ ὀσμὴ τοῦ ὑγροῦ προυκάλεσε λίαν δυσάρεστον ἐντύπωσιν, ἡτοιμάζοντο νὰ ἀπέλθωσι τῆς αἰθούσης.

ιδ) Τ ὸ φ ῦ λ ο ν τ ο ῦ μ ά ρ τ υ ρ ο ς. Εἴπομεν ὅτι τὸ φῦλον τοῦ μάρτυρος συντελεῖ εἰς τὴν ἀλλοίωσιν τῶν παρ' αὐτοῦ κατατιθεμένων. Ἤδη θὰ ἐξετάσωμεν τὴν μαρτυρίαν τῶν γυναικῶν.

Ἡ γ υ ν ή : Αὕτη ψεύδεται ἐκ φύσεως καὶ χαρακτῆρος, ἡ πονηρία της καὶ ἡ προχειρότης τῶν δικαιολογιῶν της εἶναι κάτι τὸ ἐκπληκτικόν. "Οταν δὲ ἐν ἐγκληματικῇ ὑποθέσει ἀποφασίσῃ νὰ ψευσθῇ, τότε οὔτε τὸ συναίσθημα τῆς ἠθικῆς, οὔτε τὸ Εὐαγγέλιον οὔτε ἄλλο τί ἀποτελεῖ δι' αὐτὴν φραγμόν.

Κυρίως ἡ ὑστερικὴ γυνὴ ψεύδεται ἀνεπιγνώστως, δημιουργοῦσα ἐκ τῆς νοσηρᾶς διανοίας της ὅλως φανταστικὰς ἱστορίας, ἀσυλλήπτου πρωτοτυπίας. Αὕτη οὖσα εὐφυεστέρα καὶ εὐστροφωτέρα, ἐπαγωγὸς καὶ θέλγουσα, ἐπιδρᾷ ἐπὶ τοῦ ἀνακριτικοῦ ὑπαλλήλου κατὰ τρόπον ἐπικίνδυνον διὰ τὴν ὅλην ὑπὸ ἐξέτασιν ὑπόθεσιν. Αἱ γυναῖκες, γράφει ὁ Zola, ψεύδονται πρὸς ὅλον τὸν κόσμον, πρὸς τοὺς δικαστάς, πρὸς τοὺς ἐρωμένους των, πρὸς τὰς ὑπηρετρίας των καὶ πρὸς ἑαυτὰς ἀκόμη.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω συνάγεται ὅτι ἡ μυρτυρία τῆς γυναικός, δέον μετὰ μεγίστης συνέσεως καὶ προσοχῆς, νὰ ἐλέγχεται καὶ δὴ διὰ τῶν κανόνων τῆς ψυχολογίας.

Πρὸς ἐπίσχυσιν τῶν ὅσων εἴπομεν περὶ τῆς τρεπτότητος τῆς μαρτυρίας τῆς γυναικὸς καὶ τοῦ παιδός, παραθέτομεν ἓν παράδειγμα εἰλημμένον ἐκ τοῦ ἔργου τοῦ G. Guilhermet (Δικαστικαὶ πλάναι σελὶς 120). Οὗτος ἀναφέρει ὅτι τὸ 1888 ὁ Γάλλος Βουλευτὴς Rouvier ἐκατηγορήθη ἐπὶ προσβολῇ τῶν δημοσίων ἠθῶν. "Οταν τὸ συμβὰν τοῦτο ἐπληροφορήθη ὁ Ἰούλιος Grévy (Τρίτος Πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας) καὶ δὴ ὅταν ἐπληροφορήθη ὅτι κατήγοροι τοῦ ἀνωτέρω ἦσαν γυναῖκες καὶ παιδία, ἀνεφώνησεν—Γυναῖκες καὶ Παιδία κατηγοροῦσι τὸν Rouvier; "Ε! Τότε ἐχάθη.

Παρὰ τὴν ἀνωτέρω πραγματικότητα, δέον μετὰ λεπτότητος καὶ εὐγενείας νὰ συμπεριφερώμεθα πάντοτε πρὸς αὐτὰς καὶ μάλιστα κατὰ τὴν ἐξέτασίν των, ἔχοντες ἐν νῷ τὴν ἱερὰν ἰδιότητα τούτων, ἤτοι τὴν ἰδιότητα τῆς μητρός. Δὲν θὰ ἐγνωρίζαμεν λέγει ὁ Marion (Psychologie de la femme σελὶς 143) μέχρι ποίου σημείου δύναται νὰ φθάσῃ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἡ ἄνευ συμφέροντος ἀγάπη, ἡ τρυφερότης καὶ ἡ ὑπὲρ τῶν ἄλλων αὐτοθυσία, ἐὰν δὲν ὑπῆρχεν ἡ καρδιὰ τῶν μητέρων.

ιε) Α ἱ α ἰ φ ν ί δ ι α ι σ κ έ ψ ε ι ς : Πᾶν ἄτομον εἶναι δυνατὸν νὰ καταληφθῇ ἀσυνειδήτως ὑπὸ αἰφνιδίας τινὸς σκέψεως ἥτις ἐπέρχεται, ὡς ἀστραπὴ εἰς γαλήνιον οὐρανόν. Ἡ μαρτυρία παντὸς ἀτόμου εὑρισκομένου ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοι-

ούτων σκέψεων, κατὰ τὴν στιγμὴν διαδραματίσεως γεγονότος τινός, στερεῖται πάσης ἀποδεικτικῆς ἱκανότητος.

ιστ) Τὸ αἰφνίδιον τοῦ συμβάντος. Πείραμα τοῦ Claparède.

'Αναμφισβητήτως, τὸ αἰφνίδιον τοῦ συμβάντος προκαλεῖ σύγχυσιν, συνεπείᾳ τῆς ὁποίας οἱ μάρτυρες πλανῶνται τὰ μέγιστα ὅταν καλοῦνται νὰ καταθέσωσιν περὶ αὐτοῦ. 'Εὰν εἰς τὸ αἰφνίδιον συνυπολογίσωμεν τὴν ὀλιγόχρονον διάρκειαν τοῦ συμβάντος καὶ τὸ ἀσυνήθιστον τῆς περιβολῆς τοῦ δράστου, τότε εὐκόλως ἀντιλαμβανόμεθα τὴν ἔτι μεγαλυτέραν πλάνην τῶν μαρτύρων.

Πρὸς ἀπόδειξιν τῶν ἀνωτέρω παραθέτω τὸ ὑπὸ τοῦ παρὰ τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Γενεύης Καθηγητοῦ τῆς Πειραματικῆς Ψυχολογίας Claparède, γενόμενον πείραμα. Τὴν 13-12-1905, ἐνῷ ἐδίδασκεν ὁ ὡς ἄνω εἰς τὸ Πανεπιστήμιον εἰς ὁμάδα ἀποτελουμένην ἐξ 24 φοιτητῶν, κατόπιν προσυνεννοήσεως εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν διδασκαλίας ὅλως αἰφνιδίως εἷς φέρων προσωπίδα, ὅστις ἀπήγγειλεν ἀκατανοήτους τινὰς λέξεις. 'Ο Καθηγητὴς διέταξε τὸν μετημφιεσμένον νὰ ἐξέλθῃ, ἐπειδὴ οὗτος δὲν ὑπήκουσεν ὥθησεν αὐτὸν ἐκτὸς τῆς αἰθούσης. 'Η ἐν λόγῳ σκηνὴ ἐκ τῶν προτέρων διευθετηθεῖσα διήρκεσεν ἐν συνόλῳ 20″ τῆς ὥρας. Μετὰ τὴν ἔξοδον τοῦ εἰσβαλόντος, ὁ ἀγορητὴς συνέχισε τὴν παράδοσίν του, ὡς ἐὰν νὰ μὴ συνέβῃ τίποτε. Μετὰ παρέλευσιν ὀκτὼ ἡμερῶν ἀπὸ τοῦ συμβάντος ὁ Claparède ἐξήτασε τοὺς ἀκροατάς του κατὰ τὴν ὥραν τοῦ ὡς ἄνω συμβάντος, διαπιστώσας ὅτι αἱ πλεῖσται ἐκ τῶν καταθέσεων ἀφίσταντο τῆς πραγματικότητος. Τὸ πείραμα ὑπῆρξεν εὐγλωττότερον ὅταν οἱ ἀκροαταὶ ἐκλήθησαν νὰ ἀναγνωρίσουν τὸν προσωπιδοφόρον μεταξὺ ὀκτὼ τοιούτων, ἐξ ὧν οἱ ἐξ διέφερον τελείως τοῦ πραγματικοῦ καὶ εἷς μόνον προσωμοίαζεν πρὸς τοῦτον. Κατὰ τὴν δευτέραν ταύτην φάσιν τοῦ πειράματος ὁ προσωπιδοφόρος ὑπεδείχθη ὑπὸ πέντε μόνον μαρτύρων, μετὰ πολλῶν μάλιστα ἐνδοιασμῶν.

Τὸ ἐν λόγῳ πείραμα ἀποδεικνύει τὴν ἀτέλειαν τῆς μαρτυρίας ἐπὶ τόσον ἁπλῶν σκηνῶν. Τούτου τεθέντος, εὐκόλως δύναταί τις νὰ συναγάγῃ συμπεράσματα διὰ τὴν ἀξίαν τῆς μαρτυρικῆς καταθέσεως ἐπὶ πολυπλόκων γεγονότων, τῶν ὁποίων ἐπιλαμβάνονται αἱ 'Αστυνομικαὶ καὶ αἱ Δικαστικαὶ 'Αρχαί.

2) Λόγοι ἐπιδρῶντες ἐπὶ τοῦ μάρτυρος κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐξετάσεώς του. Πᾶσα εἰκὼν ἀντικειμένου ἢ παραστάσεώς τινος, παραμένει ἡμῖν μὲ τὴν αὐτὴν ζωηρότητα, σαφήνειαν καὶ εὐκρίνειαν καὶ μετὰ τὴν ἀπομάκρυνσίν μας ἀπὸ τὰ παράγοντα ταύτην ἀντικείμενα ἐπὶ χρονικὸν διάστημα $^1/_{10}$ τοῦ δευτερολέπτου. Τὸ φαινόμενον τοῦτο καλεῖται μετείκασμα.

Εἰς τὸ μετείκασμα ὀφείλεται τὸ φαινόμενον τῆς συνθέσεως τῶν χρωμάτων διὰ τοῦ δίσκου τοῦ Νεύτωνος, ὡς καὶ ἡ αὐταπάτη τῆς κινήσεως τῶν διαφόρων προσώπων κατὰ τὴν προβολὴν τῶν κινηματογραφικῶν ταινιῶν.

Μετὰ τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ μετεικάσματος, τῇ βοηθείᾳ τῆς ἀντιλήψεως, δυνάμεθα νὰ περιγράψωμεν τὸ ἀντικείμενον ἢ τὴν παράστασιν, ἣν πρὸ ὀλίγου εἴδομεν. Κατὰ τὴν ἐν λόγῳ περιγραφὴν ἀποδίδομεν ἀντιπροσωπευτικὰς μόνον παραστάσεις, αἵτινες ὡς προελέχθη συνεπείᾳ διαφόρων λόγων ἀφίστανται κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον τῶν πραγματικῶν τοιούτων.

Τούτου τεθέντος καὶ γνωστοῦ ὄντως ὅτι ἡ μνήμη ἐλαττοῦται ἀναλόγως τοῦ διαρρεύσαντος χρονικοῦ διαστήματος, εὐκόλως ἀγόμεθα εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ μάρτυς, τὰ δι' οὓς λόγους ἐξεθέσαμεν κενά, σπεύδει νὰ συμπληρώσῃ κατὰ τὴν ἀνάκρισιν τῇ βοηθείᾳ τῆς λογικῆς καὶ τῆς φαντασίας του. Τοῦτο κυρίως συμβαίνει κατὰ τὴν ἐνώπιον τῶν Δικαστηρίων ἐξέτασιν τοῦ μάρτυρος, καθ' ἣν οὗτος ἵνα ἀποδείξῃ ἑαυτόν, ὡς μὴ ἀφιστάμενον τῶν ὅσων κατέθηκεν κατὰ τὴν ἀρχικὴν αὐτοῦ ἐξέτασιν ἐν τῇ προανακρίσει ἢ τῇ κυρίᾳ ἀνακρίσει, μετὰ πείσματος ἐμμένει εἰς αὐτήν.

Α) 'Εξωτερικὰ αἴτια μαρτυρικῶν πλανῶν.

Ὡς ἐξωτερικὰ αἴτια ἀκουσίας διαστροφῆς πραγματικῶν τινων γεγονότων ὑπὸ μάρτυρός τινος, δύνανται νὰ χαρακτηρισθῶσιν:

1) Ὁ οἶκτος πρὸς τὸν κατηγορούμενον, παρ' οὗ καταλαμβάνεται ὁ μάρτυς ἅμα τῇ θέᾳ αὐτοῦ καὶ τῷ ἀναλογισμῷ τῆς ἀναμενομένης αὐτὸν τύχης.

2) Ὁ τρόπος τοῦ ἀνακρίνειν.

Ἐνταῦθα δέον νὰ τονισθῇ ὅτι τὰ κυρίως συστήματα λήψεως μαρτυρικῶν καταθέσεων εἰσὶν δύο.

1) τὸ δι' ἐρωτήσεων καί

2) τὸ δι' αὐτοβούλου διηγήσεως ἢ ἀκροάσεως.

Τὸ τελειότερον ἐκ τῶν ἐν λόγῳ συστημάτων εἶναι τὸ δεύτερον, καθ' ὅσον διὰ τῆς χρησιμοποιήσεως τούτου ἀποφεύγεται ἡ ὑποβολὴ καὶ ἄλλοι τινὲς λόγοι οἵτινες ἀλλοιώνουν τὴν πραγματικὴν ἀλήθειαν. Ὁ Σαρίπολος (Π. Νομοθεσία § 1023 σημ. β'.) λέγει: «ἡ ἀκρόασις ἀφίησιν ἐλεύθερον τὸν μάρτυρα, ἵνα καταθέσῃ ὅ,τι ἰδίοις αἰσθήσεσιν ἀντελήφθη, ἡ δὲ ἐρώτησις τουναντίον φέρει τὸν μάρτυρα εἰς τὸ πεδίον, ἐφ' ᾧ βούλεται ὁ ἀνακρίνων ὅπως στήσῃ αὐτόν».

Ὡσαύτως ὁ Claparède σημειοῖ ὅτι ὡρισμέναι ἐρωτήσεις ἔχουσιν ἰδιαιτέραν ὅλως ὑποβάλλουσαν δύναμιν. Ὑποθέτομεν ὅτι ὁ ἀνακριτικὸς ὑπάλληλος θέλει νὰ μάθῃ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ δράστου ἐγκληματικῆς τινος πράξεως καὶ ἐρωτᾷ τὸν μάρτυρα:

α) Μήπως ὁ δράστης εἶχεν ἐρυθρὰ ὑποδήματα;

β) Δὲν εἶχεν ἐρυθρὰ ὑποδήματα ὁ δράστης;

γ) Ποῖον ἦτο τὸ χρῶμα τῶν ὑποδημάτων τοῦ δράστου; καὶ

δ) Πέστε μου τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἐνδυμασίας καὶ ὑποδήσεως τοῦ δράστου;

Ἐξ ὅλων αὐτῶν τῶν ἐρωτήσεων ἡ δ' εἶναι ἡ καλλιτέρα, διότι αἱ ἄλλαι τρεῖς ἔχουσιν ἐν ἑαυταῖς ὑποβάλλουσαν δύναμιν, ἧς ἡ ἔντασις βαίνει προοδευτικῶς ἐκ τῆς γ' πρὸς τὴν α'.

3) Ἡ ἐνστικτωδῶς καὶ ἀσυνειδήτως προβολὴ τῶν ψυχικῶν καταστάσεων τοῦ ἀνακρίνοντος, ἥτις προέρχεται συνεπείᾳ τῆς ὑπερεντόνου αὐτοῦ προσπαθείας πρὸς διαλεύκανσιν τῆς δι' ἣν ἡ ἀνάκρισις πράξεως.

9. Ἐπίλογος.

Συνεπείᾳ τῆς ἀναμφισβητήτου ἀτελείας τοῦ ἐμμαρτύρου μέσου ἀποδείξεως καθιερώθη καὶ δὴ ἐκ τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως (1789) τὸ σύστημα τῆς ἠθικῆς ἀποδείξεως καὶ τῆς ἐνδομύχου τοῦ Δικαστοῦ πεποιθήσεως, καταργηθέντος τοῦ μέχρι τότε ἰσχύοντος συστήματος τῶν νομικῶν ἀποδείξεων.

Ἐπειδὴ τῶν νόμων ἡ ἐντέλεια δὲν ἐξασφαλίζει πάντοτε καὶ τὸν σκοπὸν τοῦ νομοθέτου, ὅστις ἐξαρτᾶται πολλάκις ἐξ ἀποδείξεων τρεπτῶν καὶ ἀβεβαίων, ἕπεται ὅτι μόνον ἡ μακρὰ κοινωνικὴ πεῖρα, ἡ ψυχραιμία, ἡ ἀπροκαταληψία, ἡ βαθύτης τῆς κρίσεως, ἡ ἐπιστημονικὴ κατάρτισις τοῦ ἀνακριτικοῦ ὑπαλλήλου καὶ ἡ ὀρθὴ ἀντίληψις καὶ κατανόησις παρ' αὐτοῦ τῶν ἀπείρων ἐκείνων ψυχοπαθῶν καὶ παθολογικῶν φαινομένων, ἐξ ὧν αὐλακοῦται ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ καὶ διαστρεβλοῦται ἡ μαρτυρία, μόνον τὰ προσόντα ταῦτα καὶ ἡ προσεκτικὴ παρακολούθησις τῶν διηνεκῶς ἀλλοιουμένων ἐν τῇ ἐξελίξει τοῦ καθ' ἡμέραν βίου κοινωνικῶν καὶ ψυχικῶν φαινομένων, τὰ ἰδεώδη καὶ εὐγενῆ, λέγω, ταῦτα προσόντα δύνανται νὰ ἐξασφαλίσωσι τὴν εὐθεῖαν ὁδὸν, ἣν δέον νὰ ἀκολουθῇ ὁ ἀνακριτικὸς ὑπάλληλος πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς ἀληθείας.

Διὰ τῆς παρούσης πραγματείας μας, ἀσφαλῶς δὲν ἐδώσαμεν ἁπάσας τὰς λύσεις εἰς τὸ μέγα καὶ περίπλοκον θέμα τῶν μαρτυρικῶν πλανῶν, ἀλλὰ ἁπλῶς ἐθίξαμεν τοῦτο, τὸ μὲν, διότι πιστεύομεν ὅτι οὕτω ἠθέλομεν συμβάλλει κατά τι εἰς τὴν ἐπὶ τὸ ἀρτιώτερον διεξαγωγὴν τῆς ἀνακρίσεως ὑπὸ παντὸς ἀσχολουμένου ἐκ καθήκοντος μὲ τοιαῦτα δυσκολώτατα ἀλλὰ κοινωφελέστατα ἔργα, τὸ δέ, ἵνα κεντρίσωμεν τὸ ἐνδιαφέρον ἄλλων συναδέλφων ἀλκιμωτέρων ἡμῶν, καὶ ἀσχοληθῶσιν ἐντριφέστερον πρὸς ἀπόδοσιν ἀρτιωτέρων ἀναλόγων μελετῶν.

ΤΕΛΟΣ

ΡΑΔΙΕΝΕΡΓΑ ΙΣΟΤΟΠΑ ΚΑΙ ΕΦΑΡΜΟΓΑΙ ΑΥΤΩΝ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ.
Γ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

1. Τί εἶναι τὰ ραδιενεργὰ ἰσότοπα.
2. Χρησιμότης τῶν ἰσοτόπων.
3. Ἐφαρμογαὶ εἰς τὴν ἰατρικήν.
4. Ἐφαρμογαὶ εἰς τὴν γεωργίαν.
5. Ἐφαρμογαὶ εἰς τὴν βιομηχανίαν.
6. Ἐφαρμογαὶ ἀστυνομικοῦ ἐνδιαφέροντος.

***

1. Τὶ εἶναι τὰ ραδιενεργὰ ἰσότοπα

Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον ἐγράφομεν ὅτι τὰ βασικὰ συστατικὰ τῶν ἀτόμων εἶναι τρία : Τὰ πρωτόνια, τὰ οὐδετερόνια καὶ τὰ ἠλεκτρόνια. Τὰ πρωτόνια καὶ οὐδετερόνια ἢ νετρόνια ἀποτελοῦν τὸν πυρῆνα τοῦ ἀτόμου.

Τὸ σύνολον τοῦ ἀριθμοῦ τῶν πρωτονίων τοῦ πυρῆνος ἑνὸς ἀτόμου, καλεῖται ἀ τ ο μ ι κ ὸ ς ἀ ρ ι θ μ ὸ ς τοῦ στοιχείου. Ὁ ἀτομικὸς ἀριθμὸς τοῦ στοιχείου εἶναι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος καθορίζει τὰς χημικὰς ἰδιότητας ἑκάστου στοιχείου. Ἂν συνεπῶς ἐπιτύχωμεν τὴν μεταβολὴν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν πρωτονίων τοῦ πυρῆνος ἑνὸς ἀτόμου, τὸ στοιχεῖον θὰ μεταβληθῇ. Π.χ. ὁ ἄνθραξ θὰ γίνῃ χρυσὸς ἢ ἄλλον σῶμα, ἀναλόγως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν πρωτονίων τὰ ὁποῖα θὰ προστεθοῦν ἢ ἀφαιρεθοῦν ἀπὸ τὸν πυρῆνα τοῦ ἀτόμου. Ὁ συνολικὸς ἀριθμὸς τῶν πρωτονίων καὶ οὐδετερονίων λέγεται μ α ζ ι κ ὸ ς ἀ ρ ι θ μ ὸ ς τοῦ στοιχείου.

Εἰς τὴν ἔναντι εἰκόνα ἐμφανίζεται ἕνας εἰδικευμένος τεχνικός, ὅστις τοποθετεῖ ἕνα νέον «φορτίον ραδιοϊσοτόπων» εἰς τὴν «Τράπεζαν Ἀτομικῶν Ὑλικῶν». Ἡ τράπεζα αὐτὴ εἶναι τοποθετημένη εἰς μεγάλο βάθος ἐντὸς τῆς γῆς καὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ 40 χαλυβδίνους σωλῆνας διαμέτρου 20 ἑκατοστῶν. Τὰ ραδιενεργὰ ὑλικὰ εἶναι κεκλεισμένα χάριν ἀσφαλείας ἐντὸς μολυβδίνων δοχείων καὶ τοποθετοῦνται ἐντὸς τῶν σωλήνων οἱ ὁποῖοι κλείουν ἑρμητικῶς διὰ μολυβδίνων πλακῶν.

Ἐρευνῶντες τὰ ἄτομα τῶν στοιχείων παρατηροῦμεν ὅτι οἱ πυρῆνες τοῦ αὐτοῦ στοιχείου εἶναι δυνατὸν νὰ ἔχουν τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν πρωτονίων ἀλλὰ διάφορον ἀριθμὸν οὐδετερονίων. Ἡ ἐξέτασις τῶν ἀτόμων οὐρανίου ἀπέδειξεν ὅτι τινὰ ἐξ αὐτῶν ἔχουν 143 οὐδετερόνια, ἄλλα 146 καὶ ἄλλα 142. Τὰ ἄτομα ὅμως αὐτὰ τοῦ οὐρανίου ἔχουν τὸν ἴδιον ἀριθμὸν πρωτονίων, ἤτοι τὸν ἴδιον ἀτομικὸν ἀριθμόν.

Τὰ στοιχεῖα ἐκεῖνα τῶν ὁποίων οἱ πυρῆνες ἔχουν τὸν ἴδιον ἀριθμὸν πρωτονίων

ἀλλὰ διάφορον ἀριθμὸν οὐδετερονίων, ἤτοι ἔχουν τὸν αὐτὸν ἀτομικὸν ἀριθμὸν ἀλλὰ διάφορον μαζικὸν ἀριθμόν, ὀνομάζονται ἰ σ ό τ ο π α.

Ὁ ὅρος ἰσότοπα προῆλθεν ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι τὰ στοιχεῖα τὰ ὁποῖα ἔχουν τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν πρωτονίων, τοποθετοῦνται εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, τὸν αὐτὸν τόπον, εἰς τὸν περιοδικὸν πίνακα τοῦ Μετελεγιέφ, ἀνεξαρτήτως ἂν ἔχουν διάφορον ἀριθμὸν οὐδετερονίων.

Προκειμένου λοιπὸν νὰ μετατρέψωμεν εἰς ἰσότοπον ἕνα φυσικῶς ἀπαντώμενον στοιχεῖον, ἀρκεῖ νὰ εἰσαγάγωμεν ἢ ἀφαιρέσωμεν ἀπὸ τὸν πυρῆνα του ἕνα ἀριθμὸν οὐδετερονίων. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν θὰ ἐπέλθῃ διαταραχὴ εἰς τὸν πίνακα τοῦ ἀτόμου καὶ οὕτω τὸ στοιχεῖον τὸ ὁποῖον εἰς τὴν φυσικήν του κατάστασιν δὲν ἐξέπεμψε ραδιενέργειαν, θ' ἀρχίσῃ νὰ ἐκπέμπῃ τοιαύτην. Ἡ ἐκπεμπομένη εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ραδιενέργεια καλεῖται τ ε χ ν η τ ὴ ρ α δ ι ε ν έ ρ γ ε ι α.

Εἶναι δυνατὸν νὰ κατασκευασθοῦν σήμερον ραδιενεργὰ ἰσότοπα τῶν πλείστων στοιχείων τὰ ὁποῖα εἰς τὴν φυσικήν των κατάστασιν εἶναι σταθερά, οὕτως ὥστε ν' ἀρχίσουν ταῦτα ἐκπέμποντα ραδιενέργειαν.

Ἡ μετατροπὴ ἑνὸς στοιχείου σταθεροῦ εἰς ἀσταθὲς ραδιενεργὸν ἢ ἰσότοπον ἐπιτυγχάνεται διὰ τοῦ βομβαρδισμοῦ τούτου ὑπὸ οὐδετερονίων, ἀφοῦ εἰσαχθῇ ἐντὸς τοῦ ἀτομικοῦ ἀντιδραστῆρος.

Τὰ ἰσότοπα, λοιπόν, τῶν ὁποίων ἡ ὀνομασία προέρχεται ἀπὸ τὰς Ἑλληνικὰς λέξεις «ἴσος» καὶ «τόπος», εἶναι ἄτομα τὰ ὁποῖα ἀνήκουν εἰς τὸ αὐτὸ χημικὸν στοιχεῖον, π.χ. κοβάλτιον ἢ φώσφορον καὶ ἔχουν διάφορον βάρος, καθ' ὅτι περιέχουν διαφορετικὸν ἀριθμὸν οὐδετερονίων εἰς τὸν πυρῆνα των. Τὰ ἄτομα τοῦ κοβαλτίου εἰς τὴν συνήθη αὐτῶν κατάστασιν ἔχουν 27 πρωτόνια καὶ 32 οὐδετερόνια, ἐνῷ τὰ ἰσότοπα τούτων εἶναι δυνατὸν νὰ ἔχουν ἀπὸ 28 ἕως 37 οὐδετερόνια.

2. Χρησιμότης τῶν ἰσοτόπων

Ἡ ἀτομικὴ ἐνέργεια καὶ τὰ προϊόντα ταύτης, τὰ ραδιοϊσότοπα, εἶναι δυνατὸν νὰ μᾶς χρησιμεύσουν διὰ τὴν ἱκανοποίησιν πολυαρίθμων εἰρηνικῶν σκοπῶν.

Τὴν εἰρηνικὴν ἐφαρμογὴν τῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας εἶχεν ὑπ' ὄψει του ὁ στρατηγὸς Ἀΐζενχάουερ, ὅτε, κατὰ μῆνα Δεκέμβριον τοῦ 1953, εἶχε προτείνει τὴν ἵδρυσιν ἑνὸς Διεθνοῦς Ὀργανισμοῦ, ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Ο.Η.Ε., σχετικῶς μὲ τὴν χρησιμοποίησιν τῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας διὰ τὸ καλὸν τῆς ἀνθρωπότητος.

3. Ἐφαρμογαὶ εἰς τὴν ἰατρικὴν

Τὰ ὑποπροϊόντα τοῦ ἀτομικοῦ ἀντιδραστῆρος, ἤτοι τὰ ραδιοϊσότοπα, χρησιμοποιοῦνται τώρα εἰς εὐρυτάτην κλίμακα πρὸς διάγνωσιν καὶ θεραπείαν ἀσθενειῶν. Τὰ ἰσότοπα αὐτά, τὰ ραδιοϊσότοπα, ἔχουν ἐπιφέρει πραγματικὴν ἐπανάστασιν εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὰς ἐπιστημονικὰς ἐρεύνας εἰς τὸν τομέα τῆς ἰατρικῆς.

Εἰς περιπτώσεις τινάς, ἡ ἀκτινοβολία τὴν ὁποίαν ἐκπέμπουν τὰ ραδιοϊσότοπα, σκοτώνει τὰ ζωϊκὰ ἢ φυτικὰ κύτταρα. Δι' αὐτό, οἱ ἰατροὶ τὴν χρησιμοποιοῦν τώρα διὰ τὴν καταστροφὴν ὡρισμένων καρκινωμάτων.

Τὰ ραδιοϊσότοπα ἔχουν ἀντικαταστήσει τὸ ράδιον διὰ τὴν θεραπείαν πολλῶν ἀσθενειῶν, καθ' ὅσον εὑρίσκονται εἰς μεγαλυτέρας ποσότητας καὶ εἶναι εὐφθηνότερα καὶ πλέον εὔχρηστα.

Ὡς εἶναι γνωστόν, τὸ ράδιον ἀνεκαλύφθη κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ αἰῶνος μας, ἀπὸ τὸ ζεῦγος Κιουρί. Κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ποὺ ἔχει μεσολαβήσει, ἔχει ἐπιτευχθῇ ἡ συγκέντρωσις μόνον ὀλίγων χιλιογράμμων ραδίου.

Τώρα ὅμως, μὲ ἕναν ἀτομικὸν ἀντιδραστῆρα, εἶναι δυνατὸν νὰ παραχθοῦν ραδιοϊσότοπα τὰ ὁποῖα ἐκπέμπουν ἀκτινοβολίαν ἑκατοντάδων τόννων ραδίου. Τὸ ἰσότοπον τοῦ κοβαλτίου, τὸ ὁποῖον χρησιμοποιεῖται τώρα εἰς εὐρυτάτην κλίμακα, ἀντὶ τοῦ ραδίου, στοιχίζει 525.000 δραχμὰς κατὰ οὐγγιὰ (28,35 γραμμάρια).

Μιὰ οὐγγιὰ ραδιοκοβαλτίου ἐκπέμπει ἀκτινοβολίαν ἴσην μὲ τὴν ἀκτινοβολίαν τὴν ὁποίαν ἐκπέμπει μία ποσότης ραδίου ἡ ὁποία κοστίζει 1.500.000.000 δραχμάς.

4. Ἐφαρμογαὶ εἰς τὴν γεωργίαν

Μελλοντικῶς ἡ ἀτομικὴ ἐνέργεια εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξαφανίσῃ τὸ φάσμα τῆς πείνης ἀπὸ ὅλας τὰς χώρας τοῦ κόσμου.

Ἡ ἀτομικὴ ἐνέργεια εἶναι δυνατὸν νὰ βοηθήσῃ τοὺς γεωπόνους πρὸς βελτίωσιν τῶν μεθόδων καλλιεργείας, καταπολέμησιν τῶν ἐντόμων καὶ τῶν ἀσθενειῶν τῶν φυτῶν, ὡς καὶ τὴν ἀνάπτυξιν νέων ποικιλιῶν φυτῶν, μὲ μεγαλυτέραν ποσοτικὴν καὶ ποιοτικὴν ἀπόδοσιν.

Τῇ βοηθείᾳ τῶν ραδιοϊσοτόπων, οἱ ἐπιστήμονες ἔχουν ἀρχίσει τὴν προσπάθειαν ἐπιλύσεως ἑνὸς τῶν μεγαλυτέρων μυστικῶν τῆς φύσεως. Πῶς τὰ φυτὰ συνθέτουν θρεπτικὰς οὐσίας ἀπὸ τὸ ὕδωρ καὶ τὸν ἀέρα, τῇ βοηθείᾳ τοῦ φωτὸς τοῦ ἡλίου;

Τὸ μυστικὸν τῆς ἀξιοθαυμάστου αὐτῆς λειτουργίας, ἡ ὁποία λέγεται «φωτοσύνθεσις», εἶναι δυνατὸν ν' ἀποκαλυφθῇ εἰς τὸ μέλλον, χάρις εἰς τὰς ἐπιστημονικὰς ἐρεύνας αἱ ὁποῖαι διεξάγονται τώρα τῇ βοηθείᾳ ἰσοτόπων.

Δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι ἐν Ἑλλάδι, πρωτοπόρος τῆς ἐρεύνης τῆς φωτοσυνθέσεως ὑπῆρξεν ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Ζέγγελης.

Ὅταν ἀποδώσῃ ἡ ἐν λόγῳ προσπάθεια καὶ τοῦτο δὲν θὰ βραδύνῃ, τότε τὸ φάσμα τῆς πείνης θὰ ἐξαφανισθῇ ἀπὸ τὰ ὄμματα τῆς ἀνθρωπότητος.

5. Ἐφαρμογαὶ εἰς τὴν βιομηχανίαν

Εἰς πολλὰς βιομηχανίας μετάλλου χρησιμοποιεῖται ἤδη ἡ ἀτομικὴ ἐνέργεια. Χάρις εἰς ἕνα ραδιενεργὸν σφαιρίδιον, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖται ἀπὸ ραδιενεργὰ ἰσότοπα, ἐπιτυγχάνεται ὁ ἔλεγχος τῆς ποιότητος τῶν βιομηχανικῶν προϊόντων. Τῇ βοηθείᾳ τοῦ ραδιενεργοῦ τούτου σφαιριδίου ἐξακριβοῦται τὸ μέγεθος καὶ ἡ μορφὴ καὶ τοῦ πλέον μικροῦ ἐλαττώματος, εἰς τὸ ἐσωτερικὸν ἑνὸς μετάλλου.

Προκειμένου νὰ ἐπιτευχθῇ καλλίτερος ἔλεγχος, τὸ ραδιενεργὸν σφαιρίδιον χρησιμοποιεῖται μὲ μίαν φωτογραφικὴν ταινίαν. Ἡ μέθοδος αὐτὴ λέγεται ραδιοφωτογραφία.

Διὰ τῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας ἐλέγχεται ἐπίσης καὶ τὸ πάχος την μετάλλων.

6. Ἐφαρμογαὶ ἀστυνομικοῦ ἐνδιαφέροντος

Τελευταίως ἐπετεύχθη ἡ χρησιμοποίησις ραδιενεργῶν ἰσοτόπων διὰ τὴν ἀσφάλειαν ἐργοστασίων καὶ χρηματοκιβωτίων.

Χάρις εἰς μίαν ραδιενεργὸν κόνιν, καταλλήλως τοποθετημένην, εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπιτευχθῇ ἡ ἀνακάλυψις καὶ σύλληψις οἱουδήποτε κλέπτου ἢ διαρρήκτου, ὁ ὁποῖος ἤθελε ἐπιχειρήσει κλοπὴν ἢ διάρρηξιν ἐκ σημείου εἰς τὸ ὁποῖον ἔχει τοποθετηθῇ ἡ ἐν λόγῳ κόνις.

Ἡ παρακολούθησις τοῦ κλέπτου μετὰ τὴν διάρρηξιν εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ τῇ βοηθείᾳ μιᾶς συσκευῆς «Γκάϊγκερ—Μύλλερ», ἡ ὁποία χρησιμοποιεῖται διὰ τὴν ἐξακρίβωσιν τῆς ραδιενεργείας, τὴν ὁποίαν ἐκπέμπουν τὰ ραδιενεργὰ ἰσότοπα καὶ κατὰ συνέπειαν καὶ ἡ ραδιενεργὸς κόνις, ἡ ὁποία ἤθελε χρησιμοποιηθῇ διὰ τὸν ἐν λόγῳ σκοπόν.

Πολλὰ θαύματα εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπιτευχθοῦν ἂν ἡ τεραστία δύναμις τῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας, ἀντὶ νὰ χρησιμοποιῆται διὰ τὴν κατασκευὴν πολεμικῶν ὅπλων, ὑπαχθῇ ὑπὸ Διεθνῆ Ὀργανισμόν, ὅπως ἐπρότεινεν ὁ Πρόεδρος Ἀϊζενχάουερ, καὶ χρησιμοποιηθῇ ἀποκλειστικῶς δι' εἰρηνικοὺς σκοπούς.

Ὑπὸ ANTHONY MARTIENSSEN, κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. ΧΡΗΣΤΟΥ ΠΑΤΣΟΥΡΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΟΓΔΟΟΝ

Ο ΦΟΝΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

1. Γενικὰ

2. Περίπτωσις Α'.

***

1. Γενικά.

«Κανένα ἄλλο εἶδος ἀνθρωπίνης συμπεριφορᾶς δὲν εἶναι τόσον τρομερὸν «ἐδήλωσε ὁ Σὲρ Χάρτλεϋ Ζωηρὸς» Εἰσαγγελεύς, εἰς τὴν δίκην τοῦ Γεωργίου Χέϋ τὸ 1949, «ὅσο ἕνας καλὰ μελετημένος φόνος». Πολλὰ ἑκατομμύρια ἀνθρώπων ποὺ διαβάζουν σύγχρονα ἀστυνομικὰ βιβλία — εἰς τὰ ὁποῖα ὁ φόνος θεωρεῖται ἀποτέλεσμα «δυνατοῦ μὲν ἀλλὰ ἀντικοινωνικοῦ μυαλοῦ ἢ ἀποτελεῖ παράδειγμα διὰ τὴν ἐξήγησιν τῶν πολλαπλῶν ἄλλων αἰτίων» — ἔχουν καταννοήσει τὸ βαθύτερον νόημα τῆς προηγουμένης δηλώσεως. Μερικοὶ δολοφόνοι εἶναι περισσότερον διεστραμμένοι ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ σὲ καμμιὰ περίπτωσι, καὶ ὅταν ἀκόμα τὰ αἴτια εἶναι ἀνώτερα ἢ συμπτωματικά, δὲν ὑπάρχει δικαιολογία ποὺ νὰ καλύπτῃ τὸν φονέα, ὁ δὲ φόνος παραμένει τὸ εἰδεχθέστερον ἐξ ὅλων τῶν ἐγκλημάτων. Οἱ δολοφόνοι εἶναι ἀπαίσιοι, ἔστω καὶ ἂν δὲν εἶναι βίαιοι, καὶ οὐδέποτε κρίνονται ἄξιοι συγγνώμης.

Ὁ φόνος δὲν θεωρεῖται βεβαίως ἔγκλημα δύσκολον ἀπὸ ἀστυνομικῆς πλευρᾶς. Ὑπάρχουν περιπτώσεις ποὺ ἀπαιτοῦν ἐπίπονον ἐργασίαν καὶ ἱκανοὺς ντέτεκτιβ. Ἡ ἐξιχνίασις ὅμως ἑνὸς φόνου παραμένει ἕνα ἀπὸ τὰ καλλίτερα παραδείγματα ἀστυνομικῆς τέχνης καὶ ἀνακριτικῆς ἱκανότητος.

Αἱ περιπτώσεις ποὺ ἀκολουθοῦν, δίδουν σαφῆ ἰδέα περὶ τοῦ τί σημαίνει φόνος καὶ δεικνύουν τὰς ἐνεργείας τῶν ντέτεκτιβ ποὺ ἠσχολήθησαν μ' αὐτούς.

2. Περίπτωσις Α'.

Ἕνα ἀπόγευμα τοῦ Νοεμβρίου τοῦ δευτέρου ἔτους τοῦ τελευταίου πολέμου, δύο μικρὲς ὀκτὼ χρόνων ἡ μία καὶ ἓξ ἡ ἄλλη, ἐπήγαιναν ἀπὸ τὸ σχολεῖο εἰς τὸ σπίτι των, μετὰ τὸ τέλος τῶν μαθημάτων. Ἐνῷ ἐβάδιζαν μαζὶ μὲ τ' ἄλλα παιδιὰ εἶδαν εἰς μίαν διασταύρωσιν ἕνα σταματημένο στρατιωτικὸ μεγάλο (φορτηγὸ) αὐτοκίνητο. Ἡ μία ἀπ' αὐτές, ποὺ γνώριζε ἀπὸ ἄλλοτε τὸν ὁδηγὸ τοῦ αὐτοκινήτου, τὸν παρεκάλεσε νὰ τὴν πάῃ «μιὰ βόλτα». Πράγματι ὁ στρατιώτης—ὁδηγὸς—ἐδέχθη, τὰ κοριτσάκια ἀνέβηκαν στὸ φορτηγὸ ὑπὸ τὰ φθονερὰ βλέμματα τῶν ἄλλων παιδιῶν ποὺ δὲν εἶχαν μιὰ τέτοια ἐκδήλωσι τῆς εὐνοίας τοῦ ὁδηγοῦ καὶ τὸ ὄχημα ξεκίνησε.

Καμμιὰ ὅμως ἀπὸ τὶς μικρὲς δὲν ἐπέστρεψε καὶ ὅπως ἦτο φυσικὸν οἱ γονεῖς των ἀνέφεραν τὸ ἴδιο βράδυ τὴν ἐξαφάνισιν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν. Τὸ ἑπόμενο πρωῒ ἡ Τοπικὴ Ἀστυνομία, βοηθουμένη ἀπὸ ὁμάδα χωρικῶν καὶ προσκόπων ἤρχισε νὰ ἐρευνᾷ τὴν πέριξ περιοχήν. Τρεῖς ἡμέρες ἀργότερα ἀνεκάλυψαν τὰ πτώματα τῶν μικρῶν, κρυμμένα στὸ γειτονικὸ δάσος. Καὶ αἱ δύο εἶχαν «μαχαιριὲς» εἰς τὸ λαιμὸ ἀλλὰ οὐδεμία ἔφερε ἴχνη βιασμοῦ.

Ἐκλήθη ἡ Σκώτλαντ - Γυάρδ, ἡ ὁποία ἀπέστειλεν ἕνα Ἀστυνόμο τοῦ Κεντρικοῦ Γραφείου μ' ἕνα ἀρχιφύλακα ὡς βοηθὸν καὶ τὸν Σὲρ Μπέρναρντ Σπίλσμπουρι, (Sir Bernard Spilsbury) περίφημον ἰατροδικαστὴν τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν.

Μέχρις ὅτου οἱ προσκληθέντες φθάσουν εἰς τὸ χωριό, ἡ Τοπικὴ Ἀστυνομία διεπίστωσε ὅτι τὰ δύο κοριτσάκια τὰ εἶχαν δῆ γιὰ τελευταῖα φορὰ ν' ἀνεβαίνουν σ' ἕνα στρατιωτικὸ αὐτοκίνητο. Μετὰ ἀπ' αὐτὸ κανένα ἴχνος των. Προεκάλεσαν μίαν ἄκαρπη ἀναγνωριστικὴ «παρέλασι» ὑπόπτων. Ἀλλὰ κατέβαλαν μεγάλην προσοχὴν διὰ νὰ μὴ μεταβάλουν τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος, ἐκτὸς τῆς μεταφορᾶς τῶν πτωμάτων εἰς τὸ τοπικὸν νεκροφυλάκιον.

Εἰς τὸ δάσος ὁ Ἀστυνόμος παρετήρησε ὅτι τὸ μεγαλύτερο κορίτσι εἶχεν εὑρεθῆ εἴκοσι ἑπτὰ μέτρα μακριὰ ἀπὸ τὴ μία πλευρὰ τοῦ καρρόδρομου καὶ τὸ ἄλλο εἴκοσι δύο ἀπὸ τὴν ἄλλη. Εἰς τὸ μέρος ὅπου εὑρέθησαν δὲν ὑπῆρχε οὔτε μιὰ σταγόνα αἷμα. Εἰς τὸν καρρόδρομο ὑπῆρχαν ζωηρὰ ἀποτυπώματα, τὰ ὁποῖα προεκλήθησαν ἀπὸ τὰ ἐλαστικὰ τῶν τροχῶν φορτηγοῦ αὐτοκινήτου. Παρετήρησεν ἐπίσης ὅτι εἰς τὸ σημεῖον σταθμεύσεως εἶχε πέσει λάδι εἰς τὸ μέσον των δύο τροχῶν καὶ κατὰ τοὺς ὑπολογισμούς του κάτω ἀπὸ τὸ ὀπίσθιον διαφορικόν. Ἠρεύνησε τὸ δάσος γύρω ἀπὸ τὴν θέσιν ποὺ ἀνευρέθησαν τὰ πτώματα καὶ εὑρῆκε ἕνα μανδῆλι μὲ στοιχεῖα πληντηρίου «R. 1019», ἕνα σακκίδιον ἀντισφυξιογόνου προσωπίδος, ποὺ ἀνῆκε στὸ μικρότερο κοριτσάκι καὶ μιὰ κάλτσα, ποὺ ἀνῆκε εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ θύματα, κρεμασμένη εἰς ἕνα κλαδὶ ἑνὸς πεύκου ὕψους ἑνὸς μέτρου περίπου ἀπὸ τὸ ἔδαφος. Κατόπιν ἐζήτησε καὶ εἶδε τοὺς γονεῖς τῶν θυμάτων ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἔμαθε λεπτομερείας περὶ τῶν ἐνδυμάτων τῶν παιδιῶν καὶ τοῦ εἴδους τῆς τροφῆς ποὺ εἶχαν λάβει γιὰ γεῦμα τὴν ἡμέρα τῆς ἐξαφανίσεώς των.

Ἡ μεταθανάτιος ἐξέτασις τῶν πτωμάτων εἶχεν ἐν τῷ μεταξὺ τελειώσει. Ὁ Σὲρ Μπέρναρντ Σπίλσμπουρι εἶχε σχηματίση τὴν γνώμην κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ θάνατος εἶχε προέλθη ἀπὸ αἱμορραγία καὶ καταπληξία (σώκ). Ἀπὸ τὸ περιεχόμενον τοῦ στομάχου των ὑπέθεσεν ὅτι τὰ θύματα εἶχον ἀποθάνει ὀλίγας ὥρας μετὰ ἀπὸ τὸ γεῦμα καὶ πρὶν λάβουν καμμιὰ ἄλλη τροφὴ τὴν ἰδίαν ἡμέρα ποὺ ἀνηγγέλθη ἡ ἐξαφάνισίς των.

Τὸ ἑπόμενο βῆμα ἦτο νὰ ἀνεύρῃ καὶ νὰ ἐξετάσῃ κάθε ἀνήλικο ἢ ἐνήλικο ποὺ εἶχε δῆ τὸ στρατιωτικὸ αὐτοκίνητο. Ἡ ἐργασία αὐτὴ τὸν ἀπησχόλησεν ὅλο τὸ ἀπόγευμα καὶ τὸ πρωϊνὸ τῆς ἄλλης ἡμέρας. Ὁ κόπος του ὅμως δὲν πῆγε χαμένος. Ὅταν τελείωσε εἶχε συμπληρώσει πλήρη περιγραφὴ τοῦ ὁδηγοῦ τοῦ αὐτοκινήτου καὶ τῆς διαδρομῆς ποὺ ἀκολούθησε κατὰ τὴν ἀπομάκρυνσίν του. Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι ἀπὸ τὰ παιδιὰ ποὺ εἶδαν τὰ θύματα ν' ἀνεβαίνουν στὸ φορτηγὸ τὰ κορίτσια ἐνεθυμοῦντο καὶ περιέγραψαν μὲ χαρακτηριστικὴ ἀκρίβεια τὸ πρόσωπο καὶ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ ὁδηγοῦ, ἀλλὰ ἀδυνατοῦσαν νὰ θυμηθοῦν πῶς ἦτο τὸ αὐτοκίνητο. Τ' ἀγόρια εἶχαν μιὰ ἀμυδρὰ καὶ ἀκαθόριστον εἰκόνα τοῦ ὁδηγοῦ — ἕνας συνηθισμένος φαντάρος εἶπαν—ἀλλὰ περιέγραψαν τὸ ὄχημα χωρὶς νὰ ξέρουν τὸ σῆμα τοῦ Συντάγματος εἰς τὸν ἐμπρόσθιον προφυλακτῆρα καὶ τὰ «μετάλλια» ποὺ εἶχε εἰς τὸ ψυγεῖον του.

Καὶ μόνον μετὰ ἀπ' αὐτὰ ὁ Ἀστυνόμος ἦτο εἰς θέσιν νὰ ἐπιχειρήσῃ ἀναπαράστασιν τοῦ ἐγκλήματος. Ἡ ἀρχή του ἦτο «ξεκαθαρισμένη» πλήρως ἀπὸ πολλοὺς μάρτυρες· εἶχαν δῆ τὰς δύο μικρὰς νὰ ἐπιβαίνουν τοῦ στρατιωτικοῦ ὀχήματος καὶ ἄλλοι τὰς εἶχαν δῆ νὰ περνοῦν καθισμένες δίπλα στὸν ὁδηγό, ἀπὸ δρόμους τοῦ χωριοῦ.

Ἡ διαδρομὴ εἶχε καθορισθῆ πάνω στὸ χάρτη. Εἶχαν κάνει περίπου δεκατέσσερα μίλλια εἰς τοὺς καρρόδρομους, γύρω στὸ χωριὸ καὶ τέλος κατέληξαν εἰς τὸ δάσος, ὅπου, ὅπως ὑπελόγισεν ὁ Ἀστυνόμος, ὁ δράστης ἔβγαλε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο τὰ πτώματα, τὰ ἔκρυψε εἰς δύο διαφόρους θέσεις ἀπὸ τὴ μιὰ καὶ τὴν ἄλλη πλευρὰ τοῦ δρόμου καὶ ἀκολούθως ἀπεμακρύνθη. Ἡ ἀπουσία αἵματος ἀπὸ τὰ πτώματα καὶ ἀπὸ τὰς θέσεις ὅπου ἀνευρέθησαν, καθὼς ἐπίσης καὶ ἡ κάλτσα τῆς μιᾶς ποὺ εὑρέθη κρεμασμένη σ' ἕνα κλαδὶ ὑψηλότερα ἀπὸ τὸ ἔδαφος, ἐδραίωναν τὴν ὑπόθεσιν ὅτι τὰ παιδιὰ εἶχαν δολοφονηθῆ κάπου ἀλλοῦ — προφανῶς εἰς τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ φορτηγοῦ, ἀφοῦ οὐδὲν ἴχνος αἵματος δὲν εἶχεν ἀνευρεθῆ ἀλλοῦ κατὰ μῆκος τῆς διαδρομῆς — καὶ ὅτι ὁ στρατιώτης εἶχε μεταφέρει τὰ θύματα ἀπὸ τὸ ὄχημα εἰς τὸ σημεῖον ἀποκρύ-

ψεώς των, ἕνα - ἕνα κρατῶντάς τα ὑψηλά, προφανῶς εἰς τοὺς ὤμους του. Ὁ Ἀστυνόμος ἐκράτησεν ὑπὸ σημείωσιν τὴν παρατήρησίν του αὐτὴ διὰ νὰ ἐξετάσῃ τὴ στολὴ τοῦ ὑπόπτου, ὅταν θὰ ἀνευρίσκετο, μήπως εὕρῃ κηλῖδες αἵματος πάνω σ' αὐτὴν καὶ ἰδίως εἰς τὸ μέρος τῶν ὤμων.

Ἐλήφθησαν ἀποτυπώματα τῶν ἰχνῶν τῶν ἐλαστικῶν μὲ γῦψο, ἐφωτογράφησαν τὰ πτώματα, ἔλαβον δείγματα τοῦ αἵματός των καὶ ἐξ αὐτῶν καθωρίσθη ἡ ὁμὰς αἵματος, ἔλαβον μικρὰν ποσότητα χώματος ποὺ εἶχε ἐμποτισθῇ ἀπὸ τὸ λάδι τῆς μηχανῆς, ἐπειδὴ εἶχε πάθη βλάβη καὶ διέρρεε καὶ κατεβλήθη προσπάθεια νὰ εὑρεθῇ τὸ κουτὶ τῆς μεγαλύτερης κοπέλλας.

Μετὰ ἀπ' αὐτὰ τὸ κυνῆγι περιεστράφη εἰς τὴν ἀνακάληψι τοῦ στρατιώτου καὶ τοῦ αὐτοκινήτου. Ἀπὸ τὴν περιγραφὴν τῶν μαθητριῶν, ὁ δράστης ἔπρεπε νὰ εἶναι ἄνδρας περίπου εἴκοσι ἕξ χρόνων, ποὺ ἔφερε γυαλιὰ μὲ συρμάτινο σκελετὸ καὶ στρατιωτικὸν πηλήκιον. Ἀπὸ τὴν περιγραφὴν τοῦ αὐτοκινήτου τῶν μαθητῶν, ἐκτὸς τοῦ διακριτικοῦ τοῦ συντάγματος καὶ τὰ κολλημένα μετάλλια στὸ ψυγεῖο, ἐβεβαιώνετο ὅτι ἡ καλύπτρα (μουσαμᾶς) τοῦ φορτηγοῦ ἦτο χαμηλοτέρα ἀπὸ τὸν θάλαμο τοῦ ὁδηγοῦ. Ὁ Ἀστυνόμος ἐνεθυμεῖτο ἀπὸ τὴν ἐξερεύνησιν τοῦ τόπου ὅπου ἀνευρέθησαν τὰ πτώματα ὅτι ὑπῆρχε λάδι ἀπὸ βλάβη τοῦ διαφορικοῦ ἢ τοῦ κιβωτίου ταχυτήτων.

Ἡ Μονὰς εἰς τὴν ὁποίαν ἀνῆκε τὸ ὄχημα ἀνευρέθη ἀπὸ τὰ διακριτικὰ ποὺ ἔδωσαν οἱ μαθηταί. Τοῦτο ἀνῆκε εἰς ἕνα Σύνταγμα Πυροβολικοῦ, τὸ ὁποῖον εἶχε σταθμεύσει πλησίον τοῦ χωριοῦ, ὀλίγας ἡμέρας καὶ τὸ ὁποῖον εἶχε μετακινηθῇ εἰς ἄλλην κομητείαν, ἑκατὸν σαράντα μίλια μακριὰ τὴν ἑπομένην τοῦ φόνου. Ὁ Ἀστυνόμος δὲν ἔχασε καιρὸ καὶ ἐπῆγε ἀμέσως μὲ αὐτοκίνητο εἰς τὴν νέαν ἕδραν τῆς Διοικήσεως τοῦ Συντάγματος. Ἐκεῖ συνήντησε τὸν Συνταγματάρχην καὶ τοῦ ἐδιηγήθη τὴν ὅλην ὑπόθεσιν. Ὁ Συνταγματάρχης ἐκάλεσε τοὺς Διοικητὰς τῶν τεσσάρων Ταγμάτων, τοὺς ὁποίους ὁ Ἀστυνόμος ἠρώτησεν ἂν ἔχουν κανένα φορτηγὸν αὐτοκίνητο, ποὺ νὰ εἶχεν ὑποστῇ τελευταίως βλάβην συνεπείᾳ τῆς ὁποίας νὰ διέρρεε λάδι. Ὅ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἐνεθυμήθη ἕνα τέτοιο ὄχημα ποὺ εἶχε στείλει δι' ἐπισκευὴν μετὰ τὴν ἄφιξίν τους εἰς ἕνα συνεργεῖον πέντε μίλια μακριά. Ὁ ὁδηγός του ἦτο ἕνας στρατιώτης ὀνόματι Χίλ, ὁ ὁποῖος ἀντεπεκρίνετο μὲ τὴν περιγραφὴν ποὺ εἶχαν κάνει εἰς τὸν Ἀστυνόμον οἱ μάρτυρες, μὲ μόνη τὴν διαφορὰν ὅτι ὁ σκελετὸς τῶν γυαλιῶν του ἦταν ἀπὸ ταρταρούγα καὶ ὄχι συρμάτινος, ὅπως εἶπε ὁ Ἀστυνόμος.

Ὁ Ἀστυνόμος κοὶ ὁ Διοικητὴς τοῦ Τάγματος ἐπῆγαν στὸ συνεργεῖο καὶ εἶδαν τὸ αὐτοκίνητο ποὺ ἀνταπεκρίνετο εἰς τὴν περιγραφὴν τῶν μαθητῶν εἰς ὅλας του τὰς λεπτομερείας. Εἰς τὸ πίσω μέρος εὑρῆκαν μίαν καλύπτραν, ἀπὸ ἐκείνας ποὺ χρησιμοποιοῦν διὰ τὴν κάλυψιν τοῦ ψυγείου ὅταν κάνῃ παγωνιὰ καὶ καθὼς τὴν τράβηξαν, ὁ Ἀστυνόμος εἶδε ὅτι εἶχε μερικὲς κόκκινες κηλῖδες, αἱ ὁποῖαι, ὅπως διεπιστώθη, ἦσαν αἵματος. Αἱ γραμμαὶ τῶν ἐλαστικῶν συμφωνοῦσαν πρὸς τὰς ἀνευρεθείσας εἰς τοὺς καρροδρόμους τῆς περιοχῆς τοῦ ἐγκλήματος. Ἀπὸ τὴν ἔρευνα ποὺ ἐπηκολούθησε διεπιστώθη ὅτι ὁ Χίλλ, ὁ ὁδηγὸς τοῦ αὐτοκινήτου, εἶχε κάνει ἀνακριβῆ ἐγγραφὴ εἰς τὸ βιβλίον κινήσεως, ὅτι δηλαδὴ εἶχε διανύσει 9 μίλια ἀντὶ γιὰ 52 ποὺ ἔγραφε τὸ κοντέρ. Ὅταν ἐκλήθη διὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἀνωμαλίαν αὐτὴν εἶπεν ὅτι εἶχε κάνει μία διαδρομὴ 20 μιλίων τὴν ἑπομένην ἡμέραν, τὴν ὁποίαν δὲν κατεχώρησεν, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ δικαιολογήσῃ τὰ ὑπόλοιπα, τὰ ὁποῖα ἔδιδαν τὴν ἀκριβῆ διαδρομὴν τοῦ καταζητουμένου αὐτοκινήτου. Ὁ Ἀστυνόμος ἐξήτασε τὸν Χίλλ. Τοῦ ἀνεκοίνωσε ὅτι διερευνᾷ μίαν ὑπόθεσιν φόνου καὶ τοῦ ἐζήτησε νὰ τοῦ παρουσιάσῃ τὰ ἀτομικά του εἴδη. Εἶδε ὅτι ἡ στολή του ἦτο ὑγρὰ καὶ ἀπὸ τὰς δύο ὄψεις. Ὁ Χίλλ ἐδικαιολογήθη ὅτι εἶχε βγῆ ἔξω καὶ ἐβράχη. Ἡ ἐξήγησις ὅμως δὲν ἐκάλυπτε τὸ «μούσκεμα» εἰς τὴν ἐσωτερικὴν ὄψιν καὶ ὁ Ἀστυνόμος συνεπέρανε ὅτι ἡ στολὴ εἶχε πληθῇ τελευταίως. Κατόπιν λεπτομεροῦς ἐξετάσεως τῆς στολῆς, διεπιστώθη ἡ ὕπαρξις ἰχνῶν σὰν νὰ ἦσαν κηλῖδες αἵματος εἰς τὸ ἄνω ἔμπροσθεν καὶ ὄπισθεν μέρος τοῦ χιτωνίου. Ἡ στρατιωτικὴ μάχαιρα (σουγιᾶς) δὲν ἀνευρέθη, οὔτε καὶ γυαλιὰ μὲ συρμάτινο σκελετό.

Τὰ μαντήλια καὶ τὰ ὑποκάμισσα του εἶχαν σῆμα καθαριστηρίου «R. 1019».

Ὁ Χίλλ προσήχθη εἰς τὸ Ἀστυνομικὸν Τμῆμα τῆς περιοχῆς καὶ αἱ ἀπαντήσεις του εἰς τὰ ἐρωτήματα τοῦ Ἀστυνόμου κατεγράφοντο ὑπὸ μορφὴν ἐπισήμων καταθέσεων. Ἐρωτήθη καὶ ἔδωσε λεπτομερείας περὶ τοῦ πῶς πέρασε τὸ ἀπόγευμα τοῦ φόνου. Εἶπε ὅτι ἐξετέλεσε κοπιαστικὴν ὑπηρεσίαν μέχρι τῆς 4ης ἀπογευματινῆς, ὅτι ἔκανε «συντήρησιν» τοῦ αὐτοκινήτου μέχρι τὴν 5 μ.μ., κατὰ τὴν ὁποίαν ἐχρειάστηκε νὰ «χωθῇ» κάτω ἀπ' αὐτὸ καὶ νὰ λερώσῃ τὴν στολήν του καὶ ὅτι μετὰ τὸ ἀπογευματινὸ ρόφημα πῆρε ἕνα φορτηγὸ—ὄχι τὸ δικό του—διὰ νὰ πάρῃ βενζίνη. Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ὁ Ἀστυνόμος τοῦ ἐζήτησε νὰ ἐξηγήσῃ τὴν διαδικασία παραλαβῆς βενζίνης καὶ ὁ Χίλλ τοῦ εἶπε ὅτι σχεδὸν πάντοτε ὑπῆρχε μεγάλη «οὐρὰ στὴν τρόμπα» τῆς βενζίνης ἀπὸ αὐτοκίνητα καὶ ὅτι ἡ ποσότης κατεγράφετο εἰς εἰδικὸν βιβλίον. Ὅταν ἔφθασε εἰς τὴν ἀντλίαν βενζίνης ἀνεκάλυψε ὅτι τὸ αὐτοκίνητον εἶχε ἀρκετὴν ποσότητα καὶ κατὰ συνέπεια δὲν ἐχρειάζετο. Εἶπε ὅτι εἶχε περίσσευμα καὶ τὸ ἐδικαιολόγησε διότι ἔκανε οἰκονομίαν καὶ διότι δὲν σπαταλοῦσε βενζίνη διὰ οἱανδήποτε πλῦσιν καὶ ὅτι τὰ ἐνδύματά του τὰ ἔστελνε εἰς τὸ καθαριστήριον. Εἶπε ἐπίσης ὅτι τοῦ εἶχαν δώσει ἕνα στρατιωτικὸ σουγιά, ἀλλὰ τὸν εἶχε χάσει πρὶν ἀπὸ τέσσαρες μῆνες. Παρεδέχθη ὅτι ἐγνώριζε ἕνα ἀπὸ τὰ θύματα καὶ εἶπε ὅτι εἶχε διαβάσει περὶ τῆς δολοφονίας δύο - τρεῖς ἡμέρες μετὰ τὸ συμβάν. Ὁ Ἀστυνόμος τότε τοῦ ἔδειξε τὸ μαντῆλι ποὺ εἶχε ἀνευρεθῇ εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος καὶ τοῦ ἐτόνισε ὅτι φέρει τὰ ἴδια χαρακτηριστικὰ πλυντηρίου,ὅπως τὰ ἐνδύματά του. Ὁ Χίλλ σταμάτησε γιὰ ἕνα λεπτὸ περίπου καὶ κατόπιν ἐξήγησε ὅτι δὲν ἐγνώριζε πῶς εὑρέθη εἰς τὸ δάσος καὶ διετύπωσε τὴν ὑπόθεσιν ὅτι πιθανῶς νὰ εἶχε δοθῇ ἐκ λάθους εἰς κάποιον ἄλλον. Ἀκολούθως τοῦ ἐπεδείχθη ἡ καλύπτρα ποὺ εὑρέθη στὸ αὐτοκίνητό του καὶ τοῦ ἐζητήθη νὰ ἐξετάσῃ τὰς κηλίδας ποὺ ἦσαν πάνω ἀπ' αὐτή. Μετὰ ἀπὸ λίγας στιγμὰς εἶπε ὅτι αἱ κηλῖδες αὐταὶ ἔμοιαζαν νὰ ἦσαν ἀπὸ αἷμα. Ὁ Ἀστυνόμος κατόπιν τὸν ἠρώτησε ἐὰν μποροῦσε νὰ ἐξηγήσῃ πῶς εὑρέθησαν ἐκεῖ. Ὁ Χίλλ καὶ πάλιν παρέμεινε σκεπτικός, ἀλλὰ τὴ φορὰ αὐτὴ περισσότερον ἀπὸ ἕνα λεπτὸ καὶ τότε ξαφνικὰ εἶπε ὅτι δὲν παραδέχεται ὅτι ἡ καλύπρτα ἦτο δική του.

Μετὰ ἀπ' αὐτὸ ἐξητάσθησαν οἱ Ἀξιωματικοὶ καὶ μερικοὶ ἄνδρες τῆς Μονάδας τοῦ Χίλλ. Ἐξ αὐτῶν διεπιστώθη ὅτι ὁ Χίλλ εἶχε παραλάβει ἕνα ζεῦγος γυαλιῶν μὲ συρμάτινο σκελετό, τὰ ὁποῖα ἔφερε συνεχῶς μέχρι τελευταίως, ὀλίγας ἡμέρας πρίν. Ὁ ἁρμόδιος τοῦ πλυντηρίου διεπίστωσεν ὅτι αὐτὸς παρελάμβανε τὰ ἐσώρρουχα καὶ τ' ἄλλα ἐνδύματα τοῦ Χίλλ καὶ ὅτι τὸ R. 1019 ἦσαν τὰ στοιχεῖα του. Ἐβεβαίωσεν ἀκόμα ὅτι οὐδέποτε ὁ Χίλλ εἶχεν ἀναφέρει ἀπώλειαν εἴδους του κατὰ τὴν παραλαβήν. Οἱ συνάδελφοί του μὲ τοὺς ὁποίους, καθὼς κατέθεσεν, ἐξετέλει κοπιαστικὴν ὑπηρεσίαν διεπίστωσαν ὅτι ἀφέθησαν ἐλεύθεροι στὰς 3 μ.μ. καὶ ὄχι λίγο μετὰ τὰς 4 μ.μ., ὅπως ὁ Χίλλ εἶχε καταθέσει. Ἕνας ἄλλος ποὺ διέμενε εἰς τὸν ἴδιον θάλαμο μὲ τὸν Χίλλ εἶπεν ὅτι αὐτὸς ἔφερε γυαλιὰ μὲ συρμάτινο σκελετὸ μέχρι τὴν ἡμέρα τοῦ φόνου καὶ ὅτι τ' ἀντικατέστησε μὲ τὴν ταρταρούγα τὴν ἑπομένη. Ἐπὶ πλέον διεπιστώθη ὅτι κανένας δὲν τὸν ἀντελήφθη κατὰ τὸ ἀπογευματινὸ ρόφημα καὶ ὅτι ὁ Χίλλ εἶχε δανείσῃ τὸ στρατιωτικό του σουγιὰ τρεῖς φορὰς εἰς ἕνα συναδελφό του κατὰ τὴν διάρκεια τῶν δύο ἑβδομάδων πρὸ τοῦ φόνου.

Ὅλα ἀπεδείκνυαν σαφῶς ὅτι ὁ Χίλλ δὲν ἔλεγεν τὴν ἀλήθειαν καὶ ὅτι τὴν ἑπομένην τῆς δολοφονίας εἶχε πῆ εἰς τὸν θάλαμον σὲ συναδέλφους του,ὅταν διάβαζε μιὰ ἐφημερίδα γιὰ τὴν ἐξαφάνισι τῶν θυμάτων του, «ὁ δολοφόνος πρέπει νὰ κρύβεται μέσα δῶ». Τότε, ποὺ ἀκόμα τὰ πτώματα δὲν εἶχαν ἀνακαλυφθῇ, κανεὶς ἄλλος ἀπὸ τὸ δράστη δὲν ἔπρεπε νὰ γνωρίζῃ ὅτι εἶχε διαπραχθῇ ἔγκλημα.

Ἐν τῇ μεταξὺ τὸ κουτὶ τῆς μιᾶς ἀπὸ τὰς δολοφονηθείσας εὑρέθη καὶ ἀνεκαλύφθησαν δακτυλικὰ ἀποτυπώματα ἐπ' αὐτοῦ, παρ' ὅτι εἶχαν ἀλλοιωθῇ ἀπὸ τὴ βροχή. Ἀπὸ τὴν κατάλληλον ἐξέτασιν αὐτῶν ἀπὸ τὸ ἁρμόδιον Τμῆμα τῆς Σκώτλαντ-Γυάρδ διεπιστώθη ὅτι ὁ Χίλλ ἦτο σεσημασμένος διότι εἶχε καταδικασθῇ δι' ἄδικον ἐπίθεσιν

ΤΟ ΑΠΟΤΥΠΩΜΑ

Ὑπὸ κ. **ΑΛΕΞ. ΚΡΟΚΙΔΗ,** Ἀστυνόμου Β'

«Κάθε κακοποιὸς ἔχει καὶ μιὰ δική του ἰδιαίτερη «Ἀτμόσφαιρα» ἡ ὁποία πολ-»λὲς φορὲς τὸν προδίδει. Γιαυτὸ ἕνας καλὸς ἀστυνομικὸς θὰ πρέπῃ νὰ φροντίζῃ ν' »ἀνακαλύπτῃ αὐτὴ τὴν ἀτμόσφαιρα καὶ νὰ εἰσχωρῇ ὅσο τὸ δυνατὸν βαθύτερα μέσα »σ' αὐτήν. Ἐπὶ πλέον θὰ πρέπῃ νὰ γνωρίζῃ ἐὰν πρόκειται περὶ ἐρασιτέχνου ἢ ἐπαγ-»γελματίου κακοποιοῦ ἀρχαρίου ἢ πεπειραμένου. Καὶ ἡ διαπίστωσις αὕτη βοηθεῖ »πολὺ εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ δράστου».

Ὁ Συνεργάτης μας ἀστυνομικὸς «Χ» σώπασε γιὰ λίγο σὰν νὰ ἤθελε νὰ συγκεντρώσῃ τὶς σκέψεις του, τίναξε τὴ στάχτη τοῦ τσιγάρου του καὶ συνέχισε :

«Ἐδῶ σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι ποὺ ἑτοιμάζομαι νὰ σοῦ διηγηθῶ ὁ δράστης εἶχε ἀ-»φήσει ἕνα τέλειο δεῖγμα τῆς «Ἀτμοσφαίρας» του, τὸ ὁποῖον καὶ τὸν πρόδωσε. Ἴ-»σως μπορέσῃς καὶ σὺ ἀκούγοντας αὐτὴ τὴν ἱστορία νὰ καταλάβῃς περὶ τίνος πρό-»κειται». «Σ' αὐτὸ πιὰ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία «τοῦ ἀπήντησα» ἄλλως τε ἔχεις πι-»κρὰν πεῖραν . . . . . ».

Χαμογέλασε κ' ἐξακολούθησε :

«Ἦταν μιὰ ἀπὸ κεῖνες τὶς σπάνιες γιὰ μᾶς τοὺς ἀστυνομικοὺς Κυριακάδες ποὺ νόμισα πὼς θὰ μποροῦσα νὰ ἡσυχάσω λίγο ἀπὸ τὴν ρουτίνα τῶν κλοπῶν, διαρ-ρήξεων, ἀνακρίσεων κ.λ.π. Δὲν εἶχα ὅμως ἀκόμη ξυπνήσει καλὰ-καλὰ καὶ χτύπησε τὸ τηλέφωνο. Ἦταν ἕνας παληὸς μου φίλος ἀπὸ τὸ Φάληρο.

«Μὲ συγχωρῇς ποὺ σ' ἐνοχλῶ πρωΐ-πρωΐ, ἀλλὰ ξέρεις.... τὴν ἔπαθα τὴ δου-λειά... μ' ἔκλεψαν ἀπόψε, τὴν νύκτα!»

«Πολὺ σοβαρὸ τοῦ ἀπάντησα ἀλλὰ τηλεφώνησε σὲ παρακαλῶ στὸ Τμῆμα τῆς περιφερείας σου ἢ πήγαινε αὐτοπροσώπως ἐκ μέρους μου νὰ τὸ ἀναφέρῃς». Κι' ἔκλεισα νευρικὰ τὸ τηλέφωνο. Μετὰ 10' λεπτὰ μὲ πῆρε πάλι: «Μὲ συγχωρεῖς ποὺ σὲ ξανα-πέρνω, ἀλλὰ τοῦτος ἐδῶ εἶναι ἕνας πολὺ περίεργος κλέφτης : ἄκου νὰ γελάσῃς, ἔχει σχεδιάσει στὸν τοῖχο τὸ πόδι του μὲ κάρβουνο!»

«Μὲ τί εἶπες;» τὸν ρώτησα. «Μὲ κάρβουνο!»

Σηκώθηκα, ντύθηκα γρήγορα-γρήγορα καὶ μετὰ ἀπὸ λίγο βρισκόμουν στὸ δωμάτιο τοῦ φίλου μου, ὅπου ἔλαβε χώραν ἡ κλοπή. Ὁ κλέφτης εἶχε διαρρήξει τὰ συρτάρια τοῦ γραφείου ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀφῄρεσε χρυσαφικὰ καὶ μετρητά. Μὲ ἰδιαίτερη περιέργεια ἐξήτασα τὸ «ἀποτύπωμα» ποὺ εἶχε ἀφήσῃ πάνω στὸν φρεσκοασπρισμένο τοῖχο πλησίον τοῦ γραφείου λίγο πάνω ἀπὸ τὸ πάτωμα.

Ἕνα ἀριστερὸ πόδι ἦταν σχεδιασμένο μὲ κάρβουνο, ἕνα κομάτι ἀπὸ τὸ ὁποῖον βρέθηκε ἐκεῖ σιμὰ στὸ πάτωμα. «Περίεργο» εἶπα «εἶχε ὁ διαρρήκτης τὸν καιρὸ νὰ

ἐναντίον κορασίδων καὶ τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα ὁμοίαζαν μὲ τὰ ἰδικά του. Τὸ αἷμα ποὺ εὑρέθη εἰς τὴν καλύπτραν τοῦ Χίλλ ἀνῆκε εἰς τὴν αὐτὴν ὁμάδα μὲ τὸ αἷμα τῶν θυμάτων. Τὸ δεῖγμα τοῦ λαδιοῦ τῆς μηχανῆς τοῦ Χίλλ εὑρέθη ἀκριβῶς τῆς ἰδίας συστάσεως μὲ τὸ λάδι ποὺ εὑρέθη εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος.

Μετ' αὐτὰ ἡ δικογραφία τοῦ Χίλλ ἦτο πλήρης. Παρεπέμφθη εἰς τὸ Κακουργοδικεῖον καί, κριθεὶς ἔνοχος, κατεδικάσθη εἰς θάνατον. (Συνεχίζεται)

βγάλῃ τὸ παπούτσι του, καὶ τὴν κάλτσα γιὰ ν' ἀποθανατίσῃ τὴν... ποδάρα του στὸ μέρος τῆς κλοπῆς; Περίεργο!...»

Δὲν ἦταν ὅμως αὐτὸ τὸ μοναδικὸ ἴχνος ποὺ ἄφησε. Λίγο πρὶν μπῇ μέσα στὸ δωμάτιο θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχε ἀρχίσει νὰ χιονίσῃ, γιατὶ ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸ παράθυρο φαινόταν τὰ βήματά του διὰ μέσου τοῦ κήπου μέχρι τὸ φράχτη. Ἀκολουθήσαμε τὰ ἴχνη πάνω στὸ χιόνι, τὸ ὁποῖα προχωροῦσαν πέρα ἀπὸ τὸ φράχτη καὶ κατέληγαν σ' ἕνα μονοπάτι.

«Τὰ πατήματα φαίνεται νὰ ὁδηγοῦν πρὸς τὴν ἐρημιὰ» μοῦ εἶπε ὁ φίλος μου. Πράγματι ἔφθασαν σ' ἕνα δάσος ἐκεῖ κοντά, ὅπου βρίσκονταν δύο φτωχόσπιτα. Ἀλλὰ 200 περίπου μέτρα ἀπὸ τὰ σπίτια, ἐξηφανίζοντο τὰ ἴχνη κάτω ἀπὸ τὰ πεῦκα ὅπου δὲν ὑπῆρχε χιόνι. Ἐπίσης μπρὸς ἀπὸ τῆς καλύβες τὸ χιόνι ἦταν πατημένο καὶ δὲν μποροῦσε κανεὶς νὰ βρῇ λογαριασμό. Ὁ κλέφτης ἀναμφιβόλως εἶχε πάει σ' ἕνα ἀπὸ τὰ δύο σπίτια. Ἀλλὰ σὲ ποιό;

Ἀριστερὰ ἔμενε ἡ οἰκογένεια τοῦ Παύλου καὶ δεξιὰ τοῦ Στέφανου πλὴν οἱ σχέσεις μεταξὺ των δὲν ἦσαν καὶ τόσο καλές. Ἐπὶ πλέον καὶ οἱ δύο δὲν εἶχαν καλὴ φήμη... κλοπές, μαύρη ἀγορὰ κ.λ.π. ἐψιθυρίζοντο.

«Πᾶμε νὰ τοὺς κάμωμε μιὰ ἐπίσκεψι;» πρότεινα στὸ φίλο μου.

«Αὐτὴ εἶναι δική σου δουλειὰ» μοῦ ἀπάντησε «ἀλλὰ μὴν περιμένῃς ὅτι μόλις μᾶς ἰδοῦν θὰ βγάλουν ἀμέσως τὰ παπούτσια τους καὶ τῆς κάλτσες νὰ μᾶς δείξουν τά... βρωμοπόδαρά τους!»

Γέλασα καὶ τοῦ εἶπα «πιθανὸν ν' ἀνακαλύψω τίποτε ἄλλο».

Μὲ κάποια δικαιολογία μπήκαμε πρῶτα στὸ ἀριστερὸ σπίτι. Καθ' ὃν χρόνον ὁ φίλος μου κουβέντιαζε μὲ τὸν Παῦλο, ἐγὼ περιεργαζόμουν τά... πάντα! Ἦταν μᾶλλον ψηλός, σωματώδης, μὲ ἀκατάστατα μαλλιὰ καὶ γενειάδα.

Τὰ παιδιὰ του ποὺ μαζὶ μὲ τὶς κότες γύριζαν σὰν σβοῦρες ἀνάμεσα στὰ πόδια μας, ἔκαναν μεγάλο θόρυβο, τὸν ὁποῖον συμπλήρωνε ἡ γυναίκα του ποὺ μάταια προσπαθοῦσε μὲ τὶς φωνές της νὰ ἐπιβάλῃ κάποια τάξι καὶ στὶς δύο... παρατάξεις καθὼς σκούπιζε μὲ μιὰ βρώμικη πατσαβούρα τὸ ἀκόμη βρωμερότερο τραπέζι της.

Τελείως διαφορετικὰ ἦσαν τὰ πράγματα στὸ ἄλλο σπίτι. Ὁ Στέφανος ἰσχνὸς καὶ φρεσκοξυρισμένος μᾶς δέχτηκε σ' ἕνα κατακάθαρο δωμάτιο. Τὸν βρήκαμε νὰ διαβάζῃ ἕνα βιβλίο τὸ ὁποῖο ἔκλεισε, ὅταν μπήκαμε μέσα. Ἦταν ἕνας αἰνιγματικὸς ὀνειροκρίτης· ἀπὸ τὴν χαραμάδα τῆς πόρτας ἀγνάντευαν τὰ μικρὰ παιδιά του.

Ἡ γυναίκα του ἀκουγόταν νὰ ἐργάζεται στὴν κουζίνα. Αὐτὴ ὅμως δὲν παρουσιάσθη καθόλου.

«Ἱκανοποιήθηκες;» μοῦ εἶπε ὁ φίλος μου, καθὼς ἐπιστρέφαμε στὸ σπίτι του.

«Νὰ σοῦ πῶ» τοῦ ἀπάντησα! «Τὴ βρωμιὰ καὶ τὴν ἀκαταστασία ποὺ βρήκαμε στὸ σπίτι τοῦ Παύλου ἀκόμη τὴν αἰσθάνομαι. Τὸ ἄκρως ἀντίθετο συμβαίνει μὲ τὸ ἄλλο ὅπου ὅλα βρίσκοντο, σὲ ἀπόλυτο τάξι, ὡς καὶ τὸ πέταλο στὴν πόρτα ἦταν ὀρθὰ καρφωμένο μὲ τὸ ἄνοιγμα πρὸς τ' ἀπάνω, ἀκόμα καὶ τὸ λαγοπόδαρο ποὺ μεταχειρίζετο γιὰ δείκτη ἀνάμεσα στὸ βιβλίο, ἦταν «παστρικό».

«Ἄκου νὰ σοῦ πῶ ἀγαπητέ μου» μοῦ εἶπε κάπως νευριασμένα.

«Ἐμένα τὰ λαγοπόδαρα καὶ τὰ πέταλα δὲν μ' ἐνδιαφέρουν! Ἐγὼ ἤθελα νἄξερα ἂν βρῆκες τίποτε ἄλλο ὅπως ἔλεγες».

Σκέφτηκα λίγο καὶ μετὰ τοῦ εἶπα :

«Πιστεύω ὅτι ὑπάρχει κάποιος λόγος, ποὺ ὁ δράστης ἄφησε τὸ «ἀποτύπωμα» τοῦ ποδιοῦ του στὸν τόπο τῆς κλοπῆς, πρᾶγμα τὸ ὁποῖο μᾶς δείχνει τὸ χαρακτῆρα του. Ὡρισμένα σημεῖα τοῦ χαρακτῆρος αὐτοῦ νομίζω πῶς τὰ βρῆκα. Πάντως ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο εἶναι ὁπωσδήποτε ὁ δράστης, ἀλλὰ μπορεῖς νὰ καταλάβῃς ποιὸς ἀπὸ τοὺς δύο καὶ πιὸ περιστατικὸ τὸν πρόδωσε;» (1).

(1). Ἡ λύσις θὰ δοθῇ στὸ ἑπόμενον. Ἐν τῷ μεταξὺ ἠμποροῦν οἱ ἀναγνῶσται μας ἀστυνομικοὶ νὰ ἀποστείλουν μέχρι τῆς 6ης Ἰουλίου ἐ.ἔ. τὰς ἀπαντήσεις των καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἡ σωστή, ποὺ θὰ λύσῃ τὸ πρόβλημα.

ΟΤΑΝ Η ΑΓΑΠΗ ΚΥΒΕΡΝΑ

Τῆς **ΝΙΝΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ**

Ἔκανε πολὺ ζέστη κεῖνο τὸ ἀπομεσήμερο τοῦ Ἰουλίου.

Ὁ ἥλιος ἀπὸ ψηλὰ εἶχε ἁπλώσει τὶς μεγάλες φτεροῦγές του, καὶ εἶχε ἀγκαλιάσει ὅλη τὴν πλάσι. Τὰ τζιτζίκια εἶχαν στήσει τὶς κατοικίες των στὰ φουντωτὰ κλαδιὰ τῶν δέντρων καὶ ἐκτελοῦσαν μὲ ρυθμὸ τὴ μονότονη συναυλία τους μὲ τὴ συριστική τους φωνή. Ἕνας ζεστὸς ἀέρας εἶχε ναρκώσει κείνη τὴν ὥρα ὅλη τὴ φυσικὴ καλλονὴ τῆς Πρωτεύουσας. Στὸ μεγάλο Λιμάνι τοῦ Πειραιᾶ, κόσμος πολὺς εἶναι μαζεμένος. Ἔχουν ρίξει τὴ ματιά τους σ' ἕνα ὡρισμένο σημεῖο μὲ τὴν ἀγωνία τῆς προσμονῆς. Ἀπὸ πολὺ μακριά, ἕνα ὑπερωκεάνειο κολυμπᾷ καμαρωτὰ σὰν κύκνος πάνω στὰ γαλανὰ νερὰ τοῦ Ὠκεανοῦ. Στὴν ἀρχή, ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του σὰν μιὰ μεγάλη χρυσόμυγα. Ὅσο πλησιάζει, τὸ σχῆμα μεγαλώνει! Νά!! τώρα μοιάζει σὰν ἕνας γλάρος. Καὶ τὰ κύματα καθὼς σκάζουν στὴ κουπαστή, σχηματίζουν μιὰ γαλάζια πλισεδωτὴ ποδιά. Τὸ σχῆμα ὅσο προχωρεῖ γίνεται καὶ πιὸ μεγάλο! Καὶ μαζί μ' αὐτό, μεγαλώνει κι' ἡ ἀγωνία τοῦ κόσμου ποὺ περιμένει. Τὸ ὡραῖο Καράβι, εἶναι γεμᾶτο ἀπὸ ὁμογενεῖς. Μιὰ διάχυτη λαχτάρα νὰ πατήσουν τὸ πόδι τους στὸ Ἱερὸ χῶμα τῆς Πατρίδος εἶναι ζωγραφισμένη στὰ πρόσωπά τους. Ἀπὸ τὴν ὀρχήστρα τῆς πρώτης θέσεως, ἀκούγεται μιὰ γλυκειὰ μουσική. Καί...νά! ποὺ τέλος ἡ σειρῆνα εἰδοποιεῖ τὸν κόσμο, ὅτι φτάνει. Μέσα σ' ὅλη αὐτὴ τὴ κοσμοσυρροή, μιὰ γρηούλα μὲ δακρυσμένο βλέμμα, παρακολουθεῖ τοὺς ἐπιβάτες ποὺ κατεβαίνουν. Περιμένει τὸ παιδί της. Τὸ Λάμπρο της, ποὺ τὶς ἔλειπε τόσα χρόνια!! Μόλις τὸν ἀντικρύζει, ἀνοίγει τὰ κοκκαλιάρικα χεράκια της, καὶ τὸν σφίγγει μὲ λαχτάρα στὴν ἀγκαλιά της. Τοῦ χαϊδεύει κλαίγοντας τὰ κατσαρά του μαλλιὰ λὲς καὶ θέλει νὰ βεβαιωθῇ ἂν πραγματικὰ τὸν ἔχῃ κοντά της ἢ ὀνειρεύεται.

Ἀπ' τὰ παράθυρα τῆς γειτονιᾶς, ἔχουν ξεπροβάλλει μερικὰ περίεργα κεφάλια.

«Καλῶς τὰ δέχτηκες κυρα-Γιαννούλα!!»

«Εὐχαριστῶ. Νᾶστε καλά». Τοὺς ἀπαντᾷ ἡ καλὴ γερόντισσα κρατῶντας μὲ καμάρι τὸ γυιόκα της ἀπὸ τὸ μπράτσο.

Μὲ μιὰ γρήγορη ματιά, ἀγκάλιασε ὁ νέος τὴ φτωχική του καμαρούλα.

Ὅλα τὰ βρῆκε ὅπως τὰ εἶχε ἀφήσει πρὶν ἀπὸ ἕξη χρόνια.

Νὰ τὸ κρεβάτι του μὲ τὴ θαλασσιὰ δαντελωτὴ κουβέρτα, ποὺ τοῦ εἶχε πλέξει ἡ ἀγαπημένη του. Νὰ τὰ δυὸ πήλινα βάζα, ποὺ τοῦ εἶχε κάνει δῶρο στὴ γιορτή του γεμάτα μυρωδᾶτες Πασχαλιές. Νὰ καὶ ἡ κιθάρα του κρεμασμένη ὅπως πάντα στὸν τοῖχο μὲ μιὰ μεγάλη κόκκινη κορδέλλα! Νὰ ἀκόμα καὶ ὁ γέρικος σκύλλος του, ποὺ τὸν γνώρισε καὶ τοῦ κάνει χαρές. Μόνον...μόνον...ἐ κ ε ί ν η δὲν ὑπάρχει. Ἐκείνη ποὺ γιὰ χάρι της ἄφησε τὴν ἀγαπημένη του Πατρίδα καὶ τὴ φτωχή του μάννα, γιὰ νὰ δουλέψῃ σκληρὰ στὴν ξενητειὰ προσφέροντάς της μιὰ ἄνετη ζωή. Νοιώθει ἡ ἀγαθὴ γρηούλα τὸν ψυχικό του σπαραγμό, καὶ ζητᾷ νὰ τὸν παρηγορήσῃ:

«Τί νὰ κάνουμε παιδί μου! αὐτὰ ἔχει ἡ ζωή».

Λένε πὼς ὁ χρόνος τὰ σκεπάζει ὅλα. Αὐτὸ εἶναι βέβαιο καὶ ἀποδεδειγμένο. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ κάτι γεγονότα ποὺ ἔχουν εἰσχωρήσει τόσο βαθειὰ στὸν ἐσωτερικὸ κόσμο μας, ποὺ δὲν εἶναι ἱκανὸς οὔτε κι' αὐτὸς ὁ θάνατος ἀκόμα νὰ ἐπουλώσῃ. Ἕνα παρόμοιο γεγονὸς εἶχε δεθῇ τόσο μὲ τὴν ψυχὴ τοῦ νέου, ποὺ καμμιὰ δύναμις δὲν ἦταν ἱκανὴ νὰ τὸ ἐκμηδενίσῃ. Ἀκόμα καὶ τὸ χρῆμα! Τί λέω; Τὸ χρῆμα; Μὰ αὐτὸ καὶ μόνον αὐτό, δὲν εἶναι ἱκανὸ νὰ θεραπεύσῃ μιὰ καρδιά, ποὺ ἔγινε συντρίμμια πάνω

στὸ βωμὸ τῆς Ἀφροδίτης. Ὅλα τ' ἄλλα μπορεῖ νὰ τὰ αἰχμαλωτίσῃ μὲ τὴ δύναμί του. Μιὰ πληγωμένη ὅμως καρδιὰ...ποτέ.

Κάθε πρωΐ ἔπαιρνε ὁ νέος τὸ ἀνηφορικὸ μονοπάτι ποὺ ὡδηγοῦσε στὴν ἐκκλησιὰ τῆς Ἁγια—Μαρίνας.

Νά... τὸ Ἀστεροσκοπεῖο ποὺ στέκεται καμαρωτὰ τριγυρισμένο ἀπὸ τὰ καταπράσινα πεῦκα! Νά... ὁ μεγάλος βράχος ποὺ εἶχαν χαράξει τὰ ἀρχικὰ ψηφία τῶν ὀνομάτων τους. Νά... ἡ καλή τους ἐκκλησούλα, ποὺ εἶχαν ὁρκιστῆ αἰώνια πίστι καὶ ἀγάπη... Εἶχαν ἀγαπηθῆ ἀπὸ μικρὰ παιδιά. Ὅταν ἀκόμα πήγαιναν σχολεῖο. Πόσες χαρὲς ἔκανε ὅταν τύχαινε νὰ πάρῃ ἀπ' τὸ μακαρίτη τὸν πατέρα του κανένα φράγκο. Ἔτρεχε τότε νὰ τῆς ἀγοράσῃ μιὰ σακκούλα καραμέλλες!! Μαζὶ ὕστερα δούλεψαν στὸ ἴδιο Ἐργοστάσιο. Ἐκεῖνος γιὰ νὰ συντηρήσῃ τὴ φτωχή του μάννα, καὶ κείνη τὴ δική της. Νὰ καὶ τὸ μικρὸ καφενεδάκι ποὺ τὴν περίμενε τὰ βράδυα. Τὴν ἔβλεπε τότε νὰ ἔρχεται ἀνάλαφρη σὰν πεταλουδίτσα μὲ ἀνεμισμένες τὶς καστανές της μποῦκλες.

Μιὰ μέρα, κάποιος φίλος του, εἶχε τὴν ἰδέα νὰ μπαρκάρουν σ' ἕνα καράβι ποὺ πήγαινε στὴν Ἀμερική.

«Ἔχω ἐγὼ τὸ μέσον, τοῦ εἶχε πῆ. Θὰ πᾶμε νὰ ἐργαστοῦμε σὲ κάποιον συγγενῆ μου. Θὰ κάνουμε λεφτά!!»

Εἶπε τὴ γνώμη του στὴν καλή του, κι' ἐκείνη ἔπεσε κλαίγοντας στὴν ἀγκαλιά του.

«Νὰ φύγῃς; Νά...σὲ χάσω!»

«Θὰ πάω γιὰ τὸ καλό μας. Κι' ὕστερα θἄρθω νὰ παντρευτοῦμε».

Εἶδε κι' ἔπαθε ὥσπου νὰ πείσῃ τὶς δυὸ γυναῖκες. Στὸ τέλος τὸ κατώρθωσε. Κι' ἕνα πρωΐ τὸ καράβι τὸν ἔπαιρνε μακριὰ ἀπὸ τὰ δυὸ ἀγαπημένα του πρόσωπα.....

Καὶ τὰ χρόνια κυλοῦσαν. Ἔφυγε ὁ πρῶτος χρόνος. Ὕστερα ὁ δεύτερος κι' ὁ τρίτος. Ἡ μόνη του παρηγοριὰ ἦταν ἡ δουλειά του καὶ τὰ γράμματα τῶν δυὸ ἀγαπημένων του ὑπάρξεων. Ὁ φίλος του ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε παντρευτῆ μὲ μιὰ πλούσια ἀμερικανίδα. Καὶ κεῖνος; ἐ κ ε ῖ ν ο ς ἔμενε πιστὸς πάντα στὴν ἀγάπη του!

Καί... νά...ποὺ σιγὰ-σιγὰ τὰ γράμματα τῆς ἀγαπημένης του ὅλο καὶ ἀραίωναν, ὥσπου σταμάτησαν ἐντελῶς. Πῆγε νὰ τρελλαθῆ ἀπ' τὸν πόνο!!

Ἀπ' ἕνα γράμμα τῆς μάννας του ἔμαθε πὼς κείνη ἦταν ἄρρωστη. Ἀκολούθησε μετὰ ἕνα ἄλλο γράμμα. Ἕνα γράμμα ποὺ θὰ τὸν ἔρριχνε στὸν τάφο ἂν δὲν εἶχε τὸν πιστό του φίλο νὰ τὸν συγκρατήσῃ. Ἐ κ ε ί ν η, ποὺ τόσο εἶχε ἀγαπήσει, εἶχε πεθάνει! Δὲν ὑπῆρχε πιὰ στὴ ζωή! Τώρα δούλευε ἀνόρεχτα. Γιὰ ποιὸν νὰ δουλέψῃ; Τὴ φτωχή του μάννα; πόσο θὰ ζοῦσε; Γιὰ τὸν ἑαυτό του; ἀστεῖο πρᾶγμα!! Τί νὰ τὰ κάνῃ τὰ λεφτὰ χωρὶς ἐκείνη. Κάποτε τοῦ πέρασε ἡ σκέψι νὰ μὴ γυρίσῃ πειὰ στὸν τόπο του. Μὰ τὸ γράμμα τῆς φτωχῆς του μάννας τὸν κλόνισε.

«Δὲ νοιώθω καλὰ γιέ μου» τοῦ εἶχε γράψει. «Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ ἔρθῃς τὸ γρηγορότερο». Ἄχ! καὶ νὰ τὴν εἶχε κοντά του! Νὰ πέσῃ στὴ στοργική της ἀγκαλιὰ καὶ νὰ κλάψῃ! νὰ κλάψῃ πολύ!!....

Μάννα!! σὺ ποὺ εἶσαι πιὸ δυνατὴ ἀπ' ὅλες τὶς ἀγάπες! Σὺ μόνο ξαίρεις νὰ παρηγορῇς καὶ νὰ ὠμορφαίνῃς ὅλη τὴ πλάση μὲ τὴν στοργική πνοή σου!!! Ἕνα μόνο δὲ μποροῦσε νὰ καταλάβῃ. Γιατί μόλις ἤρθε βιάστηκε ν' ἀλλάξουν κατοικία; Κι' ἔπειτα, ἦταν καὶ κάτι ἄλλο. Ὅταν τῆς ζήτησε νὰ τοῦ δείξῃ τὸν τάφο της, τοῦ φάνηκε πὼς χλώμιασε, πὼς τῆς ἤρθε σὰν ζάλη, καὶ στηρίχτηκε ἀπ' τὸ πρεβάζι τοῦ κρεβατιοῦ νὰ μὴ πέσῃ!!

«Δὲν... δὲν ξαίρω γυιέ μου», τοῦ εἶχε πῆ μὲ κομπιασμένη φωνή. «Δὲν μπόρεσα νά...πάω μέχρι τὸν τάφο της. Οὔτε τότε...οὔτε...οὔτε ποτέ!!»

Ὅλα αὐτά, τοῦ φαίνονταν λίγο παράξενα. Μὰ πάλι τἄρριχνε στὴν ἰδιοτροπία ἐκείνη ποὺ καταλαμβάνει τοὺς ἀνθρώπους μόλις γεράσουν...

—Καὶ ὁ καιρὸς περνᾷ. Τοῦ Γερο-χρόνου τὰ παιδιὰ περνοῦν ἕνα-ἕνα δίπλα μας κι' ἀφοῦ κάνουν τὴ μεγαλόπρεπη ἐμφάνισί τους, ὕστερα χάνονται πίσω ἀπ' τὸ μαγικὸ πέπλο τοῦ πατέρα τους.

—Νὰ ὁ Αὔγουστος, μὲ τὸ ἡλιοκαμένο του πρόσωπο, ποὺ μᾶς φέρνει τὴ μεγάλη γιορτὴ τῆς Παρθένου! Νὰ ὁ Σεπτέμβρης. Μαζὶ μὲ τὸν ἐπιστήθιο φίλο του τὸν τρύγο! Νὰ ὁ 'Οκτώβρης κι' ὁ Νοέμβρης, ποὺ παίζουν κυνηγητὸ μὲ τὰ ξερὰ φυλλαράκια τῶν δέντρων! Νὰ ὁ Δεκέμβρης, ποὺ μᾶς μαζεύει γύρω στὴ σόμπα, καὶ μᾶς δείχνει τὴ Φάτνη τῶν ἀλόγων ποὺ γεννήθηγε τὸ Θεῖον Βρέφος!! Νὰ ὁ Γεννάρης ποὺ μᾶς χαρίζει τὸν "Αη-Βασίλη μὲ τὰ δῶρά του!! Νὰ ὁ ἀνάπηρος Φλεβάρης μαζὶ μὲ τὸν Μάρτη, ποὺ μᾶς στολίζει μὲ μυγδαλιὲς ὅλη τὴν πλάσι! Νὰ κι' ὁ λουλουδένιος 'Απρίλης συντροφευμένος ἀπ' τὸν ἐρωτιάρη Μάη, ποὺ μᾶς φέρνει τὴ 'Ιερὴ Πασχαλιά! Καὶ μετὰ...ὁ 'Ιούνιος μὲ τὴ Θεία 'Ανάληψί Του.

Παραμονὴ τῆς 'Αναλήψεως ἦταν λοιπὸν καὶ τότε...Μιὰ γλυκειὰ εὐωδιὰ ἀπὸ λουλούδια, ἀρωματίζει ὅλη τὴ φύσι. Εἶναι ἕνα σούρουπο γλυκό. "Ενα σούρουπο, ποὺ ὁ ἥλιος χάνεται πίσω ἀπ' τὸ βουνό, γιὰ νὰ παραχωρήσῃ τὴ θέσι του στὸ χλωμὸ φεγγάρι. Ξαπλωμένος ὁ νέος σὲ μιὰ πολυθρόνα, ἔχει ἀφήσει τὴ σκέψη του νὰ πλανιάται σὰν φάντασμα, γύρω ἀπ' τὴ περασμένη του ζωή. Πιὸ κεῖ, ἡ καλή του μάννα προσπαθεῖ ν' ἀνάψῃ τὴν 'Ιερὴ καντῆλα, ποὺ κρέμεται στὴν εἰκόνα τῆς Παρθένου. "Εξαφνα κάποιος χτυπᾷ τὴν πόρτα τους.

Θὰ εἶναι καμμιὰ γειτόνισσα, ψιθυρίζει ἡ γερόντισσα καὶ τραβᾷ πρὸς τὴν πόρτα μὲ συρτὸ βῆμα. Μόλις τὴν ἄνοιξε ἔκανε δυὸ βήματα πρὸς τὰ πίσω παραξενεμένη. 'Απέναντί της στεκόταν ἕνας μελαχροινὸς νέος μὲ ἀστυνομικὴ στολή.

«Σὺ εἶσαι ἡ κυρὰ Γιαννούλα;» τὴ ρώτησε εὐγενικά.

«Ναὶ παιδάκι μου ἐγὼ εἶμαι»

«Θέλω τὸν γυιό σου. Μέσα εἶναι;». Παραξενεύτηκε ἡ γρηοῦλα.

—Τί νὰ τὸν θέλῃ...; 'Ο ἀστυνομικὸς σὰν νὰ κατάλαβε.

«Γιὰ καλὸ τὸν θέλω». τῆς εἶπε γελῶντας.

—«Περᾶστε», τοῦ εἶπε καλοκάγαθα ἡ κυρὰ-Γιαννούλα.

"Ερριξε ὁ ἀστυνομικὸς μιὰ ματιὰ γύρω του, καὶ ὕστερα ρώτησε τὸ νέο ποὺ τὸν κυττοῦσε περίεργα.

«Σὺ εἶσαι ὁ Λάμπρος;»

«Ναί, κυρ-'Αστυνόμε μου». Τοὔδειξε μιὰ καρέκλα. Πῆρε κι' αὐτὸς ἄλλη μιά, καὶ κάθησε ἀπέναντί του.

«"Ερχομαι ἀπὸ... τὴ Μάρθα», τοῦ εἶπε κυττάζοντάς τον στὰ μάτια.

Πετάχτηκε ὁ νέος ἀπ' τὴ καρέκλα του, σὰν νὰ εἶχε δεχτῆ ἕνα γερὸ τσίμπημα. Στὸ πρόσωπό του ἁπλώθηκε μιὰ χλωμάδα θανάσιμη.

«'Α... ἀπὸ...τὴ Μάρθα, εἴπατε; ἀπὸ...τὴ Μάρθα;»... "Ενα πνιχτὸ γέλοιο ποὺ μοιαζε περισσότερο μὲ σπαραγμὸ βγῆκε ἀπὸ τὰ χείλη του.

«Καί...καί... τὶ δουλειὰ ἔχετε σεῖς μὲ τοὺς πεθαμένους;...»

'Αναπήδησε τώρα κι' ὁ ἀστυνομικὸς μὲ τὴ σειρά του ἀπ' τὴ καρέκλα.

«Μὲ... πεθαμένους εἴπατε; Μὰ ἡ Μάρθα δὲν εἶναι πεθαμένη. Ζῇ!» Κι' ἐπειδὴ τὸν ἔβλεπε σὲ μιὰ τόσο μεγάλη ἀμηχανία, πῆρε τὴν καρέκλα του, καὶ τὸν πλησίασε ἀκόμα πιὸ κοντά.

«'Ακοῦστε με καὶ θὰ μὲ καταλάβετε, ἄρχισε τότε, μὲ εὐγένεια καὶ κατανόηση.

«Χτὲς βράδυ, παρουσιάστηκε στὸ Τμῆμα μιὰ κοπέλλα. Ζήτησε νὰ δῇ τὸν 'Αξιωματικὸ 'Υπηρεσίας καὶ τὴν ἔφεραν σὲ μένα. Τὸ πρόσωπό της ἦταν χλωμὸ καὶ οἱ κύκλοι κάτω ἀπὸ τὰ μάτια της ἔδειχναν πὼς θὰ εἶχε κλάψει πολύ. Παρ' ὅλη τὴν ἀνυπόφορη ζέστη τῆς βραδυᾶς, τὴν ἔνοιωθα ἀπέναντί μου νὰ τρέμῃ σὰν σπουργιτάκι, ποὺ τοῦ εἶχαν κόψει τὰ φτερὰ καὶ δὲ μποροῦσε νὰ πετάξῃ γιὰ νὰ βρῇ τὴ θαλπωρὴ μιᾶς ζεστῆς φωλίτσας. Τῆς ἔδειξα ἕνα κάθισμα καὶ τὴν κύτταξα προσε-

χτικά. Ποῦ τὸ εἶχα ξαναδῆ αὐτὸ τὸ χλωμὸ κορίτσι;!!! Καὶ τότε θυμήθηκα.

Σὺ δὲν εἶσαι, τῆς λέω, ἡ Μαρθούλα ἡ κόρη τῆς μακαρίτισσας τῆς κυρα-Χρύσας;. Θυμήθηκα πὼς κάποτε εἶχα βοηθήσει τὴ φτωχή της μάννα. Τῆς εἶχα βγάλει μιὰ ἄδεια, γιὰ νὰ πουλᾷ ζαχαρωτὰ ἔξω ἀπ' τὸ Σχολεῖο τῆς γειτονιᾶς της. Ναί, μοῦ εἶπε καὶ ἀναλύθηκε σὲ λυγμούς. Σηκώθηκα τότε ἐπάνω συγκινημένος ἀπ' τὸ σπαραγμό της καὶ τῆς μίλησα στοργικά.

«Ἔλα τῆς εἶπα. Μὴ κλαῖς. Πές μου μόνο σὲ τὶ μπορῶ νὰ σὲ βοηθήσω».

Μὲ μεγάλη προσπάθεια ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι της καὶ μὲ χαμηλωμένα μάτια ἄρχισε:

—«Ἀγαποῦσα κάποιο νέο μὰ εἴμαστε πολὺ φτωχοὶ καὶ δὲ μπορούσαμε νὰ παντρευτοῦμε. Ὥσπου ἐκεῖνος, ἀναγκάστηκε νὰ ξενητευτῇ γιὰ ν' ἀποχτήσῃ χρήματα, γιὰ τὴν εὐτυχία καὶ τῶν δυό μας. Πέρασε πολὺς καιρὸς μὲ φλογερὰ καὶ αἰσιόδοξα γράμματα. Ὥσπου... ὥσπου βρέθηκε κεῖνος!!!!

«Ποιὸς κεῖνος;»

«Νά... ὁ ἄλλος, μοῦ εἶπε ντροπιασμένα.

«Καὶ λοιπόν;»

«Ἦταν ὡραῖος. Πολὺ κομψὸ ντυμένος. Καὶ μὲ τρόπους ποὺ σὲ σκλάβωναν. Μὲ θάμπωσε μὲ μερικὰ μπιζοῦ καὶ...παρασύρθηκα». Σιωπὴ ἁπλώθηκε σ' ὅλο τὸ γραφεῖο. Ἐκείνη φαίνονταν πολὺ συλλογισμένη. Κι' ὕστερα, σὰν νὰ πῆρε μιὰ ἀπόφασι, ἐξακολούθησε σταθερά:

—«Τί τὰ θέλετε κύριε Ἀστυνόμε. Αὐτὸ τὸ λαμπερὸ χρυσάφι, πάντοτε παρασύρει... ἄσχετα ἂν στὰ βάθη του κρύβῃ τὸν ὄλεθρο καὶ τὴν καταστροφή. Ὅταν ἀργότερα ἔφυγε γιὰ τὴν Πατρίδα του, τὴ Θεσσαλονίκη, μὲ πῆρε καὶ μένα μαζί του μὲ τὴν ὑπόσχεσι πὼς θὰ μ' ἔκανε γυναῖκά του. Ἀργότερα κατάλαβα σὲ τὶ φριχτὸ λάθος εἶχα πέσει, νὰ τὸν πιστέψω. Κύτταξε νὰ μὲ παρασύρῃ σὲ διάφορες ὕποπτες δουλειές!! Καὶ σιγὰ-σιγά, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω, πλησίασα ὅλο ἐκεῖνο τὸ πλῆθος ποὺ λέγεται ὑπόκοσμος. Δὲν ἤθελα παρὰ δυὸ σκαλοπάτια καὶ θὰ ἔπεφτα γιὰ πάντα στὸν πυθμένα του!! Μόλις ἔφτασα μέχρις ἐκεῖ, κύτταξα προσεχτικώτερα τὴν ἄβυσσο. Καὶ τότε εἶδα ἕνα πελώριο γίγαντα, ποὺ ἔμοιαζε φεῖδι μὲ πύρινη ρομφαία, ἕτοιμο νὰ μοῦ δηλητηριάσῃ ὅλο τὸ εἶναι μου μὲ τὸ φαρμακερό του κεντρί. Θυμήθηκα τότε μετανοιωμένη τὴν παληά μου ἀγάπη, καὶ ἔκλαψα πικρά.

Ἀπὸ κάποια φίλη μου ἔμαθα πὼς ὁ καλός μου εἶχε γυρίσει κι' ὅτι μὲ θεωροῦσε πεθαμένη. Σκέφτηκα νὰ τὴν ἀφήσω μὲ τὴν ἐντύπωσι αὐτή. Μὰ ἡ ἐπιθυμία νὰ τὸν ξαναδῶ, μοῦ βασάνιζε τὴν ψυχή!! Κι' ἕνα πρωΐ, κατώρθωσα νὰ ξεφύγω ἀπ' τὴ λάσπη αὐτή, ποὺ κι' ἂν φαίνεται χρυσωμένη, ὅμως στὸ βάθος της εἶναι ἕνας ἀπαίσιος βοῦρκος. Ἔρχομαι σὲ σᾶς νὰ μὲ βοηθήσετε», μοῦ εἶπε ξεσπῶντας πάλι σ' ἕνα πνιγμένο σ' ἀναφυλητὰ κλάμμα.

«Ἐλᾶτε... συγχωρέστε την, τοῦ εἶπε παρακλητικὰ ὁ Ὑπαστυνόμος. Δὲ νὑπάρχει πιὸ γλυκειά, πιὸ ἱερὴ πρᾶξι ἀπ' τὴ συγγνώμη. Πρέπει.. Ἀπόφασι χρειάζεται κι' ὕστερα ὅλα τακτοποιοῦνται. Νέοι εἶστε, ἡ ζωὴ εἶναι δική σας. Λίγο θάρρος κι' ὅλα θὰ πᾶνε καλά».

Ἄνοιξε τὸ στόμα του ὁ νέος κάτι νὰ πῇ. Μὰ ἔννοιωθε νὰ τοῦ ἔχῃ κοπῇ ἡ μιλιά. Ὅλ' αὐτὰ τὰ νόμιζε ἕνα ὄνειρο ἐφιαλτικό, ποὺ τὸ γεννοῦσε ἡ ἀρρωστημένη φαντασία του. Νόμιζε πὼς ὁ Ὑπαστυνόμος ἤθελε νὰ παίξῃ μὲ τὸν πόνο του. Σήκωσε τὸ βλέμμα καὶ κύτταξε τὴν καλοκάγαθη μάννα ποὺ καθόταν σὲ μιὰ γωνιὰ μαρμαρωμένη.

«Γιατὶ μοῦ ἔκρυψες τὴν ἀλήθεια;» τὴ ρώτησε μὲ παράπονο.

Τὸν πλησίασε ἡ γρηούλα καὶ τὸν χάϊδεψε τρυφερά.

«Φοβόμουν γυιέ μου, τοῦ εἶπε, ἐνῷ τὰ δάκρυα σχημάτιζαν μικρὰ αὐλάκια στὶς βαθειές της ρυτίδες. Ἔτρεμα μήπως σοῦ ἔκανε περισσότερο κακὸ ἡ σκέψις ὅτι αὐτὴ βρισκόταν σ' ἄλλη ἀγκαλιά... Ἔπρεπε κάτι νὰ σοῦ γράψω, γιὰ νὰ δικαιο-

λογήσω τὴ στάσι της ἀπέναντί σου. Προτίμησα λοιπὸν νὰ στὴν παρουσιάσω πεθαμένη καί...πιστή, παρὰ ζωντανὴ καὶ... ἄπιστη. Ἤξαιρα πόσο τὴν ἀγαποῦσες!!!

«Γι' αὐτὸ δὲν μοῦ ἔδειχνες τὸν Τάφο της; Γι' αὐτό;...»

«Ἔλα, τὸν διέκοψε ὁ Ὑπαστυνόμος. Τί τὰ θέλεις τώρα αὐτά; Μιὰ εἶναι ἡ οὐσία. Νὰ τὴν συγχωρήσῃς!!!»

«Καὶ τώρα ποῦ εἶναι;»

«Στὸ σπίτι μου. Μαζὶ μὲ τὴ γυναῖκά μου».

Σήκωσε ἡ φτωχὴ μάννα τὸ ροζιασμένο της χεράκι καὶ τοῦ χάϊδεψε τὰ μαλλιά. «Συγχώρεσέ τη γυιέ μου. Σὲ παρακαλῶ κι' ἐγώ. Ἡ μαννούλα σου. Ἔλα...πού... νἄχῃς τὴν εὐχή μου!!... Σώστη ἀπὸ τὴν τελικὴ καταστροφή».

Τὸ πρόσωπο τοῦ νέου συσπάσθηκε ἀπ' ἕνα δυνατὸ πόνο. Ἡ ἀγανάχτησι τοῦ ἔπνιγε τὸ λαιμό. Ἡ διαγωγή της τὸν πλήγωσε περισσότερο ἀπὸ τὸ θανατό της. Αὐτή... αὐτή... νὰ τοῦ φερθῇ ἔτσι ποὺ γιὰ χάρι της...

«Ἄ φ ῆ σ τ ε μ ε, φώναξε μὲ φωνὴ πληγωμένου ζῴου. Δὲ θέλω νὰ τὴν ξαίρω... Σηκώθηκε ὁ Ὑπαστυνόμος καὶ πῆρε τὸ καπέλλο του.

«Σκέψου πάλι καὶ ἐδῶ εἴμαστε», τοῦ εἶπε ἥρεμα μ' ὅλη τὴν ἀνεξάντλητη καλωσύνη του.

Ἄνοιξε τὴν πόρτα κι' ἔφυγε στὴ νύχτα. Τὰ βήματά του ἀκούγονταν βαρειά, ἀργά, σταθερά, ν' ἀντηχοῦν μέσα στὸ σκοτάδι...

Ἄνοιξε ἡ γρηούλα τὴν ἀγκαλιὰ καὶ τὸν ἔπνιξε στὰ πελάγη της.

«Συγχώρεσέ την παιδί μου!! Σ' ὁρκίζω στὴν ψυχὴ τοῦ πατερούλη σου...»

Τὸ πρόσωπο τοῦ νέου, ἡμέρεψε μονομιᾶς.

Μ' ἕνα πήδημα βρέθηκε στὸ δρόμο. Λίγο πιὸ κάτω, στὴ γωνιά, εἶδε τὸν Ὑπαστυνόμο νὰ βαδίζῃ μὲ βῆμα ἀργό.

«Κυρ-'Αστυνόμε..., τοῦ εἶπε λαχανιασμένος. Πές της... πές της...»

«Νὰ ἔρθῃ ἔ;; Μπράβο!, ἔτσι μπράβο! Αὔριο ὅλα θὰ πᾶνε καλά», τοῦ εἶπε κεῖνος, ἐνθουσιαμένος ἀπὸ εὐχαρίστησι, χτυπῶντας τὸν προστατευτικὰ στὸν ὦμο.

—Πέρασε καιρός. Καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ γερο-Χρόνου, ἔκαναν γιὰ κάμποσες φορὲς ἀκόμα τὴν μεγαλόπρεπη ἐμφάνισί τους. Περνοῦσαν ἕνα-ἕνα ἀπὸ κάποιο καλοφτιαγμένο σπιτάκι πρὸς τὸ Μοσχᾶτο, καὶ ἔφευγαν γιὰ νὰ ξαναγυρίσουν καὶ πάλι μὲ περισσότερο κέφι ὅταν θὰ ξαναρχόταν ἡ σειρά τους. Κάποτε ἕνα παιδὶ τοῦ γερο-Χρόνου ὁ χιονισμένος Δεκέμβρης, φάνηκε πιὸ περίεργος ἀπ' τ' ἄλλα του τὰ ἀδέρφια. Εἶχε σταθῇ ἔξω ἀπὸ τὸ σπιτάκι καὶ μὲ τὶς μύτες τῶν ποδιῶν του ἀνασηκωμένες, προσπαθοῦσε νὰ περιεργαστῇ τὸ ἐσωτερικό.

Καὶ τότε, εἶδε μιὰ γρηούλα μὲ τὰ γυαλάκια της σκυφτὴ στὸ πλέξιμό της, νὰ λέῃ τὸ παραμύθι τῆς κοκκινοσκουφίτσας στὰ δυὸ παχουλὰ ἐγγονάκια της, ἐνῶ οἱ σπίθες ἀπ' τὴ σόμπα πετοῦσαν σ' ἕνα χαρούμενο ρυθμό. Δίπλα σὲ κάποιο τραπέζι, ἕνας νέος μὲ μιὰ νέα παίζουν χαρτιὰ καὶ κυττάζονται τρυφερὰ στὰ μάτια....

—Καὶ ὁ γερο-Χρόνος, ὅλο καὶ στήνει πιὸ πολὺ τὸν τρελλό του χορὸ κρατῶντας σφιχτὰ ἀπ' τὸ χέρι τοὺς δώδεκα λεβέντες του.

ΤΕΛΟΣ

Ο ΚΛΑΣΣΙΚΟΣ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΝ ΠΟΛΕΩΝ

Ἔκθεσις Ἀστυνόμου Β' κ. **Ι. ΚΟΡΡΕ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΠΙΝΑΞ ΕΠΙΔΟΣΕΩΝ ΕΤΟΥΣ 1953

Ἅλμα

Εἰς ὕψος : 1) Πολίτης Κ. 1.80 μ., 2) Γυφτάκης Δ. 1.75 μ., 3) Κουμουνδοῦρος 2. 1.70 μ., 4) Πανίτσας Κ. 1.70 μ., 5) Μαχαίρας Ν. 1.65 μ., 6) Ζαφείρης Γ. 1.80 μ.

Εἰς μῆκος : 1) Κούκης Η. 6.50,5 μ., 2) Κόρμαλης Λ. 6.33 μ., 3) Πανίτσας Κ. 6.21 μ., 4) Μαχαίρας Ν. 6.17 μ., 5) Κουμουνδοῦρος Δ. 6.09 μ., 6) Παπαβασιλείου Α. 6.06 μ., 7) Γυφτάκης Δ. 6.04 μ., 8) Παπαγεωργίου Δ. 5.71 μ., 9) Ντόντος Κ. 5.60 μ., 10) Σιάγκρης Π. 5.33 μ.

Εἰς τριπλοῦν: β) Κουμουνδοῦρος Δ. 13.86 μ., 2) Ζαφείρης Γ. 12.92 μ., 3) Σιάγκρης Π. 12.66 μ., 4) Ντόντος Κ. 12.06 μ.

Ἐπὶ Κοντῷ : 1) Ντόκος Γ. 3.50 μ., 2) Πανίτσας Κ. 3.20 μ., 3) Γυφτάκης Δ. 3 μ.

Δισκοβολία

Ἐλευθέρα: 1) Τρουλλινὸς Ε. 36.16 μ., 2) Γυφτάκης Δ. 35.04 μ.,3) Παπαγεωργίου Δ. 31.79 μ., 4) Βρεττὸς Ι. 31.10 μ., 5) Κοντὸς Δ. 30.40 μ., 6) Ντόκος Γ. 29 μ., 7) Πανίτσας Κ. 26.41 μ., 8) Κόρμαλης Λ. 26.38 μ.

Ἑλληνική: Τρουλλινὸς Ε. 32.90 μ.

Σφαιροβολία

1) Τρουλλινὸς Ε. 12.95 μ., 2) Σταυρόπουλος Σ. 10.72 μ., 3) Κοντὸς Δ. 10.70 4) Γυφτάκης Δ. 10.30 μ. 5) Πανίτσας Κ. 9.37 μ.

Ἀκοντισμὸς

1) Παπαγεωργίου Δ. 59.08 μ., 2) Παπαγεωργίου Α. 52.88 μ., 3) Ζαφείρης Γ. 48.31 μ. 4) Γυφτάκης Δ. 42 μ., 5) Πανίτσας Κ. 40.52 μ., 6) Ντόκος Γ. 38.45 μ., 7) Βασιλάκης Γ. 38.40 μ., 8) Κόρμαλης Λ. 32.20 μ.,

Σφαιροβολία

Τρουλλινὸς Ε. 46.08 μ.

Πένταθλον

1) Κόρμαλης Λ. βαθμοὶ 2.141 (Ν.Φ. βαθμ.). Κατετάγη (4ος εἰς τὸ Πανελλήνιον Πρωτάθλημα Πεντάθλου, ἔτους 1953, μὲ τὰς ἑξῆς ἐπιδόσεις:
Μῆκος 6.33 μ. Ἀκόντιον 32.20 μ. Δίσκος 26.38 μ. 1.500 μ. 4.'42''4.

2) Παπαγεωργίου Δ. βαθμοὶ 2.043 (Ν.Φ.Β.). Κατετάγη (5ος) εἰς τὸ Πανελλήνιον Πρωτάθλημα Πεντάθλου, ἔτους 1953, μὲ τὰ ἑξῆς ἐπιδόσεις :
Μῆκος 5.7β μ. Ἀκόντιον 59.08 μ. 200 μ., 26''8. Δίσκος 31.79 μ. 1.500 μ. 5'15''1.

3) Γυφτάκης Δ. βαθμοὶ 1.804 (Ν.Φ.Β.). Κατετάγη (7ος) εἰς τὸ Πανελλήνιον Πρωτάθλημα Πεντάθλου, ἔτους 1953, μὲ τὰς ἑξῆς ἐπιδόσεις :
Μῆκος 5.86 μ. Ἀκόντιον 42 μ. 200 μ. 25''. Δίσκος 34 μ. 1.500 μ. 5'25''3.

Δέκαθλον

1) Πανίτσας Κ. βαθμοὶ 2.978. Κατετάγη (2ος) εἰς τὸ Πανελλήνιον Πρωτάθλημα Δεκάθλου ἔτους 1953, μὲ τὰς ἑξῆς ἐπιδόσεις :
1ης ἡμέρας. 100 μ. 12''1. Μῆκος 5.96 μ. Σφαῖρα 9.37 μ. Ὕψος 1.60 μ. 400 μ. 57''3.

2ας ἡμέρας: 110 μ. ἐμπ. 18''2. Δίσκος 26.40 μ. Κοντῷ 3.10 μ. Ἀκόντιον 0. 52 μ. 1.500 μ. 5'01''4.

2) Γυφτάκης Δ. βαθμοὶ 3867. Κατετάγη (3ος) εἰς τὸ Πανελλήνιον Πρωτάθλημα Δεκάθλου, ἔτους 1953, μὲ τὰς ἑξῆς ἐπιδόσεις :
1ης ἡμέρας: 100 μ. 12''3, Μῆκος 5. 65μ. Σφαῖρα 10.30 μ. Ὕψος 1.70 μ. 400 μ. 56''6..
2ας ἡμέρας: 110 μ. ἐμπ. 20''6. Δίσκος 34 μ. Κοντῷ 3 μ. Ἀκόντιον 40.01 μ. 1.500 μ. 5'19''.

3) Κόρμαλης Λ. Μετέσχε μόνον εἰς δύο

ἀγωνίσματα: 400 μ. 54″ 1.500 μ. 4′ 42″.

Ἀστυν. Ἀθλητ. Πεπραγμένα 1953

Α) Τριεθνεῖς Ἀγῶνες Στίβου, τελεσθέντες ἐν Ἀθήναις τὴν 28 καὶ 19-6-1953. Μετέσχον καὶ οἱ ἀστυφύλακες ἀθληταὶ Σίλλης καὶ Κόρμαλης 400 μ. καὶ 4Χ 400 μ.

Β) Ἀγῶνες Στίβου Ἐθνικῶν ὁμάδων Ἑλλάδος—Αἰγύπτου, τελεσθέντες ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, τὴν 11 καὶ 12-7-1953. Μετέσχον καὶ οἱ ἀστυφύλακες—ἀθληταὶ Σίλλης Β. 200, 400 καὶ 4Χ400, καὶ Κόρμαλης 400 καὶ 4Χ400. Ἡ Ἑλληνικὴ Ἐθνικὴ Ὁμὰς εἰς τὴν Σκυταλοδρομίαν 4Χ 400 μ. ὅπου συμμετεῖχον καὶ οἱ δύο ἀστυφύλακες κατέρριψε τὴν ἐθνικήν μας ἐπίδοσιν.

Γ) Διεθνεῖς Στρατιωτικοὶ Ἀγῶνες Στίβου (C.S.M.) τελεσθέντες ἐν Βρυξέλλαις Βελγίου, τὴν 24 καὶ 26-7-1953. Μετέσχον καὶ οἱ ἀστυφύλακες—ἀθληταί: Σίλλης, Κόρμαλης καὶ Τρουλλινός. Ὁ Σίλλης, τερματίσας 2ος εἰς τὸν δρόμον 400 μ., ἐδημιούργησε νέαν Ἐθνικὴν Ἑλληνικὴν ἐπίδοσιν, μὲ τὸν ἄριστον χρόνον 48″2.

Δ) Ὁ Σίλλης ἐξεπροσώπησε τὰ ἐθνικά μας χρώματα, εἰς τοὺς διεξαχθέντας ἐν Κωνσταντινουπόλει τὴν 1 καὶ 2-8-53 διεθνεῖς Ἀγῶνας Στίβου ἐπιτυχῶς.

Ε) ΣΤ′ Πανελλήνιοι Ἀγῶνες Ἐνόπλων Δυνάμεων τῆς 26-8-1953.

Εἰς τὰ ἀγωνίσματα Στίβου ἡ Ἀθλητικὴ Ὁμὰς τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἐπέτυχε Α νίκας 4, Β νίκας 1, Γ νίκας 5, Δ νίκας 4 καὶ Ε νίκας 4.

ΣΤ) Ἑλληνογερμανικοὶ Ἀγῶνες Στίβου τελεσθέντες ἐν Ἀθήναις τὴν 9 καὶ 10-9-1953 εἰς Στάδιον. Μετέσχον καὶ οἱ ἀστυφύλακες—ἀθληταὶ Κουμουνδοῦρος, Σίλλης καὶ Κόρμαλης.

ΠΙΝΑΞ ΕΠΙΔΟΣΕΩΝ ΕΤΟΥΣ 1954

Δρόμος

100 μ.: 1) Κόρμαλης Λ. 11″2, 2) Σίλλης Β. 11″5, 3) Παπακωνσταντίνου Πρ. 11″6, 4) Διαμαντῆς Α. 11″7.

200 μ.: 1) Σίλλης Β. 22″2, 2) Κόρμαλης Λ. 22″7, 3) Παπακωνσταντίνου Πρ. 24″.

400 μ.: 1) Σίλλης Β. 48″4, 2) Κόρμαλης Λ. 50″1, 3) Παπαδόγιαννης Μ. 53″1, 4) Κωτσαύτης Δ. 53″3, 5) Ἀναστασόπουλος Α. 53″6.

500 μ.: Σίλλης Β. 1′07″ (Ἑλλην. Ρεκόρ).

800 μ.: 1) Σίλλης Β. 1′54″5, 2) Κωτσαύτης Δ. 2′03″3, 3) Παπαδόγιαννης Μ. 2′06″, 4) Κόρμαλης Λ. 2′06″.

1000 μ.: 1) Κωτσαύτης Δ. 2′44″4, 2) Σύριος Ι. 2′47″4, 3) Πολυτσέρης Ζ. 2′51″6.

1500 μ.: 1) Πολυτσέρης Ζ. 4′22″2, 2) Μουρᾶς Α. 4′35″.

3000 μ.: 1) Σύριος Ι. 9′12″4, 2) Πολυτσέρης Ζ. 9′33″2.

2 μίλλια Ἀγγλικά: 3215 μ.: 1) Σύριος Ι. 9′56″4, 2) Μουρᾶς Α. 10′31″.

5.000 μ.: 1) Σύριος Ι. 15′50″6, 2) Μουρᾶς Α. 16′35″.

10.000 μ.: Σύριος Ι. 33′36″3.

110 μ. μετ' ἐμποδίων: 1) Πολίτης Κ. 16″2, 2) Μαχαίρας Ν. 17″, 3) Πανίτσας Κ. 17″, 4) Ζαφείρης Γ. 18″2.

200 μ. μετ' ἐμποδίων: 1) Πολίτης Κ. 28″, 2) Κόρμαλης Λ. 30″

400 μ. μετ' ἐμποδίων: Ἀναστασόπουλος Α. 62″2.

1500 μ. μετ' ἐμποδίων: Σύριος Ι. 4′46″ (Ἑλλην. Ρεκόρ).

3000 μ. μετ' ἐμποδίων: Σύριος 9′54″2.

Σκυταλοδρομία

4Χ100 μ.: Οὐδέν.

4Χ400 μ.: Β′ Ὁμὰς Ἀστυνομίας 3′45″6.

Ζ′ Πανελλήνιοι Ἀγῶνες Ἐνόπλων Δυνάμεων 30-10-54

Ἅλμα

Εἰς ὕψος: 1) Πολίτης Κ. 1.84μ., 2) Γυφτάκης Δ. 1.75 μ., 3) Κουμουνδοῦρος Δ. Γ1.70μ., 4) Μαχαίρας Ν. 1.65μ., 5) Ζαφείρης Γ. 1.50μ.

Εἰς μῆκος: 1) Κούκης Η. 6.65 μ., 2) Ντόντος Κ. 6.50μ., 3) Μαχαίρας Ν. 6.21μ., 4) Πανίτσας Κ. 8.81μ., 5) Κουμουνδοῦρος Δ. 5.77 μ.

Εἰς τριπλοῦν: 1) Κουμουνδοῦρος Δ.

13.99μ., 2) Ντόντος Κ. 13.89μ., 3) Κούκης Η. 13.46μ., 4) Παπαγεωργίου Δ. 13.96μ., 5) Σιάγκρης Π. 12.53μ.
Ἐπὶ κοντῷ: 1) Ντόκος Γ. 3.60μ., 2) Πανίτσας Κ. 3μ.

Δισκοβολία

Ἐλευθέρα: 1) Γυφτάκης Δ. 34.04μ., 2) Βρεττὸς Ι. 33μ., 3) Παπαγεωργίου Δ. 29.91μ.
Ἑλληνική: 1) Τρουλλινὸς Ε. 32.37μ.

Σφαιροβολία

1) Παπαγεωργίου Δ. 11.35 μ., 2) Σταυρόπουλος Σπ. 10.80 μ.

Ἀκοντισμὸς

1) Παπαγεωργίου Δ. 61.29μ., 2) Παπαγεωργίου Ἀνδρ. 56.06μ. 3) Ζαφείρης Γ. 46.28 μ.

Σφυροβολία

Τρουλλινὸς Ε. 44.99μ.

Ἀστυν. Ἀθλητ. Πεπραγμένα 1954

Α) Πανελλήνιον Πρωτάθλημα Ἀνωμάλου Δρόμου Ἐνόπλων Δυνάμεων, τελεσθὲν ἐν Ἀθήναις, τὴν 28-3-54, εἰς Φιλοθέην.

Ἡ Ἀστυνομία μετέσχε διὰ πλήρους 12μελοῦς ὁμάδος. Εἰς τὸ ἀτομικόν, ἀποστάσεως 5.000 μ., κατέλαβε τὴν 3ην καὶ 6ην θέσιν, διὰ τῶν ἀστυφυλάκων Σύριου καὶ Μουρᾶ.

Β) Ἀγῶνες Στίβου Ἐθνικῶν Ὁμάδων Ἑλλάδος—Αἰγύπτου, τελεσθέντες ἐν Ἀθήναις τὴν 8 καὶ 9-5-1954 εἰς Στάδιον.

Περιελήφθησαν καὶ ἑπτὰ ἀστυφύλακες ἀθληταί.

Γ) Διεθνεῖς Ἀγῶνες Στίβου, τελεσθέντες ἐν Βελιγραδίῳ, τὴν 19 καὶ 20-6-54.

Μετέσχε καὶ ὁ ἀστυφύλαξ Σίλλης.

Δ) Βαλκανικοὶ Ἀγῶνες, τελεσθέντες ἐν Βελιγραδίῳ τὴν 24 καὶ 25-9-1954.

Μετέσχον καὶ 4 ἀστυφύλακες ἀθληταί.

Ε) Διεθνὲς Στρατιωτικὸν Πρωτάθλημα Στίβου τελεσθὲν ἐν Τίλμπουργκ—Ὁλλανδίας, τὴν 30 καὶ 31 Ἰουλίου 1954.

Μετέσχον καὶ οἱ ἀστυφύλακες ἀθληταὶ Σίλλης καὶ Παπαγεωργίου.

Ὁ Σίλλης ἐτερμάτισε 2ος εἰς τὸν δρόμον 400 μ. εἰς χρόνον 48''4.

ΣΤ) Πανευρωπαϊκὸν Πρωτάθλημα Στίβου, τελεσθὲν ἐν Βέρνῃ — Ἑλβετίας, κατὰ μῆνα Αὔγουστον ἔτους 1954.

Μετέσχε καὶ ὁ ἀστυφύλαξ ἀθλητὴς Σίλλης Β.

Ζ) Ἑλληνονορβηγικοὶ Ἀγῶνες Στίβου, τελεσθέντες ἐν Ἀθήναις τὴν 14 καὶ 15-9-1954.

Μετέσχον ἑπτὰ ἀστυφύλακες ἀθληταί.

Η) Πανελλήνιοι Ἀγῶνες Ἐνόπλων Δυνάμεων, τελεσθέντες ἐν Ἀθήναις τὴν 3-10-1954 εἰς Στάδιον.

Εἰς τὰ ἀγωνίσματα στίβου μετέσχε καὶ ἡ Ἀστυνομία, οἱ ἀστυφύλακες ἀθληταὶ τῆς ὁποίας, ἐπὶ συνόλου 23 ἀγωνισμάτων, ἐπέτυχον Α νίκας 7, Β νίκας 4, Γ' νίκας 6, Δ νίκας 3, Ε νίκας 3, ΣΤ νίκας 1.

Ἡ Ἀστυνομικὴ Ὁμὰς ἐπραγματοποίησε τὴν καλλιτέραν ἐμφάνισιν.

Θ) Ἀθλητικὴ Ἡμερὶς Στίβου Ἐθνικῶν Ὁμάδων Ἑλλάδος—Ἰταλίας, τελεσθεῖσα εἰς Μπάρι—Ἰταλίας, τὴν 23-10-54.

Μετέσχον καὶ οἱ ἀστυφύλακες ἀθληταὶ Σίλλης, Κόρμαλης καὶ Πολίτης.

(Συνεχίζεται)

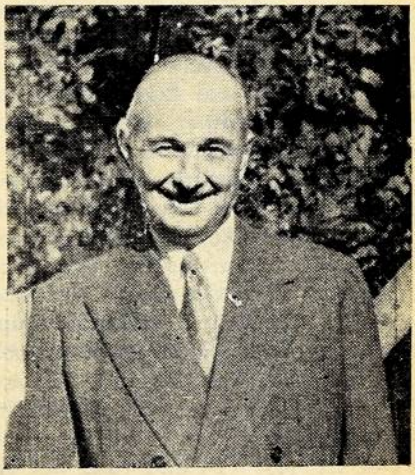
Ὁ Κλήδονας

Ὑπὸ κ. **ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΣΚΟΥΖΕ**

Πολλὲς ἀπὸ τὶς παληὲς καὶ ὡραῖες συνήθειες, ποὺ εἶχαν μέσα τους τὴν πίστη πρὸς τὶς ἀνώτερες δυνάμεις, καθὼς καὶ τὴ συγκινητικὴ ἀφέλεια τῶν ἀγνῶν ἀνθρώπων τοῦ παληοῦ καλοῦ καιροῦ, σβύνουν σιγὰ-σιγά...

Ἀλλὰ οἱ θρῦλοι καὶ οἱ παραδόσεις, οἱ συνήθειες καὶ οἱ δοξασίες ἀφήνουν ὁπωσδήποτε καὶ τὰ σημάδια τους καὶ ὅπου ἀκόμη ἔσβυσαν τελείως. Ἡ ἀνάμνησίς των μένει ζωντανὴ σ' ὅλους ἐμᾶς τοὺς παληοὺς Ἀθηναίους καὶ ἀπὸ γενεὰ σὲ γενεὰ παραδίδεται ἡ ἀγάπη πρὸς τὰ περασμένα καὶ τ' ἀξέχαστα, ποὺ μοιάζουν σὰν ψυχικὴ ὄαση μέσα στὴ σημερινὴ Σαχάρα τοῦ ὑλισμοῦ.

Καὶ ὅσοι ὅμως τὰ λησμονοῦν γιὰ λίγο, τὰ ἀναθυμοῦνται κάθε τόσο, ὅταν ἔρχωνται ὡρισμένες γιορτὲς καὶ ἱστορικὲς ἡμερομηνίες. Μιὰ τέτοια ἡμέρα εἶναι καὶ ἡ γιορτὴ τοῦ Ἅη Γιάννη τῆς 24ης Ἰουνίου. Προχθὲς ἀκριβῶς μὲ τὶς φωτιὲς καὶ τὰ ριζικάρια ξαναγυρίσαμε μὲ νοσταλγία τὴ σκέψη μας στὰ περασμένα καὶ σὰν σὲ κινηματογραφικὴ ταινία ξαναΐδαμε στὶς παληὲς Ἀθηναϊκὲς γειτονιές, τὶς μεγάλες λαμπαδιαστὲς φωτιὲς καὶ τὶς μεγάλες παρέες μὲ ὁμορφοκόριτσα ποὺ ζητοῦσαν νὰ μάθουν τὴν τύχη τους μὲ τὸν κλήδονα. Τὸ ὡραῖο ἔθιμο δὲν ἔσβυσε. Ὅπως ἐγίνετο καὶ ἄλλοτε, ὁ Κλήδονας εἶναι στὶς δόξες του στὶς λαϊκὲς ἰδίως συνοικίες τῶν Ἀθηνῶν τὸ ἀπόγευμα τῆς παραμονῆς τοῦ Ἅη Γιάννη. Πρὸς τὴ δύση τοῦ ἥλιου τὰ μεγαλύτερα παιδιὰ καὶ τὰ κορίτσια μὲ τὴν ἐπίβλεψη τῶν μεγάλων μάζευαν τὰ ὑλικὰ τῆς φωτιᾶς. Κάθε Ἀθηναϊκὸ σπίτι ἔπρεπε νὰ δώσῃ κάτι, ξύλο, παληὸ ἄχρηστο ἔπιπλο καὶ ὁτιδήποτε ἄλλο γιὰ νὰ καῇ στὴ φωτιὰ τοῦ Ἅη Γιάννη. Ἔπρεπε ἐπίσης ἀπὸ ὅλα τὰ σπίτια νὰ μαζευτοῦν οἱ «Μάηδες», δηλαδὴ τὰ μαραμένα πιὰ στεφάνια ποὺ εἶχαν κρεμαστῆ ἀπὸ τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτομαγιᾶς στὰ μπαλκόνια ἢ τὶς ἐξώθυρες.

Ὁ κ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΚΟΥΖΕΣ

Μὲ ξερὰ χόρτα καὶ μικρὰ ξερὰ κλαδιὰ ἄναβαν μόλις νύχτωνε τὴ μεγάλη φωτιὰ σὲ κάθε γειτονιά, καὶ κορίτσια μαζὶ μὲ ἀγόρια, παρουσία καὶ τῶν ἡλικιωμένων, ἄρχιζαν νὰ πηδοῦν πάνω ἀπὸ τὶς φλόγες μὲ φωνὲς καὶ μὲ χάχανα.

Σ' ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος πηδοῦσαν τὴ φωτιὰ γιὰ γοῦρι ἢ γιὰ νὰ φεύγουν οἱ ψύλλοι καὶ οἱ κορέοι, ἢ σιγὰ-σιγά, ὅπως σήμερα, γιὰ παιχνίδι. Στὴν παληὰ Ἀθήνα ὅμως τὴ φωτιὰ ἔπρεπε νὰ τὴν πηδήσουν τρεῖς φορὲς χωρὶς δυσκολία, γιὰ νὰ μὴν ἀρρωστήσουν ἀπὸ θέρμες, δηλαδὴ ἀπὸ ἑλονοσία ποὺ ἦταν στὶς δόξες της, λόγῳ τοῦ ὅτι ὑπῆρχαν τότε στὴν Ἀθήνα πολλὰ βαλτονέρια. Πολλὰ μικρὰ ἀτυχήματα γίνονταν μὲ τὰ κορίτσια, ποὺ εἶχαν μακριὰ βέβαια φουστάνια, τὰ ὁποῖα δὲν μποροῦσαν σὲ καμμιὰ περίπτωση ἀπὸ σεμνότητα, νὰ ἀνασηκώσουν ἔστω καὶ κατὰ ἕνα πόντο.

Μετὰ ἀπὸ τὶς φωτιὲς ἐρχόταν ἡ σειρὰ τοῦ Κλήδονα. Τὸ ἔθιμο αὐτὸ ποὺ σὲ πολ-

λὲς περιοχὲς τῆς Πατρίδος μας, διατηρεῖται ἀκόμη, εἶναι ἀπὸ τὰ γνησιότερα ὅσο καὶ ἀρχαιότερα Ἑλληνικὰ μέσα μαντείας τῆς τύχης. Πραγματικὰ ἀπὸ τὴν Ὁμηρικὴ ἀκόμη ἐποχή, ἔχουμε τὴ μαντεία καὶ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῶν Βυζαντινῶν ἔχουμε τὸ ἐντελῶς ὅμοιο ἔθιμο μὲ τὸν Κλήδονα, ποὺ λεγόταν «Κληδονισμός». Εἶναι μάλιστα ἀπόλυτα βέβαιο, ὅτι ἀπὸ μᾶς τοὺς Ἕλληνας τὸ ἔθιμο αὐτὸ μεταδόθηκε καὶ στοὺς γειτονικούς μας λαοὺς τοὺς Τούρκους, τοὺς Βουλγάρους καὶ τοὺς Ἀλβανούς.

Στὴν παληὰ Ἀθήνα, σ' ὅλες σχεδὸν τὶς συνοικίες καὶ πολὺ περισσότερο στὶς λαϊκὲς γειτονιές, ἀπὸ τὶς 23 Ἰουνίου τὸ πρωῒ μαζευόντουσαν κορίτσια συντροφιὲς καὶ συμφωνοῦσαν σὲ ποιὸ σπίτι μιᾶς ἀπὸ τὴν παρέα θὰ «ἀνοίγανε τὸν Κλήδονα». Ἐννοεῖται ὅτι κάθε κορίτσι ἤθελε ἔτσι γιὰ τὸ καλὸ καὶ ἀπὸ φιλότιμο, νὰ προτιμηθῇ τὸ δικό της σπίτι. Τελικὰ ἂν διαφωνοῦσαν, ἄφηναν τὸν κλῆρο ν' ἀποφασίσῃ. Τόριχναν δηλαδὴ στὴν τύχη. Ἀπαραίτητο γιὰ τὸν Κλήδονα ἦταν ἕνα μπακιρένιο ἢ ἀσημένιο δοχεῖο νεροῦ. Αὐτὸ τὸ δοχεῖο τὸ γέμιζαν μὲ ἀμίλητο νερὸ ποὺ ἔφερνε ἀπὸ τὴ βρύσῃ ἢ ἔβγαζε ἀπὸ τὸ πηγάδι τοῦ σπιτιοῦ ἕνα ἀγόρι ἢ ἕνα κορίτσι χωρὶς νὰ μιλήσῃ σὲ κανένα. Τὰ κάπως εὔπορα σπίτια εἶχαν βέβαια, τότε, ποὺ ἡ Ἀθήνα εἶχε ἀρκετὴ λειψυδρία, πηγάδι στὴν αὐλή τους, κι' ἔτσι ἦταν κάπως εὐκολώτερο τὸ παιδὶ ἢ τὸ κορίτσι νὰ μὴ μιλήσῃ μέχρι τὴν ὥρα ποὺ θὰ γέμιζε μὲ νερὸ τὸ δοχεῖο ὅπου θὰ ἔριχναν τὰ ριζικάρια. Μὰ ἢ ἀπὸ τὸ πηγάδι ἢ ἀπὸ τὴ βρύση, ἔπαιρνε τὸ νερὸ τὸ νεαρὸ ἀγόρι ἢ κορίτσι καὶ οἱ ἄλλοι μὲ κάθε τρόπο, μὲ πειράγματα πολὺ δεικτικά, μὲ τσιμπήματα, μὲ κατάβρεγμα μὲ νερὸ κλπ. προσπαθοῦσαν νὰ τὸ κάνουν νὰ μιλήσῃ. Ἀλλὰ τὸ κορίτσι ἢ τὸ ἀγόρι ποὺ εἶχε τὴν τύχη νὰ κουβαλήσῃ τὸ ἀμίλητο νερό, τὸ ἔπαιρνε ζήτημα φιλοτιμίας καὶ ἔκαμε τὰ ἀδύνατα δυνατὰ νὰ μὴ βγάλῃ μαλλιά, γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ χάλαγε ὁ Κλήδονας καὶ θὰ τὸ ζάλιζαν στὶς κοροϊδίες ὅλο τὸ χρόνο.

Τὰ κορίτσια τῆς συντροφιᾶς ἐν τῷ μεταξύ, ἀμέσως μετὰ τὴν δύση τοῦ ἥλιου, ἔστελναν στὸ σπίτι ποὺ θ' ἀνοιγόταν ὁ Κλήδονας, ἀπὸ κάτι δικό τους ἀσημένιο ἢ χρυσό, ἢ ὁτιδήποτε ἄλλο μικροαντικείμενο, π.χ. ἕνα δαχτυλίδι, ἕνα σκουλαρίκι, μιὰ δακτυλίθρα, ἕνα κουμπὶ κ.λ.π. ποὺ «μελετιῶταν» μὲ ὡρισμένο ὄνομα. Αὐτὰ ἦσαν τὰ ριζικάρια τῆς καθεμιᾶς. Ὅλα αὐτὰ τὰ ἔρριχναν στὸ δοχεῖο μὲ τὸ ἀμίλητο νερὸ καὶ ὕστερα τὸ ἔκλειναν καλὰ μὲ κόκκινο μανδῆλι ποὺ τὸ ἔδεναν μὲ σπάγγο καὶ τὸ κλείδωναν λέγοντας : **«Κλειδώνουμε τὸν Κλήδονα μὲ τ' Ἅη Γιαννιοῦ τὴ χάρη, κι' ὅποια ἔχει καλὸ ριζικὸ νὰ δώσῃ νὰ τὸ πάρῃ».**

Ὕστερα τὸ δοχεῖο αὐτὸ τὸ τοποθετοῦσαν στὸν κῆπο κάτω ἀπὸ τριανταφυλλιὰ ἢ στὰ κεραμίδια, γιὰ νὰ τὸ βλέπουν τ' ἀστέρια, καὶ τὸ πρωῒ-πρωῒ προτοῦ ἀνατείλῃ ὁ ἥλιος καὶ τὸ ἰδῇ, τὸ ἔπαιρναν καὶ τὸ τοποθετοῦσαν μέσα στὸ σπίτι ὅπου τὸ φύλαγαν μὲ προσοχή. Τὸ ἀπόγευμα πιὰ τῆς 24ης Ἰουνίου, μαζεύονταν ὅλα τὰ κορίτσια σὲ κύκλο γύρω ἀπὸ τὸ δοχεῖο καὶ τραγουδοῦσαν λέγοντας : **«Ἀνοίγουμε τὸν Κλήδονα μὲ τ' Ἅη Γιαννιοῦ τὴ χάρη, κι' ὅποια ἔχει καλὸ ριζικὸ σήμερα νὰ τὸ πάρῃ».**

Τότε πιὰ ἔφτανε ἡ μεγάλη στιγμή, ἡ ἱερὴ γιὰ τὰ κορίτσια τῆς παληᾶς Ἀθήνας. Κάθε κοπέλλα μὲ τὴν σειρά της ἔλεγε ἕνα δίστιχο καὶ ἕνα ἀγόρι ἔβγαζε ἀπὸ τὸ δοχεῖο ἕνα ριζικάρι. Τότε λοιπὸν ἔβλεπαν ποιᾶς ἦτανε τὸ ριζικάρι καὶ τὸ δίστιχο ποὺ εἶχε εἰπῆ προηγουμένως ἡ κοπέλλα ἦταν ἡ τύχη αὐτῆς ποὺ βγῆκε τὸ δαχτυλίδι ἢ τὸ σκουλαρίκι. Ἔπειτα πάλι, ἄλλη κοπέλλα μὲ τὴν σειρά της, ἔλεγε ἔτσι στὴν τύχη, ἄλλο δίστιχο, τὸ παιδὶ ἔβγαζε ἄλλο ριζικάρι, ἦταν καὶ ἡ προφητεία γιὰ τὴν κάθε κοπέλλα ποὺ συμμετεῖχε στὸν Κλήδονα. Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὰ σοβαρὰ δίστιχα, ὑπῆρχαν καὶ τὰ ἀστεῖα, τὰ σατυρικὰ καὶ τσουχτερὰ πειράγματα, ποὺ ἔκαναν τὶς κοπέλλες νὰ λιγώνονται ἀπὸ τὰ γέλοια. Γιατί, ἔτσι εἶναι ἡ ζωή. Σιγὰ-σιὰ ἔπαυσαν νὰ πιστεύουν ὅπως ἄλλοτε στὶς προβητεῖες οἱ κοπέλλες.

Αὐτὲς εἶναι μερικὲς ἀπὸ τὶς ἀναμνήσεις τοῦ παληοῦ καλοῦ καιροῦ, οἱ ὁποῖες ἔρχονται κάθε χρόνο τέτοιες μέρες στὴν μνήμη τῶν παλαιοτέρων Ἀθηναίων, ποὺ νοσταλγοῦν μέσα στὴν πολυθόρυβη σημερινὴ πρωτεύουσα τὴ γοητεία τῆς παληᾶς Ἀθήνας.

Κυρίες τοῦ Ο. Φ. Α. Α., οἱ οἰκογένειες τῶν Ἀστυνομικῶν Σᾶς εὐγνωμονοῦν!!!

Ὑπὸ δοκ. Ἀρχιφύλακος κ. **ΣΠΥΡΟΥ ΠΗΛΟΥ**

Ποιὸς κακεντρεχὴς εἶπε κάποτε ὅτι οἱ γυναῖκες δὲν ἔχουν καρδιά; Ποιὸς τόλμησε νὰ πῇ τέτοιο ψέμμα;

Σκέφτουμε ἀπόψε αὐτὰ τὰ λόγια καὶ ἀγανακτῶ, καὶ θἄθελα πολὺ νὰ εἶχα τούτη τὴ στιγμὴ, ἐδῶ κοντά μου, αὐτὸν τὸν «φτηνὸ φιλόσοφο» νὰ τὸν ρωτήσω:

«...Ποῦ λοιπόν, ἔξυπνε κύριε, στηρίζεις τὴν ἀνόητη θεωρία σου; Γιὰ ποιὸ πρᾶγμα τὶς κατηγορεῖς; Σὲ ποιὸν τομέα τῆς ζωῆς δὲν ἔδωσαν τὸ παρόν; Ποῦ ὑστέρησαν σὲ αἰσθήματα; Μήπως εἶναι ψέμματα ὅτι αὐτὲς ἔσπρωξαν μπροστὰ καὶ ἐνέπνευσαν καὶ ἐμψύχωσαν τόσους καὶ τόσους Μεγάλους Ἄνδρες, ποὺ ἡ μνήμη τους θὰ μείνῃ στενὰ συνδεδεμένη μὲ τὰ πιὸ ὑπέροχα ἀνθρώπινα ἐπιτεύγματα; Μήπως εἶναι ψέμματα ὅτι αὐτὲς στέκουν ἄγγελοι παρηγοριᾶς καὶ ὁμορφαίνουν τὴ ζωή μας ὅταν κινδυνεύουμε νὰ γκρεμιστοῦμε σὲ μιὰν Ἄβυσσο, δίνοντας τὴ μεγάλη μάχη τῆς ζωῆς; Μήπως εἶναι ψέμματα ὅτι αὐτὲς σὰν μητέρες, σὰν σύζυγοι, σὰν ἀδελφοὶ θυσιάζουν κάθε ἀπόλαυση γιὰ νὰ φανοῦν ἄξιες τῆς θέσεώς της; Μήπως στὸ μητρικὸ χάδι δὲν χρεωστᾶμε τὶς πρῶτες δειλὲς εὐτυχισμένες στιγμὲς μας, ὅταν ἀνίσχυρα καὶ ἀδύναμα πλάσματα μπαίνουμε στὸ κατῶφλι τῆς ζωῆς ἄπειροι ἀγωνιστὲς τῆς βιοπάλης της;...»

Ἀλλὰ οἱ γυναῖκες δὲν ἔχουν νομίζω ἀνάγκη συνηγόρου. Τὰ ἔργα τους μιλᾶνε. Καὶ λένε γι' αὐτὲς τὶς παράξενες, πανόμορφες ἡρωΐδες ποὺ καθένας μας κάτι τὶς χρεωστᾶ.

Μὰ πιὸ πολὺ ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους ἐμεῖς οἱ ἀστυνομικοὶ καὶ οἱ οἰκογένειές μας χρεωστᾶμε στὶς γυναῖκες τὸ πᾶν...

Γιατὶ ἐμεῖς, ἀντιμετωπίζοντας χιλιάδες ὑλικὰ καὶ ἠθικὰ προβλήματα σχετικὰ μὲ τὴν μόρφωση καὶ τὴν ἀνατροφὴ τῶν παιδιῶν μας, βρήκαμε σὲ μιὰ γυναικεία ὀργάνωση τὴ στοργή, τὴν κατανόηση, τὴ βοήθεια, τὴν ἀγάπη...

Μὴν πῆτε ὅτι εἶμαι ὑπερβολικός...

Θυμηθῆτε τὸν Ο.Φ.Α.Α.... τὸν ἀποτελοῦν κυρίες τοῦ ἐκλεκτοῦ κόσμου τῆς πρωτευούσης... Κι' αὐτὲς οἱ κυρίες ἀγγάλιασαν στοργικὰ τὰ παιδιά μας, ὅταν ἐμεῖς ἀφοσιωμένοι στὸ δύσκολο καὶ τραχὺ ἔργο μας ἀντιμετωπίζαμε χιλιάδες προβλήματα γιὰ τὴν μόρφωση καὶ τὴν ἐπαγγελματική τους κατάρτιση καὶ τοὺς προσέφεραν ὁλόκληρη τὴν πολύτιμη ἀγάπη τους, τὴν ἐξοχή, τὸν καθαρὸ ἀέρα, τὴ χαρά, τὸ γέλιο, τὴν ἐκπαίδευση, τὴν τέχνη...

Ὁ Ο.Φ.Α.Α.!!! Σὲ στάση προσοχῆς ἂς ἀποτίσουμε φόρο τιμῆς κι' εὐγνωμοσύνης στὶς κυρίες ποὺ τὸν ἀποτελοῦν καὶ ποὺ ἔχουν κερδίσει μὲ τὰ ἔργα τους τὴν παντοτεινή μας ἀγάπη...

Ὁ Ο.Φ.Α.Α. λοιπὸν ὠργάνωσε τὸ ἀπόγευμα τῆς Παρασκευῆς τὴν πρώτη Ἰουνίου μιὰ σεμνὴ ἀξέχαστη γιορτή, στὸ Μορφωτικὸ Κέντρο του στὴν ὁδὸν Κολοκοτρώνη, γιὰ τὴ λήξη τῶν μαθημάτων του τῆς ἐφετεινῆς περιόδου...

Τὴν παρακολούθησα αὐτὴν τὴν γιορτὴ κι' ἀναπολῶντας τὶς στιγμὲς ποὺ πέρασα στὴν κομψὴ σάλλα τοῦ Κέντρου, αἰστάνουμαι τόση γαλήνη καὶ εὐτυχία μαζί...

Θυμᾶμαι συγκινημένος τὴν θαυμάσια διακοσμημένη αἴθουσά του, ὅπου ἐπικρατοῦσε μιὰ ζεστή, φιλόξενη, χαρούμενη, ἀτμόσφαιρα, καθὼς εἶχε συγκεντρωθῆ τόσος κόσμος... Θυμᾶμαι τὸ λόγο τῆς Κας Προέδρου, τὰ εὐτυχισμένα χαμόγελα

τῶν παιδιῶν, τὰ χειροκροτήματα τῶν παρευρεθέντων, καὶ νοιώθω τὴν ἀνάγκη νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἔζησα διαλεχτὲς στιγμὲς κοντά τους...

Μ' ἕνα γλυκό, μελλῳδικὸ τροπάριο, ποὖψελνε ἡ χορῳδία τῶν παιδιῶν, ἀρχίνησε ἡ ἀλησμόνητη ἐκείνη γιορτή... Κι' ἦταν αὐτὸ τὸ τροπάριο μιὰ εὐχαριστήρια δέηση τῶν μαθητῶν νὰ προστατεύῃ τὶς εὐγενικὲς κυρίες τοῦ Ο.Φ.Α.Α., ποὺ μὲ τόση πίστη δίνουν τὴν χριστιανικὴ αὐτὴ μάχη γιὰ τὰ παιδιὰ τῶν ἀστυνομικῶν...

Κι' ἦταν οἱ φωνὲς τῶν παιδιῶν τόσο ζεστές. Ἔκαιγαν. Ἕνας πύρινος παλμὸς ἀργοσάλευε μέσα τους...

Κι' ὕστερα μιὰ χαριτωμένη μαθήτρια, ἡ Κ. Παπαϊωάννου, πλημμυρισμένη συγκίνηση κι' εὐλάβεια μαζὶ ἄφησε νὰ ξεχυθῇ ὁλόκληρη ἡ εὐγνωμοσύνη τῶν παιδιῶν μας πρὸς τὶς Κυρίες τοῦ Ὁμίλου ποὺ «συμπόνεσαν τοὺς ἀστυνομικοὺς» καὶ «κατέβαλλαν ὑπεράνθρωπες προσπάθειες καὶ κόπους καὶ θυσίες, ὑπὸ τὶς σημερινὲς δυσκόλους περιστάσεις διὰ τὴν εὐόδωσιν τοῦ ὑψίστης σημασίας κοινωφελοῦς ἔργου τοῦ Ο.Φ.Α.Α...» ποὺ «ἔδωσε τὴν εὐκαιρία σὲ κάθε ἀστυνομικὴ οἰκογένεια νὰ μορφώνεται δωρεὰν, νὰ μαθαίνῃ ξένες γλῶσσες νὰ παίρνῃ ἕνα πολύτιμο ἐπαγγελματικὸ ἐφόδιο μὲ τὸ δίπλωμα Κοπτικῆς—Ραπτικῆς» καὶ ποὺ «πρόσφερε ἰδεώδεις ἀνέσεις μὲ τὴν παιδικὴ Στέγη Ἐκάλης γιὰ τὴν ὑγεία, ἀναψυχὴ καὶ ἐκπαίδευση τῶν παιδιῶν τῶν ἀστυνομικῶν...»

Μὲ ἐπιδείξεις ποιημάτων στὴ Γαλλικὴ γλῶσσα συνεχίστηκε τὸ πρόγραμμα... μὲ τὶς μαθήτριες Φλώρα Δακτυλίδη, Γεωργία Μαυρουδέα, Μάγδα Γεωργακοπούλου, Ἀγγελικὴ Μουμούρη, Εἰρήνη Φαφουλάκη, Παναγιώτα Κιντῆ, Ντίνα Μπαλῆ καὶ τὸν μαθητὴ Κωνσταντῖνο Καλαθάκη... Καὶ τόσο ἄψογη προφορά!!!... πόσο χρῆμα στὸν τόνο τῆς φωνῆς!!!... πύση ἄπταισθη ἐπιδεξιότης!!!... Θαρρεῖς καὶ τὰ μικρὰ αὐτὰ παιδιὰ ἦταν γεννημένα καὶ μεγαλωμένα στὴ Γαλλία καὶ πρόφεραν ἄνετα τὴ μητρική τους γλῶσσα... Καταπληκτικὴ ἦταν ἡ πρόοδός τους... Ἀξίζει κάθε ἔπαινος στοὺς Καθηγητάς τους... Ἔχουν σύστημα, μεταδοτικό, μὰ πρὸ παντὸς πίστη καὶ ὄρεξη...

...Ὕστερα ἡ μαθήτρια Εὐγενία Κολλύρου ἀπήγγειλε τόσο πειστικὰ καὶ ἐπιδέξια ἕνα ὡραιότατο, αὐτοσχέδιο, εὐχαριστήριο ποιηματάκι πρὸς τὶς κυρίες τοῦ Ο.Φ.Α.Α., καὶ καταχειροκροτήθηκε...

...Τὸν λόγο πῆρε στὴ συνέχεια ἡ Κυρία Προέδρου ποὺ μὲ δύο λόγια ἀπεκάλυψε τὸ μεγαλεῖο τῆς ψυχῆς της καὶ περιέγραψε ἁπλᾶ τὴ δράση τοῦ Ὁμίλου στὸ χρόνο ποὺ πέρασε.

Ἀπὸ τὸ σύντομο αὐτὸ χαιρετισμὸ τῆς Κυρίας Προέδρου μάθαμε ὅτι οἱ ἐργασίες τοῦ Ο.Φ.Α.Α. γιὰ τὴν οἰκοδομικὴ ἐπέκταση τῆς παιδικῆς Στέγης στὴν Ἐκάλη κοντεύουν σχεδὸν νὰ τελειώσουν, ὅτι στὴ Σχολὴ Κοπτικῆς—Ραπτικῆς ἐφοίτησαν ἐφέτος ἀνελλιπῶς 72 μαθήτριες καὶ στὴ Γαλλικὴ 49, καὶ ὅτι ὁ Ὅμιλος ἦλθε σ' ἐπαφὴ μ' ἐπίλεκτα μέλη τῆς Ἀθηναϊκῆς Κοινωνίας ὥστε νὰ ἀναπτυχθῇ ἡ στοργή τους πρὸς τὰ παιδιὰ τῶν ἀστυνομικῶν...

Ἁπλᾶ μίλησε ἡ Κυρία Προέδρου, μὰ κατέκτησε τὴν ἀγάπη ὅλων. Γιατὶ ὅλοι ξέρουν ὅτι εἶναι ἡ κινητήρια δύναμη τῶν φίλων μας καὶ δὲν σταμάτησε ποτὲ νὰ μᾶς βοηθᾷ...

...Ἀκολούθησε ὕστερα ἡ ἀπονομὴ διπλωμάτων στὶς μαθήτριες Γιαμάκη Ἐλευθερία, Καρπούζου Σοφία, Μαυρουδέα Μαριάνθη, Πιλιάφα Σοφία, Κοντογιάννη Παρασκευή, Μαυρογιάννη Χρυσοῦλα, Πολίτου Μαρία, Μαραγκοῦ Βασιλική, Μπόμπολα Χριστίνα, Κάϊλα Αἰκατερίνη καὶ Τετράδη Ἄννα, ὑπὸ τὰ θερμὰ καὶ παρατεταμένα χειροκροτήματα τῶν παρευρεθέντων, ποὺ ἦταν συγχρόνως καὶ μιὰ εὐχάριστη πανηγυρικὴ δικαίωση τοῦ ἔργου τοῦ Ο.Φ.Α.Α. καὶ μιὰ ἐκδήλωση εὐγνωμοσύνης στὶς καλὲς κυρίες ποὺ δίνουν μὲ ἡρωϊσμὸ καὶ αὐταπάρνηση τὸν ὡραῖο ἀγῶνα τους γιὰ τὴν ἀνακούφιση τῶν παιδιῶν μας...

...Καὶ ἡ σεμνὴ γιορτὴ ἔκλεισε μὲ τὸν Ἐθνικὸ Ὕμνο...

«Λίγο πρὶν ἀπ' τὴν ὁρκωμοσία μας»

Κοντεύουν πάλι Μεσάνυχτα...

Ὁ Οὐρανὸς εἶναι ὁλοφώτεινος—ὅπως ὅλες ἐτοῦτες τὶς τελευταῖες νύχτες... Χιλιάδες ἀστέρια σκόρπισαν πάνω στὴ γαλανὴ ἀγγαλιά του...

Εἶναι μιὰ νύχτα φλύαρη, εὔθυμη, γλυκειά... καθὼς οἱ φεγγαριάτικες ἀχτῖδες περπατᾶνε ζευγαρωμένες στὸ προαύλιο τῆς Σχολῆς...

Μονάχος μέσα στὸ γραφεῖο παρακολουθῶ ἀσυναίσθητα τὰ μικρὰ συννεφάκια τοῦ τσιγάρου μου, ποὺ φτειάχνουν χίλια δυὸ γεωμετρικὰ σχήματα ἀνεβαίνοντας πρὸς τὴν ὀροφή...

Τὰ σύννεφα τοῦ τσιγάρου μου, ἡ Νύχτα κι' ἐγώ... Παράξενος τίτλος γιὰ ἕνα μοντέρνο Μυθιστόρημα...

Μὰ τὰ μικρὰ σύννεφα διαλύθηκαν κάποτε, ἡ γόπα πετάχτηκε στὸ τασάκι, ἡ Νύχτα ἔπαψε νᾶναι φλύαρη, στὴ γῆ ἁπλώθηκε σιωπή, καὶ τὸ μυθιστόρημα σταμάτησε στὴν πρώτη του σελίδα...

Κι' ἀπόμεινα μονάχος νὰ κυττάζω ἀπ' τ' ἀνυχτὸ παράθυρο τὶς φεγγαριάτικες ἀχτῖδες καὶ νὰ σκέφτουμαι...

Ἂν δὲν ἤμουνα ἐχθρὸς τῆς φιλοσοφίας ἴσως νὰ μ' ἔπιανε ἕνας ἀσταμάτητος οἶστρος ἀπόψε... Μὰ ἡ ζωὴ δὲν εἶναι μονάχα ἰδέες... εἶναι πρὸ παντὸς ζωή... Ἰδίως σήμερα...

Μπροστὰ στὸ τραπέζι οἱ διαλέξεις τῆς Ἐπιστημονικῆς Ἀνακριτικῆς. Ἀνοιχτὲς σὲ κάποια προχωρημένη σελίδα...

Κι' ἀνάβοντας τὸ φῶς, κλείνω τὸ παράθυρο καὶ ρίχνομαι ἀχόρταγα στὸ διάβασμα...

Ἐξιτήριοι ἐξετάσεις!!!.. Ὕστερα ἀπὸ ἐφτάμηνη σχολικὴ ζωή, ἔκλεισε προχτὲς ὁ κύκλος τῶν μαθημάτων, κι' ἀρχίνησαν οἱ ἐξετάσεις...

Διάφοροι Νόμοι, Συνταγματικὸν Δίκαιον, Ἑλληνικά, Ποινικὸν Δίκαιον, Ἐπιστημονικὴ Ἀστυνομία, Ἰατροδικαστικὴ κ.τ.λ. Σύνολον μαθήματα 13. Καί, μέσα στὸ Μυστικὸ Δεῖπνο τῶν Δεκατριῶν, καλούμεθα «πάντες νὰ φάγωμεν καὶ νὰ πίωμεν», ἐνῷ ἡ ζέστη, μὲ σαδιστικὴ διάθεση, μᾶς τυραννᾷ...

Ἔξω στὸ προαύλιο φρεσκοφυτεμένα λουλούδια, γλάστρες, ἐξέδρες, ἀνοιγμένοι λάκκοι... Κι' ὁ Διευθυντής μας πηγαινοέρχεται ὅλη τὴν ἡμέρα φτειάχνοντας...

Προετοιμασίες γιὰ τὴν μέρα τῆς ὁρκωμοσίας...

Τὴν γιορτὴ παρηκολούθησε καὶ ὁ Διευθυντής μας κ. Νικόλαος Ἀρχιμανδρίτης ποὺ συνεχάρη τὴν Κυρία Προέδρου γιὰ τὶς ὑπηρεσίες της...

Ἀλήθεια ποιὸς εἶπε ὅτι οἱ γυναῖκες δὲν ἔχουν καρδιά;

Μὰ τὶ μᾶς ἐνδιαφέρει ἐμᾶς;

Ἐμεῖς ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς μας στέλνουμε στὸν Ο.Φ.Α.Α., τὶς πιὸ καλὲς εὐχές μας γιὰ τὴν εὐόδωση τῶν σκοπῶν του...

Καὶ θέλουμε νὰ τὶς διαβεβαιώσουμε μὲ τὸν πιὸ κατηγορηματικὸ τρόπο ὅτι ἔχουν κερδίσει τὴν εὐγνωμοσύνη ὁλοκλήρου τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος...

Ναί! Κυρίες μου. **Οἱ οἰκογένειες τῶν ἀστυνομικῶν θὰ Σᾶς εὐγνωμονοῦν αἰωνίως...**

Θἄναι μιὰ ὁλόλαμπρη γιορτή, μὲ πολὺ κόσμο, μὲ πολλὲς εὐχὲς καὶ μιὰ πλούσια δεξίωση μετά...

Κι' ἐσὺ καλεσμένος, φίλε ἀναγνώστη... Ἂν θέλῃς ἔλα... Ἔλα νὰ καμαρώσῃς τὰ γαλονάκια τῶν χιτωνίων μας, καὶ νὰ μᾶς εὐχηθῇς «Καλὴ Τύχη»—ὅπως συνηθίζεται... Ἑπτὰ μῆνες στὴ Σχολή...

Ἦταν χειμῶνας σὰν μπήκαμε... ἕνας ἄγριος χειμῶνας... Τὸν διαδέχτηκε ἡ Ἄνοιξη... Ἦρθε τὸ Καλοκαίρι... Κι' ἡ ὥρα ἐπλησίασε. Ὕστερα θὰ φύγουμε ἐμεῖς, καὶ θἄρθουν ἄλλοι... Ὕστερα ἄλλοι, ἄλλοι... Κόσμος πάει κι' ἔρχεται... Καὶ τὰ χρόνια περνᾶνε... Τί μένει;

Φεύγουν οἱ ἐλπίδες, ἔρχονται οἱ ἀναμνήσεις, φεύζουν κι' αὐτὲς, ἔρχονται νέες ἐλπίδες... Ὥσπου κάποτε φεύγουμε κι' ἐμεῖς ἀπ' τὸν κόσμο κι' ἔρχονται τὰ παιδιά μας, τὰ ἐγγόνια μας, οἱ ἄλλοι ποὺ θὰ γεννηθοῦν.

Ναί! Κόσμος πάει κι' ἔρχεται...

Φιλοσοφῶ; Μπά. Ποτὲ δὲν εἶχα καλὲς σχέσεις μὲ τὴ φιλοσοφία. Ὅμως, κυττάζοντας χτὲς στὸ καθρέφτη παρατήρησα κάποιες ἄσπρες τρίχες στὸ κεφάλι... Εἶπα τότε νὰ τὶς ξεριζώσω, μὰ τί ὠφελεῖ; μήπως δὲν βγαίνουν ἄλλες;

Καὶ ἡ Ἐπιστημονικὴ Ἀνακριτική, ἀνοιχτὴ σὲ κάποια προχωρημένη σελίδα, μὲ περιμένει ὑπομονετικὰ νὰ σκύψω πάνω της καὶ νὰ τὴν ἀνατάμω...

Λοιπόν, ποῦ σταμάτησα; Ἄ! ναί! «...τοῦ ἐμπλεκομένου εἰς τὰ δίκτυα τῶν συμπτώσεων ἀθῴου...».

Πάνω στὸν ἠλεκτρικὸ γλόμπο τοῦ γραφείου ἕνα ἔντομο στριφογυρνᾷ μὲ θόρυβο, κτυπῶντας τὸ κεφάλι του στὸ γυαλί...

Τὸ κυττάζω ἀγριεμένος... Μὰ αὐτὸ δὲν μὲ προσέχει...

Ἕνα τόσο δὰ πραγματάκι μὲ περιφρονεῖ ἐπιδεικτικά... Αὐτὸ μὲ νευριάζει. Καισηκώνουμε μὲ προσοχή, τὸ πιάνω καὶ τὸ φέρνω κοντά μου. Σπαρταρᾷ στὰ χέρια μου.

Ἐγὼ κι' αὐτὸ κοντὰ-κοντὰ σὲ τοῦτο τὸ γραφεῖο!!!

Κι' ἔξω οἱ φεγγαριάτικες ἀχτῖδες ὅλο βολτάρουν σιγοκουβεντιάζοντας. Λέω νὰ τὸ σκοτώσω, μὰ γιατί; Μήπως εἶναι ἔνοχο; Ἔνοχο; Ἔνοχο ἢ ἀθῷο; Νὰ τὸ δικάσω...

Μὰ τὸ βαρυέμαι, κι' ἀνοίγοντας τὴν πόρτα τ' ἀφήνω ἐλεύθερο... Αὐτὸ τὸ μικροσκοπικὸ ἔντομο μὲ βάζει σὲ πολλὲς σκέψεις... Τί ἤθελε; Ζητοῦσε φῶς... Κι' ὥρμησε στὸ ξένο δωμάτιο γιὰ νὰ τὸ ἀπολαύσῃ...

Φῶς!!!... Ὄχι δὲν ἦταν ἔνοχο, ἀφοῦ ζητοῦσε φῶς...

Φῶς!!! Κι' ἐγὼ τὸ θέλω... κι' ἐσεῖς... κι' οἱ ἄλλοι, στὴν πάρα κάτω γειτονιά...

Καὶ στὸ νοῦ μου ἔρχονται κάποιοι παληοὶ κι' ἀγαπημένοι μου μαθητικοὶ στίχοι:

Δὲν θέλω τοῦ γυαλοῦ τὸ λαμπροφέγγισμα,
ποὺ δείχνεται σὰν ἄστρο μὲ τοῦ ἥλιου τὴ χάρη.
Θέλω νὰ δίνω φῶς ἀπὸ τὴ φλόγα μου,
κι' ἂς εἶμαι ἕνα ταπεινὸ λυχνάρι...

Ἑφτὰ μῆνες στὴ Σχολή... Ἂς κάνουμε ἕναν ἀπολογισμό...

Ἤρθαμε σὰν ἄταχτο μπουλούκι... καὶ φεύγουμε σὰν γυμνασμένη φάλαγγα, «στοιχιμένη καὶ ζυγισμένη» στὸ διπλανό μας... Τί εἴμασταν; Καὶ τί γίναμε;

Φῶς ...πολὺ φῶς ἐγέμισε ἡ ζωή μας...

Εἴδαμε τὸν ἑαυτό μας, μάθαμε τὰ ἐλαττώματα καὶ τὶς ἀδυναμίες μας...

Εἴδαμε καὶ τοὺς ἄλλους... Τοὺς ἔνοχους καὶ τοὺς ἀθῴους... Μάθαμε... Καὶ τί δὲν μάθαμε!!!...

Κουραστήκαμε, κοπιάσαμε, σκληραγωγηθήκαμε... Καὶ φεύγοντας παίρνουμε μαζί μας μιὰ βαρειὰ κληρονομία...

Τὴν κληρονομία τοῦ ἑφτάμηνου μόχθου μας...

Ἀλήθεια, δὲν σᾶς ρώτησα: Μήπως σᾶς φαίνομαι παράξενος ἀπόψε; Μήπως βλέπετε καμμιὰ μεταβολὴ στὸ γράψιμό μου;

Ξέρετε γιατὶ σᾶς ρωτῶ; Γιατὶ αἰστάνουμαι παράξενα ἀπόψε... Διαβάζοντας

ἀνακάλυψα ὅτι δὲν ἤξερα τίποτε, ὅτι πρέπει ὁλόκληρη τὴ ζωή μου νὰ τὴν περάσω διαβάζοντας γιὰ νὰ μάθω ὅσα χρειάζεται νὰ ξέρω...

Ἡ Σχολὴ μοῦ ξύπνησε ἕνα σωρὸ φιλοδοξίες. Ἀλλὰ καὶ ὑποχρεώσεις μαζί...

Θἄθελα νὰ σᾶς πῶ ὅλα ὅσα σχεδιάζω νὰ κάνω, φεύγοντας ἀπὸ τὴ Σχολή... Νὰ σᾶς ἐξομολογηθῶ τὰ ὄνειρά μου, ὅπως κάνω πάντα. Ὅμως ἂς τὰ κουβεντιάσουμε στὶς ἄλλες σημειώσεις μου ποὺ θἆναι καὶ οἱ τελευταῖες «σημειώσεις ἑνὸς δοκίμου Ἀρχιφύλακος»...

*

Σκληρὴ ἡ ζωὴ τῆς Σχολῆς. Μά, ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε, χρειαζότανε. Ἦταν τονωτικὴ ἔνεση γιὰ τὸν ὀργανισμό μας. Ξαναγεννηθήκαμε, μ' ὅλη τὴν κυριολεξία.

Ἑφτὰ μῆνες διάβασμα, ἀσκήσεις, γυμνάσια, μελέτη... Κι' ὅλα αὐτὰ μαζὶ ἔπαιρναν κάθε μέρα καὶ κάτι ἀπὸ τὸν «παληὸ ἄνθρωπο» καὶ ξύπναγαν ἕναν καινούργιο...

Ἡ εὐθύνη καὶ ἡ Συνείδησις θρονιάστηκαν μέσα μας, σὰν νέοι Κυβερνῆτες τῆς ζωῆς μας... Κυβερνῆτες ποὺ προῆλθαν ἀπὸ τὶς ἐκλογὲς τῶν ἐξετάσεων, μὲ τὸ πλειοψηφικό...

Κουβεντιάζοντας μὲ τὸν ἑαυτό μου ἀνακαλύπτω μιὰ σημαντικὴ ἀλλαγή...

Ξέχασα τοὺς κόπους καὶ τὴν ταλαιπωρία... Θυμᾶμαι μονάχα τὴν Ἀστυνομία ποὺ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ καλοὺς καχακτῆρες γιὰ νὰ ἀξιοποιήσῃ τοὺς μόχθους τῆς 30χρονης ζωῆς της...

Ἕνα-ἕνα τέλειωσαν τὰ μαθήματα... Καὶ κάθε «τελευταῖο μάθημα» εἶχε καὶ τὴν συγκίνησή του...

Χειροκροτήσαμε τοὺς Καθηγητές μας... Τοὺς χειροκροτήσαμε μὲ τὴν καρδιά μας... Καὶ πρὶν ἀκόμα κατέβουν ἀπὸ τὴν ἕδρα τοὺς εἴχαμε κι' ὅλας νοσταλγήσει!!!

Παράξενο ἀλήθεια ποὺ εἶναι τὸ πνεῦμα τῆς Σχολῆς!!!

Πῶς νὰ βαρυγγομήσῃς, καὶ τὴν ἄλλη ὥρα προσεύχεσαι...

Ὁ δόκιμος Ἀρχιφύλακας ποὺ γράφει αὐτὲς τὶς Σημειώσεις, νὰ ξέρετε φίλοι μου ὅτι ἐτούτη τὴ στιγμὴ εἶναι δακρυσμένος... Παληὸ ἐλάττωμά του αὐτό, νὰ εἶναι εὐαίσθητος, μὰ εἶναι τὸ μόνο ποὺ δὲν μπέρεσε νὰ πολεμήσῃ ἀποτελεσματικά... Χαιρετῶντας τὴ μαθητικὴ ζωὴ νοιώθει ἕναν ἀβάσταχτο πόνο στὴν καρδιά του...

Μὴν τὸν παρεξηγήσετε, καλοί μου... Ἀγαπάει τὴν Ἀστυνομία. Τὴν ἀγαπάει ὅσο δὲν ἀγάπησε τίποτε στὸν κόσμο. Γιὰ χάρη της θυσίασε τὸν τελευταῖο καιρὸ πολλὲς ἄλλες πιὸ ἄνετες ζωές...

Ἔχει τὰ ἐλαττώματά του βέβαια... Μὰ ἀγαπάει τὴν Ἀστυνομία. Δέθηκε τόσο γερὰ μαζί της, ὥστε ἔχει τὴν ἐντύπωση ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ ζήσῃ δίχως αὐτήν...

Καὶ ἐσᾶς, σᾶς ἀγαπάει, φίλοι μου... ὅλους ἐσᾶς τοὺς ἄγνωστους φίλους του, ποὺ τόσες φορὲς σταθήκατε κοντά του σὰν φίλοι...

Μὰ καὶ ὅσους τὸν πίκραναν, κι' αὐτοὺς τοὺς ἀγαπάει...

Εἶναι κι' αὐτοὶ φίλοι του. Δὲν ἔχει τὴ δύναμη νὰ τοὺς κρατήσῃ κακία...

Καὶ μεταπηδῶντας στὸν ἀνώτερο βαθμό, θέλει νὰ τὸ πῇ νὰ τὸ φωνάξῃ ὅτι ἐδῶ μέσα στὴν Ἀστυνομικὴ Οἰκογένεια, ἔχει τοποθετήσει τὴν καρδιά του...

Καὶ στὴ λήξη αὐτῆς τῆς περιόδου, αἰστάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ σταθῇ παράμερα καὶ νὰ προσευχηθῇ θερμὰ γιὰ Κεῖνον τὸν Μεγάλο Δάσκαλό Του, στὸν ὁποῖον χρεωστᾷ ὅ,τι ἔχει... Γιατὶ Αὐτὸς εἶναι ὁ δεύτερος πατέρας του...

Μὰ γιὰ σταθῆτε ἀγαπημένοι μου... Μὲ ξεμυαλίσατε ἀπόψε. Καὶ σὲ λίγες ὧρες ἔχω ἐξετάσεις... Ἀφῆστέ με λοιπὸν νὰ διαβάσω... Κι' ἐσεῖς πηγαίνετε γιὰ ὕπνο... Ἀρκετὰ σᾶς κούρασα... Καλή σας Νύχτα... Καὶ μὴν ξεχνᾶτε ὅ,τι σᾶς εἶπα πάρα πάνω : ὅτι δηλαδὴ ὅλους σᾶς ἀγαπῶ πολὺ-πολὺ-πολύ.

ΕΝΑΣ ΔΟΚΙΜΟΣ ΑΡΧΙΦΥΛΑΚΑΣ
Σ.Κ.Π.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Παρητήθησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, οἱ ἀστυφύλακες 'Αγγελόπουλος Χρ., Θεοδωρόπουλος Βασίλ., Γιαννακόπουλος 'Αλκιβ., Δημητρακόπουλος Βασιλ. καὶ 'Ασσιούρας 'Αριστομένης.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Αρχηγοῦ τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος ἐχορηγήθησαν ἠθικαὶ ἀμοιβαὶ εἰς τοὺς κάτωθι ἀστυνομικούς:

α) Ἔπαινος εἰς τοὺς ἀστυφύλακας Σίλλην Βασίλειον, Πολίτην Κων/νον, Τρουλλινὸν 'Εμμανουὴλ καὶ Κόρμαλην Λεωνίδαν, διότι, ὡς ἀθληταί, λαβόντες μέρος εἰς τοὺς κατὰ τὴν 25ην καὶ 27ην Μαΐου 1956, ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ Σταδίῳ, τελεσθέντας διεθνεῖς ἀγῶνας στίβου, διὰ τῆς καταβληθείσης ἐξαιρέτου προσπαθείας των εἰς τὰ ἀγωνίσματα τῆς εἰδικεύσεώς των ἐπέτυχον ἰσαρίθμους πρώτας νίκας ἐπὶ ἀντιπάλων διεθνοῦς ἀξίας, διὰ τῆς τοιαύτης δὲ ἐμφανίσεώς των προσέφερον λαμπρὰς ὑπηρεσίας εἰς τὸν 'Ελληνικὸν ἀθλητισμόν, δι' ὃν λόγον ἀπεθαυμάσθησαν μὲ κολακευτικώτατα ὑπὲρ τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος σχόλια καὶ κρίσεις.

β) Ἔκφρασις πλήρους εὐαρεσκείας εἰς τοὺς ἀστυφύλακας Ντόντον Κωνσταντῖνον καὶ Παπαγεωργίου 'Ανδρέαν, διότι εἰς τοὺς αὐτοὺς ἀθλητικοὺς ἀγῶνας ἐπέτυχον ὡραίας ἐπιδόσεις, διὰ τῶν πρὸς τοῦτο ἐξαιρέτων προσπαθειῶν των, προσενεγκόντες θετικὰς ὑπηρεσίας εἰς τὸν 'Ελληνικὸν ἀθλητισμόν, προκαλέσαντες καὶ εὐμενῆ ὑπὲρ τοῦ Σώματος τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων, σχόλια.

—Διὰ Β.Δ. ἐπετράπη εἰς τὸν 'Αστυνόμον Α' κ. Σκενδερίδην 'Αγαμέμνονα, ὅπως δεχθῇ καὶ φέρῃ τὸ ἀπονεμηθὲν αὐτῷ ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας μετάλλιον ἀξίας τῆς 'Αστυνομίας.

***

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Μεγάλος θόρυβος ἐξακολουθεῖ νὰ γίνεται γύρω ἀπὸ τὴν ἐκπομπὴ τῆς 'Αστυνομίας, ποὺ θεωρεῖται πιὰ ὡς ἡ ἐκπομπὴ τῶν μεγάλων καλλιτεχνικῶν ἐπιτυχιῶν καὶ ἐκπλήξεων καὶ ποὺ ἀπ' ὅλους ὁμολογεῖται ὅτι συνδυάζει τὴν ἐκλεκτὴ ραδιοφωνικὴ ποιότητα, τὴν πλήρη καλλιτεχνικὴ ἐνημερότητα, τὴν ἀρίστη λογοτεχνικὴ ἐμφάνιση, τὸ πλούσιο μορφωτικὸ ἠθικοκοινωνικὸ περιεχόμενο, τὸ καλὸ καὶ ἄφθονο κέφι, τὸ καλοβαλμένο γοῦστο, τὴν θαυμάσια μουσικὴ καὶ τοὺς καλλίτερους καλλιτέχνες τοῦ τόπου μας.

'Αμέτρητα ἐνθουσιώδη συγχαρητήρια γράμματα φτάνουν, κάθε βδομάδα, στὴ Σχολή, ὄχι μόνο ἀπὸ τὴν 'Αθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ πολλὲς ἄλλες πόλεις καὶ χωριὰ τῆς 'Ελλάδος.

Παραθέτουμε στὴ συνέχεια ἕνα ἀκόμα γράμμα ἀκροατοῦ μας, ἀπὸ τὸ Ναύπλιο:

«...'Αγαπημένη ἐκπομπὴ τῆς 'Αστυνομίας

Μὲ ἀπεριόριστη συγκίνηση ἀκούω κάθε Τετάρτη τὰ ὄμορφα, πλούσια καὶ διδακτικὰ προγράμματα τῆς 'Αστυνομίας, ποὺ τόνα εἶναι πάντα καλλίτερο ἀπὸ τὸ ἄλλο, καί, πιστέψτε με, εἶναι πολλὲς οἱ περιπτώσεις ποὺ δὲν μπορῶ νὰ κρατήσω ἕνα ὁλόθερμο δάκρυ, παρακολουθῶντας τὰ κείμενά σας, ποὖναι καλογραμμένα κι' εὐγενικὰ καὶ ξεχειλίζουν γοῦστο κι' ἀνθρωπιά.

Αὐτὸ τὸ δάκρυ σᾶς ἀνήκει. Καὶ πρέπει νᾶστε περήφανοι πού μπορεῖτε μὲ τόσο ὄμορφο τρόπο νὰ συναρπάζετε καὶ νὰ γοητεύετε τοὺς πολλοὺς φίλους σας. Γιατὶ οἱ ἀκροατές σας δὲν εἶναι ἁπλῶς ἐνθουσιώδεις θαυμασταί σας, εἶναι πρὸ παντὸς καὶ κυρίως φίλοι σας πιστοὶ κι' ἀγαπημένοι, φίλοι ὁλοκλήρου τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, πού ἔχει μέσα στὸ Σταθμὸ τὴν ὡραιότερη ραδιοφωνικὴ ἐκπομπή.

Νοιώθω τὴν ὑποχρέωσή νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, γιὰ τὴν συγκίνηση καὶ τὴ χαρὰ πού χαρίζετε σὲ μένα καὶ τοὺς φίλους μου.

Σᾶς στέλνω τὶς πιὸ θερμές μου εὐχὲς γιὰ τὴν προκοπὴ τῆς ὑπέροχης ἐκπομπῆς σας, μαζὶ μὲ τοὺς πιὸ διαλεχτούς μου χαιρετισμούς.

Μὲ ἄπειρη ἀγάπη καὶ φιλία...»

Χρῆστος Κλειώσης

★

—Ἔκπληξη, θαυμασμὸ καὶ ἀμέτρητο ἐνθουσιασμὸ προξένησε τὸ πρόγραμμα τῆς 30-5-56, κατὰ τὸ ὁποῖο μεταδόθησαν ἀποσπάσματα ἐκδρομικῆς περιγραφῆς τοῦ 'Αστυνομικοῦ Διευθυντοῦ κ. Νικολάου 'Αρχιμανδρίτου, ἀπὸ μιὰ ἐκδρομὴ τῆς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων στὴ Ρόδο.

Τὸ πρόγραμμα αὐτὸ ἔγινε γιὰ πολλὲς ὕστερα μέρες θέμα συζητήσεως στοὺς καλλιτεχνικοὺς κύκλους τῶν 'Αθηνῶν καὶ στὸ κοινό, εἰς τρόπον ὥστε ν' ἀκουστοῦν γιὰ τὸ 'Αστυνομικὸ Σῶμα τὰ πιὸ κολακευτικὰ σχόλια.

Ἕνα κείμενο ἀπαράμιλλης λογοτεχνικῆς ὁμορφιᾶς, μὲ πλούσιες περιγραφικὲς εἰκόνες καὶ εὐγενικὸ ρωμαντισμό, μιλοῦσε κατ' εὐθεῖαν στὴν καρδιὰ τοῦ ἀκροατὴ καὶ τὸν μετέφερε στὴν κάθε στιγμὴ πού περιέγραφε.

Τὸ κείμενο αὐτὸ πρόσθεσε μιὰ ἀκόμα ἐκπομπὴ ποιότητος στὸ Σταθμὸ τῶν 'Ενόπλων Δυνάμεων καὶ προκάλεσε συναγερμὸ ἐνθουσιασμοῦ γιὰ τὴν ἐκπομπὴ τῆς 'Αστυνομίας, ἡ ὁποία σταθερὰ κερδίζει ὁλοένα καινούργιο ἔδαφος στὴν ἀγάπη καὶ τὴν ἐκτίμηση τοῦ κοινοῦ.

Μιὰ διαλεχτὴ κινηματογραφικὴ μουσικὴ πλαισίωνε τὸ ἔξοχο αὐτὸ κείμενο μὲ βελούδινες μελῳδίες καὶ ὁλόγλυκους ρυθμούς.

'Απόλυτα ἐπιτυχημένη, ἀστυνομική, μοντέρνα ραδιοσκηνοθεσία προξένησε ἐντύπωση στὸ ραδιοφωνικὸ Σταθμό.

'Απεδόθησαν σωστὰ οἱ ἦχοι, ὑπογραμμίστηκαν μουσικὰ οἱ σκηνές, καὶ γενικὰ ἡ ὅλη ραδιοσκηνοθεσία (ἡ πρώτη ραδιοσκηνοθεσία τῆς Σχολῆς σὲ σκὲτς) συνέθεσεν ἕνα σύνολο ἀριστουργηματικῆς μαγείας.

*

—Μὲ καινούργια ταλέντα πού ἀνακάλυψε καὶ παρουσιάζει ἡ ὑπηρεσία Ραδιοφωνικῶν 'Εκπομπῶν τῆς 'Αστυνομικῆς Σχολῆς, πραγματοποιήθηκε τὸ πρόγραμμα τῆς 6-6-1956, κατὰ τὸ ὁποῖο τραγούδησαν ἡ Καίτη Καραγιώργη, ὁ 'Ανδ. 'Απέρης, τὸ Τρίο Μπριλλάντε, τὸ Τρίο Τέμπο καὶ τό γνωστὸ ντουέττο 'Ιάσων—Νικηφόρος.

Σὰν ἔναρξη καὶ φινάλε μεταδόθηκαν μικρὰ λογοτεχνικὰ σκιτσάκια ἀπὸ τὴ ζωὴ καὶ τὴ φύση, μὲ ὑπόκρουση ἀπὸ ξένες μουσικὲς ἐπιτυχίες.

Μεταδόθηκαν ἐπίσης μικρὲς καθοδηγητικὲς ὑποδείξεις πρὸς τὸ κοινό, πάνω σὲ διάφορα ἀστυνομικὰ καὶ κοινωνικὰ θέματα, καθὼς καὶ τὸ τακτικό, μορφωτικὸ ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιο τῆς 'Αστυνομίας, γραμμένο ἀπὸ τὸν δόκιμο 'Αρχιφύλακα Σπῦρο Πηλό, μὲ τίτλο «'Η ἐντολὴ τῆς 'Αγάπης».

(Κείμενα, ἐπιμέλεια, ραδιοσκηνοθεσία, τεχνικὴ ἐπίβλεψις: Τμήματος Πνευματικῆς 'Αγωγῆς 'Αστυνομικῆς Σχολῆς. Τεχνικὴ ἐπεξεργασία ἀπὸ τὸν ἐξαίρετο μηχανικὸ—ἠχολήπτη τοῦ Σταθμοῦ κ. 'Ιωάννη Πορετσᾶνο, πρῶτο συνεργάτη τῆς ἐκπομπῆς τῆς 'Αστυνομίας. Συμμετέχει πάντα εὐγενέστατα ὁ κ. Γεώργιος Ντούμας. Τὰ προγράμματα παρουσίασεν ὁ δόκιμος 'Αρχιφύλαξ Σπῦρος Πηλός).

Σ.Σ. Στὸ προσεχὲς ραδιοφωνικὸ Δελτίο θὰ δημοσιευθῇ πλήρης ἡ πρὸς τὴν

ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας, ραδιοφωνικὴ συνέντευξις τοῦ Ἀμερικανοῦ ἠθοποιοῦ Γκάρυ Κοῦπερ, ἡ ὁποία δὲν δύναται νὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ παρόν, ἐλλείψει χώρου.

***

ΝΕΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

Ὁ γνωστότατος, ἐξαίρετος καὶ ἀπὸ τοὺς παλαιοτέρους φίλους τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, κ. Δημήτριος Σκουζές, ἀδελφὸς τῆς ἀλησμόνητης ΜΙΚΑΣ ΣΚΟΥΖΕ, ποὺ τόσα προσέφερε στὰ παιδιὰ τῶν ἀστυνομικῶν μὲ τὸν Ο.Φ.Α.Α., ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ τεύχους συγκαταλέγεται μεταξὺ τῶν ἐκλεκτῶν συνεργατῶν τοῦ περιοδικοῦ μας.

Ὁ κ. Δ. Σκουζὲς, εἶναι Πρόεδρος τοῦ Συλλόγου τῶν Ἀθηναίων ἔχει δὲ ἐπανειλημμένως δώσει δείγματα ἐξαιρέτου λογοτεχνικοῦ ταλέντου μὲ τὰ ὡραιότατα σκίτσα ἀπὸ τὰ περασμένα καὶ τὰ ἀξέχαστα Ἀθηναϊκὰ ἤθιμα, τὰ ὁποῖα μὲ τόση γλαφυρότητα παρουσιάζει κάθε τόσο στὸν τύπο καὶ στὸ ραδιόφωνο.

Τὸ περιοδικό μας τὸν εὐχαριστεῖ θερμῶς καὶ θεωρεῖ λίαν τιμητικὴ τὴν εὐγενῶς προσφερομένην συνεργασίαν του.

Στὸ σημερινὸ τεῦχος δημοσιεύεται τὸ ὡραιότατο ἤθιμο ἀπὸ τὰ περασμένα καὶ ἀξέχαστα τοῦ «Ἁγιαννιοῦ τοῦ Κλήδονα».

***

ΕΥΧΑΙ ΕΙΣ ΕΟΡΤΑΖΟΝΤΑΣ

Τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» εὔχονται χρόνια πολλὰ ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ὀνομαστικῆς του ἑορτῆς, εἰς τὸν κ. Πέτρον Ἀ[illegible]ορίου, Καθηγητὴν τῶν Σχολῶν Ὑπαστυνόμων καὶ Ἀρχιφυλάκων.

Ἐπίσης εἰς τοὺς Ἀστυνομικοὺς Διευθυντὰς κ.κ. Πέτρον Ἀναγνωστάκον, Παῦλον Μπούραν, Ἀπόστολον Καθάρ[illegible]ος καὶ εἰς ἅπαντας τοὺς λοιποὺς κ.κ. Ἀξιωματικοὺς καὶ κατωτέρους ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους.

***

ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΝ

Διασυλλογικοὶ ἀγῶνες Κυριακῆς 20-5-1956. Ἡμερὶς Θεσσαλονίκης (Ἑνόλων) Δευτέρα 21-5-56.

1) Σίλλης Βασίλειος εἰς τὰ 400 μέτρα 50''4, 1ος καὶ 2) Κόρμαλης Λεωνίδας εἰς τὸ 400 μ. 52''7, 4ος.

Διεθνεῖς ἀγῶνες Σταδίου. Παρασκευὴ 25-5-56.

1) Πολίτης Κ. ὕψος 1.75μ. 1ος, 2) Παπαγεωργίου Α. ἀκόντιον 56.64 μ., 4ος, 3) Ντόντος Κ. ἁπλοῦν 6.27 μ., 4) Εἰς τὴν σκυταλοδρομίαν ὁμάδος τοῦ Π.Α.Ο. 4Χ400, ἥτις ἦλθεν δευτέρα μὲ χρόνον 3'30'' μετέσχεν καὶ ὁ ἀστυφύλαξ Κόρμαλης Λεωνίδας.

Κυριακὴ 27-5-1956.

1) Σίλλης Βασ. 400 μ. 409''2, 1ος, 2) Τρουλλινὸς Ἐμμαν. σφύρα 46.85 μ. 1ος, 3) Ντόντος Κ. τριπλοῦν 14.30μ. 5ος, 4) Κόρμαλης Λεων. 200 μ. 23'', 4ος. Εἰς τὴν σκυταλοδρομίαν 4Χ100 τῆς ὁμάδος Παναθηναϊκοῦ νικήσασα νίκην πρώτην μὲ χρόνον 43''5, μετέσχεν καὶ ὁ ἀστυφ. Κόρμαλης Λεωνίδας.

«Βενιζέλεια» εἰς Χανιά. Κυριακὴ 27-5-1956.

Παπαγεωργίου Ἀνδρ. ἀκόντιον 53 μέτρα 2ος.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελὶς

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Ὁ κόκκινος Δεκέμβρης, ὑπὸ κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου, Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α' (συνέχεια) 3627

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Πίσω ἀπὸ τὴ γρίλλια τὴν κλειστή, ὑπὸ Νίνας Γεωργίου 3630

ΘΕΜΑΤΑ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ

Πῶς νὰ διοικῆς ἢ πῶς θὰ γίνῃς καλὸς προϊστάμενος, ὑπὸ κ. Δ. Μαγκριώτου, Συμβούλου τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου καὶ Διδάκτορος τοῦ Δικαίου (συνέχεια) 3631

ΨΥΧΟΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ

Ἀσθένειαι ποὺ προβλέπονται μὲ τὴν διόρασιν, ὑπὸ κ. Ἀγγέλου Τανάγρα, Προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν 3633

ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΚΗ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΕΡΕΥΝΑ

Ἡ ἐπιστήμη μας εἰς τὴν δίωξιν τοῦ ἐγκλήματος, ὑπὸ Edgar Hoover, κατὰ μετάφρασιν Κων)νου Γιαννούλη, κστ τόμου Α' 3636

ΑΝΑΚΡΙΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Μάρτυρες καὶ μαρτυρικαὶ πλάναι, ὑπὸ Ἀναστασίου Γαρδίκα, Ὑπαστ/μου Α'. (συνέχεια καὶ τέλος) 3641

Η ΔΙΑΣΠΑΣΙΣ ΤΟΥ ΑΤΟΜΟΥ

Ραδιενεργὰ ἰσότοπα καὶ ἐφαρμογαὶ αὐτῶν ὑπὸ Γ. Κανελλοπούλου, Ὑπαστυν. Α' 3648

ΞΕΝΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΙ

Ἔγκλημα καὶ Ἀστυνομία, ὑπὸ κ. Anthony Martienssen, κατὰ μετάφρασιν κ. Χρ. Πατσούρη, Ὑπαστυνόμου Α' (συνέχεια) 3651

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Τὸ ἀποτύπωμα, ὑπὸ κ. Ἀλεξ. Κροκίδη, Ἀστυνόμου Β' 3655

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΝΟΥΒΕΛΑ

Ὅταν ἡ ἀγάπη κυβερνᾷ, ὑπὸ Νίνας Γεωργίου 3657

ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

Ὁ κλασσικὸς ἀθλητισμὸς εἰς τὴν Ἀστυνομίαν πόλεων, ἔκθεσις Ἰωάννου Κορρέ, Ἀστυνόμου Β' (συνέχεια) 3662

ΠΑΛΑΙΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Ὁ κλήδονας, ὑπὸ κ. Δημητρίου Σκουζὲ 3665

ΑΠΟ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ Ο.Φ.Α.Α.

Κυρίες τοῦ Ο.Φ.Α.Α., οἱ οἰκογένειες τῶν ἀστυνομικῶν Σᾶς εὐγνωμονοῦν !!! ὑπὸ δοκίμου Ἀρχιφύλακος, κ. Σπύρου Πήλου 3667

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΕΝΟΣ ΔΟΚΙΜΟΥ ΑΡΧΙΦΥΛΑΚΟΣ

«Λίγο πρὶν ἀπ' τὴν ὁρκωμοσία μας» 3669

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 3672

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ
Κεραμεικοῦ 40 — Ἀθῆναι (τηλ. 52-512)

Κάθε Τετάρτη καὶ ὥραν 7,30 — 8 μ.μ. ὁ Κεντρικὸς Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων μεταδίδει τὴν ἡμίωρον καθοδηγητικὴν καὶ μουσικὴν ἐκπομπὴν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων.

Ἡ ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπέσπασε τὸν γενικὸν θαυμασμὸν καὶ ἐπεβλήθη χάρις εἰς τὸ πλούσιον λογοτεχνικόν, μουσικὸν καὶ μορφωτικὸν περιεχόμενόν της.

Πρέπει νὰ τὴν παρακολουθῆτε ὅλοι καὶ θὰ πεισθῆτε περὶ τῆς ἀξίας καὶ ὠφελιμότητος αὐτῆς.